

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΤΕΥΧΟΣ 80, ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2015, ΕΥΡΩ 0,01

Νίκης 11, 105 57 Αθήναι

**ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ 28ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014 ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ
«ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ»**

* Συνοπτικά Εισαγωγικά επί της Ημερίδος

Εισηγητές Β' Ενότητος:

- Ο Αστυνόμος Α' του Κέντρου Μελετών Ασφαλείας της ΕΛ.ΑΣ κ. Βασίλειος Θεοφιλόπουλος
- Ο Αναλυτής, Σύμβουλος Πολιτικής και Ασφάλειας κ. Ιωάννης Μιχαλέτος
- Ο Καθηγητής Στρατιωτικών Σχολών κ. Κωνσταντίνος Γρίβας
- Ο Μαθηματικός, τ. Πρόεδρος του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής κ. Αλέξανδρος Ζαβός
- Ο Αντιναύαρχος ε.α. Π.Ν. και Πρόεδρος του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. κ. Βασίλειος Μαρτζούκος

Άρθρα

* **Η Διηνεκής Οικονομική Κρίση στην Ελλάδα**

Του Σμηνάρχου (ΜΗ) ε.α. Αναστασίου Μπασαρά, Ανωτ. Στελέχους NATO (τέως), Συγγραφέως, Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

* **Το χρέος και η προσαρμογή του στα σημερινά δεδομένα**

Του Δημητρίου Α. Ζακοντίνου, Οικονομολόγου- π. Ανωτ. Τραπεζικού στελέχους-Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

* **Ρευστότητα και Τράπεζες. Η Ελληνική περίπτωση**

Του Δημήτρη Ι. Διακίδη, Αρθρογράφου – Οικονομολόγου – Δρ Νομικής ΑΠΘ

* **Οικονομική τρομοκρατία**

Του Γεωργίου Δουδούμη, Οικονομολόγου, Συγγραφέα, Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

* **Λύση ή Διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας;**

Του Υποστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Λεονάρδου

* **Η Αυτοκαταστροφική Δυτική Αναλγησία έναντι του Ισλαμικού Κράτους**

Του Αντιναύαρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου Π.Ν., Επιτίμου Διοικητού Σ.Ν.Δ., Προέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

* **Στο Περιθώριο του Αντιρατσιστικού Νόμου**

Του Ανδρέα Κατσίφα, Επιτίμου Αρεοπαγίτη

* **Ο ερνοταγανισμός σε ανάδρομη πορεία**

Του Ταξιάρχου ε.α. Χρήστου Μηνάγια, www.geostrategy.gr

* **Το «Αντί...» των Ελληνικών Κομμάτων**

Του Άρη Διαμαντόπουλου, Υποστρατήγου ε.α - Ψυχολόγου – Διδάκτορος Φιλοσοφίας

Δοκίμια

* **Ποίος κυβερνά τον Κόσμο**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

* **Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Ελπίζω να υπάρξει ευτυχής κατάληξη στην εθνική μας οικονομική περιπέτεια και για μία ακόμη φορά να μας σώσει ο Θεός της Ελλάδος (εάν δεν έχει και αυτός κουραστεί), διότι οι πολιτικοί μας ταγοί αποδεικνύονται κατώτεροι των περιστάσεων, αφού δεν τολμούν να συνεργασθούν και να ομολογήσουν αλήθειες υψηλού πολιτικού κόστους, ενώ ο ανώριμος πολιτικά ελληνικός λαός εξακολουθεί να ψηφίζει τον εκάστοτε πολιτικό πλειοδοτούντα σε ανώδυνες αλλά ανέφικτες λύσεις (π.χ. λεφτά υπάρχουν..., Ζάπεια..., πρόγραμμα Θεσσαλονίκης... κ.λπ.).

Παρά την κρίσιμη καμπή της οικονομικής κρίσεως της χώρας και των σχέσεων με τους εταίρους της, εκτιμώ σκόπιμη την εστίαση στο κυοφορούμενο νομοσχέδιο για την ιθαγένεια το οποίο ίσως να μην έχει λάβει την δημοσιότητα που θα έπρεπε. Το εν λόγω νομοσχέδιο έρχεται ως φυσική συνέχεια των διεθνιστικών οραμάτων με τα οποία εμφορούνται τα περισσότερα ελληνικά πολιτικά κόμματα (π.χ. παγκοσμιοποίηση, πολυπολιτισμικότητα, πολίτες του κόσμου, παγκόσμια διακυβέρνηση κ.λπ.) με τα οποία προωθούν εκουσίως ή ακουσίως τα επεκτατικά σχέδια των Υπερδυνάμεων και βλάπτουν τα ομοιογενή έθνη κράτη, όπως η Ελλάς, που αποτελούν αναχώματα και εμπόδια στην εν λόγω επέκταση.

Ο χώρος δεν επιτρέπει την ανάλυση των λεπτομερειών του νομοσχεδίου αλλά είναι γεγονός ότι μειώνει τα έτη παραμονής για χορήγηση άδειας διαμονής και διευκολύνει την απόκτηση ιθαγένειας αλλοδαπών οι οποίοι κάποτε εισήλθαν στην χώρα εκβιαστικά και ιδιαίτερα των τέκνων αλλοδαπών που έχουν γεννηθεί εδώ. Το νομοσχέδιο επιτρέπει (μάλλον κατά αντισυνταγματικό τρόπο) το δικαίωμα του εκλέγειν στην πρωτοβάθμια τοπική αυτοδιοίκηση και του εκλέγεσθαι σε θέση δημοτικού συμβούλου, συμβούλου δημοτικού διαμερίσματος κ.λπ., δίχως την κτήση της ιθαγένειας. Τέλος υπάρχει σειρά ελκυστικών διατάξεων για ειρηνικούς εισβολείς. Η βούληση του ελληνικού λαού ο οποίος βιώνει το πρόβλημα των μεταναστών και τις επιπτώσεις του (οικονομικές, κοινωνικές, πολιτισμικές, ασφάλειας) ευρίσκεται σε δυσαρμονία με τις αποφάσεις των πολιτικών εκπροσώπων του, οι οποίοι έχουν επιστρατεύσει ΜΜΕ καθώς και επιλεγμένους φορείς από τον χώρο της διανοήσης και της τέχνης για την μεταστροφή της λαϊκής δυσφορίας.

Με την εθνική πολιτική των «ανοικτών συνόρων» οι μετανάστες εισέρχονται πλέον κατά χιλιάδες και δεν αναμένεται ανακοπή του ρεύματος κατά τα επόμενα έτη. Εάν στο γεγονός αυτό προστεθεί το οξύ δημογραφικό πρόβλημα και οι επιβουλές γειτονικών (κυρίως μουσουλμανικών) κρατών τίθεται ευθέως το θέμα της βιολογικής συνέχειας του ελληνισμού. Μόνο αφελείς ή δόλιοι δεν αντιλαμβάνονται τι σημαίνουν οργανωμένες και μη αφομοιωμένες μειονότητες εντός της επικράτειας

(βλέπε Κοσσυφοπέδιο). Γνωρίζουμε επίσης καλά τι συμβαίνει στην «πολυπολιτισμική» Ευρώπη με τους μουσουλμάνους δευτέρας και τρίτης γενεάς. Οι ιδιαιτερότητες της χώρας θα έπρεπε να ωθήσουν τους πολιτικούς μας ταγούς στην υιοθέτηση του πλέον αυστηρού νόμου περί ιθαγένειας σε σχέση με τους αντιστοίχους άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Αντιθέτως όμως οι εφησυχασμένοι πολιτικοί μας έχουν υιοθετήσει τον πλέον ήπιο νόμο στην ΕΕ, προκειμένου η χώρα μας να καταστεί αυτονόητος χώρος προορισμού των ανά τον πλανήτη κατατρεγμένων. Μία ματιά στους νόμους περί ιθαγένειας της Ελβετίας, της Γερμανίας, της Ιρλανδίας, της Δανίας κ.λπ. πείθει και τον πλέον δύσπιστο.

Η ιθαγένεια θα έπρεπε να χορηγείται μόνο σε αλλοδαπούς που η θρησκεία τους και οι δεσμεύσεις αυτής (πολιτικές, ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτισμικές) δεν αμφισβητούν ή καταργούν το πολίτευμα, την Δημοκρατία, το κοσμικό κράτος, την ισότητα των πολιτών και των φύλων, την ελευθερία λόγου, εκφράσεως, ενδύσεως και μορφώσεως, δεν ενσπείρουν μίσος κατά αλλοθρήσκων και δεν υποστηρίζουν τον θάνατο ομοθρήσκων που αλλάζουν την πίστη τους. Γενικότερα η ιθαγένεια θα έπρεπε να χορηγείται σε αλλοδαπούς που έχουν αποδεδειγμένα (θέσπιση κριτηρίων) την βούληση και την δυνατότητα να ενσωματωθούν στην κοινωνία που τους φιλοξενεί και όχι να αποτελέσουν αναφομοίωτο θύλακα, καιροφυλακτούντα είτε αυτοβούλως είτε καθ' υπόδειξη εξωτερικών κέντρων να καρπωθεί στιγμές αδυναμίας του φιλοξενούντος κράτους, προκειμένου να επιβάλλει δυναμικά την δική του απολυταρχική, θεοκρατική και πάντως μη Δημοκρατική κοσμοθεώρηση.

Ελληνική ιθαγένεια σημαίνει αυτόβουλη και αυτονόητη υπηρεσία και συνεισφορά του κατέχοντος αυτήν, στην εθνική και κοινωνική συνοχή της Ελλάδος, την Δημοκρατία, το Σύνταγμα, την γλώσσα, τον πολιτισμό, τα ήθη και έθιμα, την ιστορία, τα εθνικά όνειρα, τα ιδανικά και την αγάπη για την πατρίδα. Εάν αυτό δεν συμβαίνει τότε ομιλούμε για τουρίστες, περιηγητές ή εποχικούς εργάτες ή περιφερόμενους μετανάστες ή οτιδήποτε άλλο εκτός από Έλληνες πολίτες.

Γίνεται έκκληση προς τους διεθνοποιημένους πολιτικούς προτού εκστομίσουν για μία ακόμη φορά ύβρεις περί ρατσισμού ή εθνοκεντρισμού προς κάθε διαφωνούντα, να αναλογισθούν πόσο βλάπτουν την χώρα τους όταν στηρίζουν θέσεις όπως το «νόμιμο» δικαίωμα του συλλογικού εθνοτικού, γλωσσικού και πολιτισμικού αυτοπροσδιορισμού κάθε διακριτής κοινωνικής ομάδας εντός της επικράτειας. Εκτός πάλι εάν η πρωτιά και αριστεία του ελληνικού πολιτισμού είναι αντιδημοκρατική ή ρατσιστική και θα πρέπει σταδιακά να ισοπεδωθεί προκειμένου να έλθει στο ίδιο επίπεδο με άλλες κουλτούρες.

11 Ιουν 2015

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος Π.Ν.
Επίτιμος Διοικητής Σ.Ν.Δ., Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Π. Λάγγαρης

Συντακτική Ομάδα: Ε. Τέμπος, Σ. Σκλήρης, Π. Λεονάρδος

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Διευθύνσεις

Γραφεία: Νίκης 11

TK 105 57 Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Από τις Εκδόσεις **ΚΑΛΜΟΣ** κυκλοφόρησε το νέο Βιβλίο του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών με τίτλο **“Η Θράκη μας ψυχορραγεί”**.

Ένα θέμα, το οποίο εμφανίζει νοσηρή προδιάθεση και βηματίζει επικινδύνως είναι αυτό το της Θράκης. Το πρόβλημα της Θράκης έχει επισημανθεί από αρκετούς αγωνιούντες φορείς και έχει φθάσει και στον ύψιστο πνευματικό ναό της Ελλάδος, την Ακαδημία των Αθηνών, με την συνεργασία του Γραφείου Στρατιωτικών Θεμάτων της Ακαδημίας και το επιστάμενο στελεχιακό προσωπικό του ΕΛΙΣΜΕ.

Αυτή η επισήμανση από επισήμους (Ακαδημία Αθηνών) και από ειδικού μελετητικού χαρακτήρος φορείς (ΕΛΙΣΜΕ) στοχεύει στην ενσυνείδητη όσο και στην επιτακτική υποχρέωση εκ μέρους των υπευθύνων, ώστε οι τελευταίοι να επαναπροσδιορίσουν το είδος, την σοβαρότητα και τα αποβησόμενα της νέας αυτής απειλής. Εν προκειμένω, οι υπεύθυνοι πρέπει να μη λησμονούν τον κανόνα, που προβλέπει, ότι η προπαρασκευή για την εξασφάλιση της συνεχείας υπάρξεως ενός έθνους αρχίζει πολύ πριν την εκδήλωση μιας εχθρικής ή παραβλαπτικής εκ μέρους τρίτων προθέσεως ή δράσεως. Ότι για να μεγιστοποιηθεί η ασφάλεια στον Ελλαδικό χώρο και μάλιστα στην Θράκη, θα πρέπει να αγνοηθεί το όποιο οικονομικό και πολιτικό κόστος. Ότι η κυβέρνηση, όταν αποκάλυπτεται, ότι είναι ευεπίφορη σε εκφοβισμούς, τότε ολόκληρη η χώρα περιάγεται σε κατάσταση τρωτότητας, εκτός εάν ενεργεί σύμφωνα με κάποιο σχέδιο. Δηλαδή, να εμφανίζεται, ότι ενεργεί με πολιτική ορθότητα, που για τον άλλο σημαίνει υποχωρητικότητα, διστακτικότητα και εν πολλοίς υπαινίσσεται φοβικά σύνδρομα και τα οποία όλα αυτά μαζί θα αποτελέσουν στρατηγικό πλεονέκτημα, όταν ο απέναντι αντιλαμβάνεται, ότι υπάρχουν και άλλες επιλογές, τις οποίες αν τις ενεργοποιήσεις, τότε αυτός ο απέναντι, εάν κάτι τολμήσει, θα γευθεί την ήττα ή το λιγότερο θα υποστεί αιφνιδιασμόν. Το δίδαγμα είναι, ότι η μετριοπάθεια, η εγκράτεια και η «ψυχραιμία» είναι προσόντα μόνον, όταν ο άλλος αντιλαμβάνεται, ότι έχεις και άλλες επιλογές.

ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ 28ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014 ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ

«ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ»

Την 28ην Νοεμβρίου 2014 έλαβε χώρα στην αίθουσα «ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ» του Υπουργείου Εξωτερικών η οργανωθείσα ημερίδα θέματος από το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.).

Η ημερίδα στέφθηκε με μεγάλη επιτυχία, τόσο λόγω των τεκμηριωμένων εισηγήσεων, όσο και της μεγάλης συμμετοχής ακροατών. Τονίζεται η παρουσία στην εκδήλωση Πρέσβων ε.τ., ανωτάτων εκπροσώπων των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας, στελεχών του Υπουργείου Εξωτερικών, πανεπιστημιακών καθηγητών, εκπροσώπων Ενώσεων Αποστράτων και ΣΕΕΘΑ, οικονομολόγων, σπουδαστών της Σχολής Ευελπίδων και Σχολών της Ελληνικής Αστυνομίας, φοιτητών, δημοσιογράφων κ.ά. Επισημαίνεται η απουσία του συνόλου των πολιτικών προσώπων που είχαν προσκληθεί στην Ημερίδα.

Όπως προαναφέρθηκε η ημερίδα οργανώθηκε από το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ., του οποίου αποστολή είναι η αδέσμευτη και αξιόπιστη άρθρωση δημοσίου λόγου επί θεμάτων γεωπολιτικής (γεωστρατηγική, γεωοικονομία), επί εξωτερικών και εσωτερικών θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος καθώς και επί διεθνών θεμάτων, με έμφαση σε θέματα ευρωπαϊκού ενδιαφέροντος, με σκοπό την συμβουλευτική συμβολή στην εκπλήρωση των εκάστοτε εθνικών συμφερόντων.

Το αντικείμενο της ημερίδας συνδέεται με τους σκοπούς και το έργο του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. καθόσον εντάσσεται στα θέματα εθνικού ενδιαφέροντος και συγκεκριμένα στους τομείς της προάσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας, της οικονομίας, του πολιτισμού της, αλλά και της ασφάλειας και της εθνικής της επιβίωσης.

Το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ., ως συνεχιστής του έργου της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ., υλοποιεί τους σκοπούς του με τα ακόλουθα κυρίως μέσα:

- Εκδίδει το περιοδικό «ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ»
- Διατηρεί την ιστοσελίδα www.elisme.gr
- Έχει παρουσία κοινωνικής δικτύωσης στο facebook
- Οργανώνει ομιλίες, ημερίδες, συνέδρια και ενημερωτικά σεμινάρια για θέματα εθνικού ενδιαφέροντος.
- Αναλαμβάνει την εκπόνηση μελετών σχετικών με τα αντικείμενα ενδιαφέροντός του, καθώς και την επικαιροποίηση παλαιότερων μελετών του Ινστιτούτου.

Στο παρόν τεύχος κατατίθενται οι εισηγήσεις των ομιλητών της δευτέρας ενότητας. Τα στοιχεία των ομιλητών είναι:

- Ο Αστυνόμος Α΄ του Κέντρου Μελετών Ασφαλείας της ΕΛ.ΑΣ κ. Βασίλειος Θεοφιλόπουλος
- Ο Αναλυτής, Σύμβουλος Πολιτικής και Ασφάλειας κ. Ιωάννης Μιχαλέτος
- Ο Καθηγητής Στρατιωτικών Σχολών κ. Κωνσταντίνος Γρίβας
- Ο Μαθηματικός, τ. Πρόεδρος του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής κ. Αλέξανδρος Ζαβός
- Ο Αντιναύαρχος ε.α. Π.Ν. και Πρόεδρος του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. κ. Βασίλειος Μαρτζούκος

Ομιλητής: Βασίλειος Θεοφιλόπουλος

Αστυνόμος Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η μετανάστευση αποτελεί πολυσύνθετο φαινόμενο με επιπτώσεις στον οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό τομέα κάθε χώρας. Μάλιστα, μία πτυχή της, η παράνομη διέλευση συνόρων έχει αναχθεί σε κοινό ευρωπαϊκό πρόβλημα, προκαλώντας ανησυχία για το εσωτερικό και το διεθνές περιβάλλον ασφάλειας. Οι χώρες των οποίων τα σύνορα αποτελούν ταυτόχρονα και εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., μεταξύ των οποίων και η χώρα μας, αντιμετωπίζουν περισσότερο από άλλες την πίεση των μεταναστευτικών ροών, κυρίως από χώρες της Ασίας και της Αφρικής προς τον κοινό ευρωπαϊκό χώρο. Αυτό έχει ως συνέπεια η παράνομη μετανάστευση να αποτελεί πρόκληση για το σύνολο της ευρωπαϊκής επικράτειας.

Όλες οι σχετικές αναλύσεις καταδεικνύουν στο γεγονός ότι η παράνομη μετανάστευση, όχι μόνο σχετίζεται με την οργανωμένη δράση εγκληματικών οργανώσεων, αλλά ταυτόχρονα αποτελεί το γενεσιουργό παράγοντα μιας σειράς σοβαρών εγκληματικών δραστηριοτήτων, οι οποίες βρίσκουν πρόσφορο έδαφος ανάπτυξης στις παρυφές της. Η εμπορία ανθρώπων, η διακίνηση ναρκωτικών και όπλων, καθώς και η χρήση πλαστών εγγράφων, αποτελούν εγκληματικές δραστηριότητες που εκμεταλλεύονται τη μαζική μετακίνηση ανθρώπων. Η φύση της απειλής γίνεται ολοένα και πιο σύνθετη και πολύπλοκη, καθώς εξτρεμιστικά στοιχεία ή μέλη τρομοκρατικών οργανώσεων θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν δίκτυα παράνομης διακίνησης μεταναστών στην προσπάθειά τους να διεισδύσουν στον ευρωπαϊκό χώρο, ενώ γίνεται πλέον λόγος και για μεγάλης κλίμακας εγκληματικότητα (major crimes).

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Τα τελευταία έτη η χώρα μας δέχεται συνεχείς και έντονες μεταναστευτικές «κιέσεις», καθ' όσον η γεωγραφική της θέση την έχει καταστήσει κύριο προορισμό, για τα σύγχρονα διεθνή μεταναστευτικά ρεύματα, θεωρώντας την ως τον καταλληλότερο αρχικό σταθμό «πύλη εισόδου», προς την Ε.Ε., με τελικό προορισμό άλλα κράτη της Δυτικής Ευρώπης.

Η κατάσταση επιδεινώθηκε από το 2012, μετά την έναρξη των εμφυλιοπολεμικών συγκρούσεων τόσο στη Συρία, όσο και στην ευρύτερη περιοχή χωρών περίξ αυτής (Ιράκ, Πακιστάν, Αφγανιστάν, κ.α.), αφού η Χώρα δέχεται περαιτέρω μεταναστευτική πίεση από υπηκόους των χωρών αυτών και κυρίως Σύριων υπηκόων, οι οποίοι εγκαταλείπουν τη χώρα τους, με προορισμό, τόσο γειτονικές χώρες (Λίβανος, Τουρκία, Ιορδανία, κ.α.), όσο και χώρες κυρίως του ευρωπαϊκού βορρά, μέσω της χώρας μας και της Ιταλίας.

Στη χώρα μας από τις αρχές του έτους 2014 έως και τέλος Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν περίπου 65.000 συλλήψεις παράνομων μεταναστών, αύξηση 81,96% σε σύγκριση με την ίδια χρονική περίοδο του περασμένου έτους.

Αριθμός των συλλήψεων παράνομων μεταναστών που πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη Χώρα, κατά το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, σε σύγκριση με το 10μηνο του 2013.

ΜΗΝΑΣ	2013	2014	ΠΟΣΟΣΤΟ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ	3158	3016	-4,50%
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	2437	2967	21,75%
ΜΑΡΤΙΟΣ	2.886	3.527	22,21%
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	3.551	3.787	6,65%
ΜΑΙΟΣ	3.679	4.812	30,80%
ΙΟΥΝΙΟΣ	3901	6235	59,83%
ΙΟΥΛΙΟΣ	4141	7690	85,70%

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	3019	9896	227,79%
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	4278	11434	167,27%
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	4669	11632	149,13%
ΣΥΝΟΛΟ	35719	64996	81,96%

Επιπροσθέτως, είναι εμφανής η μετατόπιση της μεταναστευτικής πίεσης προς τα θαλάσσια σύνορα της Χώρας, αφού ο συγκεκριμένος συνοριακός τομέας παρουσίασε σημαντική αυξητική τάση της τάξεως του 313,31% (39.744 συλλήψεις).

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΑΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ & ΛΙΜΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΙΣΟΔΟ & ΠΑΡΑΜΟΝΗ

ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΙΣΟΔΟ & ΠΑΡΑΜΟΝΗ			
ΧΕΡΣΑΙΑ ΣΥΝΟΡΑ		ΘΑΛΑΣΣΙΑ	ΕΝΔΟΧΩΡΑ
10ΜΗΝΟ 2013	10.797	9.616	35.719
10ΜΗΝΟ 2014	11.108	39.744	64.996
ΜΕΤΑΒΟΛΗ	2,88%	313,31%	81,96%

Υψηκοότητες παράνομων μεταναστών.

Στον πίνακα που ακολουθεί εμφανίζονται οι κυριότερες υψηκοότητες των παράνομων μεταναστών που συνελήφθησαν στη Χώρα κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα.

Πιο αναλυτικά, ο αριθμός των συλλήψεων παράνομων μεταναστών υπηκόων Συρίας εμφανίζεται αρκετά υψηλός με 28.794 συλλήψεις αντίστοιχα. Ακολουθούν οι συλληφθέντες υπήκοοι Αλβανίας και Αφγανιστάν με 13.432 και 10.736 συλλήψεις αντίστοιχα.

ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΕΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ 10ΜΗΝΟ 2014

ΣΥΡΙΑ	28.794
ΑΛΒΑΝΙΑ	13.432
ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ	10.736
ΠΑΚΙΣΤΑΝ	2.878
ΣΟΜΑΛΙΑ	1.638
ΣΥΝΟΛΟ	57.478

Ειδικότερα, όσον αφορά στους υπηκόους Συρίας εκτιμάται ότι, πολλοί Σύριοι θα θελήσουν να εγκαταλείψουν τους χώρους στους οποίους έχουν βρει καταφύγιο έως τώρα, έτσι ώστε να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο και ασφαλές μέλλον στις οικογένειές τους, λαμβανομένων υπόψη των φρικαλεοτήτων που διαπράττονται στη Συρία, καθώς και των εξαιρετικά δύσκολων συνθηκών διαβίωσης στους καταυλι σμούς των προσφύγων. Έτσι, η μεταναστευτική πίεση προς τα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε. γενικότερα και της Χώρας μας ειδικότερα, αναμένεται να συνεχισθεί και για το επόμενο χρονικό διάστημα.

Υψηκοότητες διακινητών.

Στον πίνακα που ακολουθεί εμφανίζονται οι κυριότερες υψηκοότητες των διακινητών που συνελήφθησαν στη Χώρα κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα.

ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΕΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΔΙΑΚΙΝΗΤΩΝ 10ΜΗΝΟ 2014

ΑΛΒΑΝΙΑ	175
ΣΥΡΙΑ	160
ΕΛΛΑΔΑ	156
ΤΟΥΡΚΙΑ	132
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	83
ΣΥΝΟΛΟ	706

Γενικές διαπιστώσεις

Κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα σημειώθηκε δραματική αύξηση του αριθμού των συλλήψεων παράνομων μεταναστών, σε εθνικό επίπεδο, της τάξεως του 149,13%, σε σύγκριση με το Οκτώβριο 2013 (4.669 συλλήψεις).

Αν και ο αριθμός των συλλήψεων στην περιοχή του Έβρου εξακολουθεί να βρίσκεται σε εξαιρετικά χαμηλά επίπεδα (336 συλλήψεις – Οκτώβριος 2014), είναι ενδεικτικός της πίεσης που συνεχίζει να δέχεται η περιοχή από μεταναστευτικά ρεύματα, παρόλο που βρίσκεται σε εξέλιξη έντονη επιχειρησιακή δραστηριότητα στο πλαίσιο της επιχείρησης «ΑΣΠΙΔΑ». Επιπλέον θα πρέπει να σημειωθεί αύξηση της τάξεως του 433,33% για τον Οκτώβριο τρέχοντος έτους, σε σχέση με τον ίδιο μήνα του προηγούμενου έτους (63 συλλήψεις).

Η αυξημένη επιχειρησιακή δραστηριότητα στην περιοχή του Έβρου, στα πλαίσια της επιχείρησης «ΑΣΠΙΔΑ», έχει οδηγήσει στην εξεύρεση άλλων οδών διέλευσης προς τις εντός Schengen ευρωπαϊκές χώρες, όπως διαμέσου των χερσαίων βουλγαρο-τουρκικών συνόρων, των θαλάσσιων ελληνοτουρκικών συνόρων ή κάνοντας χρήση πλαστών ταξιδιωτικών εγγράφων σε απευθείας πτήσεις από Τουρκία προς Ευρώπη.

Από τα αριθμητικά δεδομένα προκύπτει ότι η πίεση που δέχεται η Χώρα από μεταναστευτικά ρεύματα έχει μετατοπισθεί στην ευρύτερη περιοχή του ανατολικού Αιγαίου.

Παρουσιάζεται διακύμανση των συλλήψεων των παράνομων μεταναστών υπηκόων Συρίας, από την αρχή της έξαρσης του φαινομένου, δηλαδή από τον Ιανουάριο 2012 έως και το τέλος του 2013. Από τον Ιανουάριο τρ. έ. όμως, μέχρι και το υπό εξέταση χρονικό διάστημα, φαίνεται πως συντηρείται η αυξητική τάση του αριθμού των Σύριων που εισέρχονται και διαμένουν παράνομα στη Χώρα, αριθμός που κατά το Σεπτέμβριο 2014 εκτοξεύτηκε στους 6.200, αριθμό ρεκόρ, από την έναρξη της συριακής κρίσης, έως σήμερα.

“ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ” – “FOREIGNFIGHTERS”

Η συνεχιζόμενη σύγκρουση στη Συρία και το Ιράκ έχει προσελκύσει ένα μεγάλο αριθμό ατόμων από τρίτες χώρες (περίπου 80), οι οποίοι στο μεγαλύτερο μέρος τους έχουν ενταχθεί στις Ισλαμιστικές-τζιχαντιστικές οργανώσεις που μάχονται εναντίον των καθεστώτων των δύο χωρών, αλλά και μεταξύ τους, για τον έλεγχο της περιοχής και την ίδρυση του Ισλαμικού Χαλιφάτου. Εκτιμάται ότι σήμερα η δύναμη της οργάνωσης «Ισλαμικό Κράτος (IS)» υπολογίζεται σε 30.000-50.000 μαχητές. Οι «αλλοδαποί μαχητές» είναι περίπου 12.500, οι περισσότεροι από τους οποίους (περίπου 80%) έχουν ενταχθεί στις τάξεις του «Ισλαμικού Κράτους». Από τους «αλλοδαπούς μαχητές» οι 2.500-3.000 είναι πολίτες χωρών της Ε.Ε. και περίπου 500 προέρχονται από χώρες των Δυτικών Βαλκανίων.

Αξιίζει να σημειωθεί ότι οι αρχές ασφαλείας αντιμετωπίζουν σημαντικές δυσκολίες, τόσο στον εντοπισμό ατόμων που θέλουν να μεταβούν σε ζώνες διένεξης, όσο και εκείνων που επιστρέφουν από αυτές. Δεν φαίνεται να υπάρχουν τα κατάλληλα νομικά εργαλεία για κοινή αντιμετώπιση του όλου ζητήματος προκειμένου να αποτραπεί η μετάβαση ατόμων, τα οποία θα μπορούσαν να ενεργοποιηθούν ως «μαχητές».

Οι ανησυχίες δεν περιορίζονται όμως στις μετακινήσεις ευρωπαίων πολιτών από και προς τη Συρία. Μια ακόμη σημαντικότερη πτυχή του ιδίου προβλήματος, φαίνεται να αφορά στους υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι βρίσκονται ήδη στη Συρία ή και σε άλλες ζώνες διένεξης. Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε και μάλλον εκτιμάται σφόδρα ότι ενδέχεται υπήκοοι άλλων κρατών (π.χ. από τη Βόρειο Αφρική, τα Βαλκάνια) να μην επιστρέφουν στις χώρες τους, αλλά, αντίθετα, να μεταβούν στην Ευρώπη, πιθανώς παράνομα.

Η χώρα μας χρησιμοποιείται κυρίως ως έδαφος διέλευσης ευρωπαίων πολιτών, συριακής και όχι μόνο καταγωγής, στη διαδρομή τους προς τη Συρία, ιδίως στα βορειοανατολικά ελληνικά σύνορα, ενώ τελευταία φαίνεται να χρησιμοποιούνται και τα θαλάσσια σύνορα με την Τουρκία.

Τέλος, θα πρέπει να υπολογίζουμε στις εκτιμήσεις μας και το γεγονός ότι η Ελλάδα αποτελεί μέρος της διεθνούς συμμαχίας ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος, καθώς και ότι έχουν κυκλοφο-

ρήσει χάρτες που απεικονίζουν τα Βαλκάνια και την Ελλάδα, μεταξύ άλλων περιοχών της Ευρώπης, ως «επαρχία» ενός **μελλοντικού ισλαμικού χαλιφάτου**.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Οι συνέπειες της εντατικοποιούμενης κρίσης στη Συρία μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

α. Παράμετροι Ασφαλείας, με επίκεντρο τον ισλαμικό εξτρεμισμό

Οι ευρωπαϊκές χώρες αντιμετωπίζουν πρόβλημα με την ασφάλειά τους, που έχει σχέση αφενός με τους υπηκόους τους που μεταβαίνουν στη Συρία ως αλλοδαποί μαχητές, καθώς και αυτούς που επιστρέφουν και αφετέρου λόγω του αυξημένου ενδεχόμενου, μεταξύ των προσφύγων, που εισέρχονται στις χώρες αυτές, να παρεισφρήσουν άτομα που σχετίζονται με τρομοκρατικές/εξτρεμιστικές δραστηριότητες.

β. Ανθρωπιστική Κρίση - Προσφυγικό κύμα

Το αυξανόμενο κύμα προσφύγων, προερχόμενων από τη συριακή κρίση, αλλά και η θρησκευτική και εθνοτική ταυτότητα αυτών απειλεί τις χώρες υποδοχής. Οι χώρες αυτές αντιμετωπίζουν αυξημένες ανάγκες ως προς την ανθρωπιστική βοήθεια που δύνανται να προσφέρουν στους εισρέοντες πρόσφυγες από τη Συρία. Μια ακόμη σημαντική παράμετρο αποτελεί και το γεγονός ότι η υποδοχή του προσφυγικού κύματος από τη Συρία έχει προσλάβει και διαθρησκευτική διάσταση σε χώρες υποδοχής, όπου συνυπάρχει χριστιανικός και μουσουλμανικός πληθυσμός.

γ. Περιφερειακές Οικονομικές Συνέπειες

Η υφιστάμενη συριακή κρίση αναμένεται να επιβαρύνει περαιτέρω τις ήδη εξασθενημένες ευρωπαϊκές οικονομίες, οι οποίες δεν έχουν ακόμη ανακάμψει από τις συνέπειες της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Επιπρόσθετα, η δημοσιονομική επιβάρυνση που συνεπάγεται η αυξημένη επιτήρηση συνόρων και η υποδοχή προσφύγων, σε συνάρτηση με την αύξηση της εγκληματικότητας αποτελούν παράγοντες που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών της Ε.Ε.

ΜΕΣΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΗΣΗΣ

- Αναθεώρηση του Κανονισμού Δουβλίνο II, έτσι ώστε να μην επιβαρύνονται υπέρμετρα/δυσανάλογα οι χώρες που βρίσκονται στα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., όπως η χώρα μας, η Κύπρος, η Ιταλία και η Βουλγαρία.

- Ενίσχυση της συνεργασίας με τρίτες χώρες και κυρίως με τη Τουρκία, η οποία αποτελεί κόμβο διέλευσης για τους ξένους μαχητές που μεταβαίνουν στη Συρία, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την ανταλλαγή πληροφοριών και βέλτιστων πρακτικών.

- Ενίσχυση των εξωτερικών συνόρων της Ε.Ε. και ειδικότερα η αποτελεσματικότερη χρήση των υφιστάμενων μηχανισμών (SISII) προκειμένου να θωρακιστεί η Ε.Ε. από την απειλή που εκπορεύεται από τους ξένους μαχητές που επιστρέφουν από τη Συρία σε ευρωπαϊκό έδαφος.

- Ανταλλαγή βέλτιστων πρακτικών και εμπειριών σχετικά με τις δυνατότητες διαχείρισης των συνόρων, και ευαισθητοποίηση/ εκπαίδευση των συνοριοφυλάκων σε θέματα καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

- Ενίσχυση του ρόλου του FRONTEX, ως εργαλείου ευρωπαϊκής αλληλεγγύης στην διαχείριση των εξωτερικών συνόρων, ιδιαίτερα όσον αφορά τα Κ-Μ που δέχονται ισχυρές πιέσεις στα εξωτερικά σύνορα.

- Στενή παρακολούθηση του διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης για την άντληση σχετικών πληροφοριών και την αποτροπή χρήσης τους ως μέσο ριζοσπαστικοποίησης/αυτοριζοσπαστικοποίησης, ειδικά των νέων.

- Συντονισμό των κεντρικών Υπηρεσιών για ανάλυση και έγκυρη διαβίβαση των σχετικών πληροφοριών και ενδυνάμωση της διεθνούς συνεργασίας μέσω της Interpol και της Europol.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας. Στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε ερώτηση.

Ομιλητής: Ιωάννης Μιχαλέτος
Αναλυτής, Σύμβουλος Πολιτικής και Ασφάλειας

Παράνομη μετανάστευση και η πολιτική βίζας της Τουρκίας

Η Τουρκία τη τελευταία δεκαετία έχει προβεί σε αλλη-πάλληλες "χαλαρώσεις" σε σχέση με τη πολιτική της θεώρησης των διαβατηρίων με αρκετές χώρες.

Το αποτέλεσμα ήταν η εισδοχή πολύ μεγάλου αριθμού υπηκόων από τρίτες χώρες, οι οποίοι εν συνεχεία μετέβησαν στην Ελλάδα παρανόμως είτε μέσω των χερσαίων συνόρων είτε των θαλασσίων, πρακτική που συνεχίζεται έως τη σήμερα.

Αρχής γενομένης της ανόδου του Ερντογκάν στην Πρωθυπουργία της Τουρκίας το 2002, η Άγκυρα άρχισε να αλλάζει άρδην το καθεστώς χορήγησης βίζας, με αρκετές χώρες, κυρίως του Ισλαμικού κόσμου. Λόγου χάρι δεν υπάρχει βίζα μεταξύ Τουρκίας και κρατών όπως: Ιράν (Διευκολύνεται η πρόσβαση Αφγανών και Πακιστανών εμμέσως), Λιβύη (εξαιρετικά χαλαρή-"τραγική" αντιμετώπιση δεδομένης και της κατάστασης στη χώρα), Μαρόκο, Μακάο (από όπου έρχονται κατά βάση οι Κινέζοι παράνομοι μετανάστες εν συνεχεία στην Ευρώπη), Τυνησία, Κένυα, Αζερμπαϊτζάν, Μογγολία, Γεωργία, Καζακστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν, Τατζικιστάν Σαουδική Αραβία, Ομάν, Ταϊλάνδη, Ινδονησία, Βολιβία, Ισημερινός, Νικαράγουα, Παναμάς, Βενεζουέλα, Παραγουάη, Περού, Γουατεμάλα, Ονδούρα, Ελ Σαλβαντόρ, Κιργιστάν, Κοσσυφοπέδιο αλλά και με τη Συρία (λόγω του πολέμου έτερο θέμα με την μαζική εισροή προσφύγων και Τζιχαντιστών υφίσταται).

Παραλλήλως, το Τουρκικό Υπουργείο Εξωτερικών προχώρησε από το 2002 και εντεύθεν στην απαίτηση βίζας από αρκετά κράτη, άμα την άφιξη των υπηκόων της στα αεροδρόμια και λοιπές εισόδους στη χώρα, με ελάχιστους περιορισμούς. Συνοπτικά μπορούν να αναφερθούν: Ιορδανία, Δομινικανική Δημοκρατία, Βραζιλία, Χονγκ Κονγκ, Ιράκ, Λίβανος, και αλλά.

Περαιτέρω με χώρες με τις οποίες υφίσταται ο περιορισμός απόκτησης βίζας από τις Τουρκικές διπλωματικές αντιπροσωπείες όπως η Αλγερία, Αίγυπτος και λοιπές, αποδείχθηκε ότι αφενός δίνονταν σε μεγαλύτερο αριθμό, αφετέρου υπήρχε μετακίνηση των υπηκόων αυτών των κρατών υπό τη μορφή "τουριστών" προς τη Τουρκία σε δυσανάλογους αριθμούς, γεγονός που εν τέλει μεταφράστηκε σε εισροή λαθρομεταναστών στα Ελληνικά σύνορα όλα αυτά τα έτη.

Η Τουρκική αυτή στρατηγική, άνοιξε "τρύπες" στο διεθνές σύστημα μετανάστευσης, υποδαυλίζοντας στην ουσία την μετακίνηση πληθυσμών προς την Ελλάδα και την Ε.Ε. Παρέχοντας το καθεστώς μη-βίζας με το Μαρόκο άνοιξε τις πύλες για την εισροή είτε συνδεδεμένων υπηκόων κρατών με αυτό (Δυτική Σαχάρα), είτε Αφρικανών παράνομων μεταναστών που απέκτησαν πλαστά ταξιδιωτικά έγγραφα καθ' οδόν προς τη Τουρκία.

Η Ελλάδα έγινε πλήρες μέλος της συνθήκης Σένγκεν το 2001 και σχεδόν απευθείας απέκτησε μια εντονότατη πληθυσμιακή ροή που οφείλεται και στη Τουρκική στρατηγική που περιγράφηκε.

Εν συνεχεία και κατά τα έτη 2010 έως και 2013 ο Ερντογκάν ευθέως πρότεινε το λεγόμενο "Ισλαμικό Σένγκεν" που θα προέβλεπε την ολική κατάργηση της βίζας και την ελεύθερη μετακίνηση πληθυσμών εντός των κρατών του οργανισμού της "Ισλαμικής Διάσκεψης".

Οι στόχοι της Τουρκίας είναι να καταστεί η χώρα η αντίστοιχη "Γερμανία" του Ισλαμικού χώρου και η Κωνσταντινούπολη η αντίστοιχη "Νέα Υόρκη" από όπου θα διακινούνται δεκάδες εκατομμύρια Μουσουλμάνων ετησίως, προσδίδοντας τόσο σε πολιτικό κύρος όσο και σε οικονομικά οφέλη στη χώρα. Άλλωστε η ταχύτατη εξάπλωση των Τουρκικών Αερογραμμών, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη σύσφιξη των σχέσεων Τουρκίας-Ισλαμικού χώρου που επιτεύχθηκε μέσω και της χαλάρωσης του καθεστώσ θεωρήσεων. Τέλος είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να αναφερθεί ότι η Τουρκία προχώρησε μαζικά σε κατάργηση της βίζας με πλείστα κράτη της Λατινικής Αμερικής, εάν και δεν διαθέτει δεσμούς εμπορικούς ή οικονομικούς με αυτά.

Στην ουσία αυτή η κίνηση διευκολύνει την έμμεση λαθρομετανάστευση υπηκόων έτερων κρατών γιατί είναι διαδεδομένη η χρήση και η εξεύρεση πλαστών εγγράφων (ή και οι απόκτηση κανονικότερων υπηκοοτήτων) σε κράτη όπως τον Παναμά, από όπου εθνικότητες όπως Πακιστανοί ή Αφρικανοί μπορούν να εισέλθουν στη Τουρκία.

Σε αυτήν την περίπτωση το όλο ζήτημα γιγαντώνεται και επιπλέον δημιουργεί περαιτέρω περιπλοκές στις σχέσεις Άγκυρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση καθόσον η συμφωνία επανεισδοχής παράνομων μεταναστών εκ μέρους της Τουρκίας, θα πρέπει να λύσει όλα αυτά τα θέματα που σχετίζονται με τις ταξιδιωτικές θεωρήσεις, κάτι που εάν και εφόσον επιτευχθεί θα πάρει αρκετά έτη και πολύπλοκες διαπραγματεύσεις.

Ως εκ τούτου μπορεί να εκτιμηθεί ότι μια τέτοια συμφωνία θα παραμείνει προς το παρόν κενό γράμμα, δίχως απτά αποτελέσματα σε ότι αφορά την Ελλάδα για την αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης.

Επιπτώσεις, κίνδυνοι και προκλήσεις ασφαλείας

Ορισμένα εκ των τζαμιών στο κέντρο της Αθήνας, είναι εμφανώς τόπος συγκέντρωσης, συντονισμού και οργάνωσης ευάριθμων ομάδων λαθρομεταναστών. Σε αρκετές περιπτώσεις οι άρτι αφιχθείς μετανάστες κατευθύνονται εκεί και μετέπειτα "εξαφανίζονται" κυριολεκτικά στον αστικό ιστό, δείχνοντας ότι υπάρχουν συντονιστικά κέντρα δουλεμπόρων που χρησιμοποιούν τους θρησκευτικούς αυτούς χώρους για να κατευθύνουν τους "πελάτες".

Επιπλέον

- Ενδυνάμωση "εθνικών μαφιών" από το Πακιστάν, Αραβικές χώρες και την λεγόμενη Αλβανική μαφία
- Η γεωγραφική γειτνίαση της Ελλάδας με χώρες που «εξάγουν» ριζοσπαστικές ομάδες
- Η παράνομη μετανάστευση και τα... «ανοιχτά» σύνορα σε συνδυασμό με πληθώρα "Ανοιχτών και πορτοκαλί οργανισμών"
- Η μη διαφαινόμενη έξοδο από την οικονομική κρίση (τουλάχιστον στο ορατό μέλλον)
- Η αυξανόμενη κοινότητα εξτρεμιστών-Ισλαμιστών
- Τα υπάρχοντα εγχώρια τρομοκρατικά και εξτρεμιστικά δίκτυα
- Η διαφθορά στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε επίπεδο όχι μόνο οικονομικής διαφθοράς, όσο σε αυτό της κοινωνικής εξαχρείωσης και της αρνησιπατρίας ως δομικού κοινωνικού στοιχείου.

Η περίπτωση της Μουσουλμανικής Αδελφότητας

Η Μουσουλμανική Αδελφότητα (Μ.Α.) διαθέτει μια στέρεη δομή στη Τουρκία με επίκεντρο τη Κωνσταντινούπολη και αποτελεί το συνδετικό κρίκο μεταξύ της κυβέρνησης του ΑΚΡ και του Εμιράτου του Κατάρ. Σε ότι αφορά την Ελλάδα & Βαλκάνια αποτελούν στην ουσία «πράκτορες επιρροής» της Άγκυρας.

- Μουσουλμανική Αδελφότητα στην Ελλάδα

Διαθέτει μια ευμεγέθη εξάπλωση και κυρίως κοινωνική-οικονομική ευρωστία, όπως και εξάπλωση σε πολιτικούς και εκπαιδευτικούς κύκλους.

Η δράση της έγινε εμφανής από το 2005 και εντεύθεν όταν ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη το "Hellenic-Arabic Center for Culture and Civilization".

Το κέντρο αυτό χρηματοδοτήθηκε από το "Europe Trust" το οποίο είναι ελεγχόμενο από την οργάνωση ομπρέλα της Μ.Α. ονόματι "Federation of Islamic Organization in Europe (FIOE)".

Παρομοίως ως άνω το 2008 ιδρύθηκε στο Μοσχάτο-Αττικής από το Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου "Arab-Hellenic Center for Culture and Civilization" (ΑΗCCC), ΕΛΛΗΝΟΑΡΑΒΙΚΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ με επένδυση 3,4 εκ. δολλαρίων που δόθηκε από Σαουδάραβα επιχειρηματία.

Τόσο το κέντρο στη Θεσσαλονίκη όσο και αυτό του Μοσχάτου ανήκουν στο ΑΗCCC. Την παρούσα περίοδο η Μ.Α. επεκτείνεται ως ελέγχθη ανωτέρω με τη σύσταση ΜΚΟ και λοιπών σωματείων και διεκδικεί δυναμικά να ελέγξει το υπό ανέγερση Τέμενος των Αθηνών μέσω της παρουσίας φίλα προσκείμενων ατόμων προς αυτήν. Πλέον αυτού επιδιώκει την σύσφιξη των σχέσεων της με πολιτικά κόμματα κυρίως της παρούσας αντιπολίτευσης.

Μουσουλμανική Ένωση Ελλάδος-δύο τζαμιά, Πειραιά και Αθήνα +ΜΚΟ που συνδέεται στενά με την Τουρκική Ι.Η.Η. (Μουσουλμανική ένωση Ελλάδος, καθώς και μια παραφυάδα ονόματι "Greek Muslim Fund" που αποτελείται από προσύλητους).

Άλλες Οργανώσεις (Ενδεικτικά)

-Jamaate-Islami (JI)

Η οργάνωση αυτή έχει παρουσία στην Ελλάδα μέσω των μεταναστών εκ Πακιστάν και αριθμεί περί τα 500 μέλη. Διαπλέκεται με την εν Αθήναις οργάνωση "Islamic Forum of Greece", ταυτοχρόνως και με εξτρεμιστική ομάδα από το Μπανγκλαντές με παρουσία στη Πελοπόννησο.

-Tablighi Jamaat

Η οργάνωση αυτή επικεντρώνεται στη δράση μερικών εκατοντάδων Πακιστανών μεταναστών και επιπλέον δέχεται επισκέψεις Ιμάμηδων που οργανώνουν σεμινάρια θρησκευτικής φύσεως κυρίως στην Αθήνα.

- Σαλαφιστές

Η πλέον γνωστή ομάδα είναι το σωματείο "Ελ Ραχμάν", που περιλαμβάνει κατά κύριο λόγο Αιγυπτίους και προσήλυτους Έλληνες.

- Κίνημα Γκιουλέν

-Το "Κίνημα του Φετουλάχ Γκιουλέν" διαθέτει παρουσία επίσης παρουσία στην Ελλάδα με πυρήνες και παράτυπα "θρησκευτικά φροντιστήρια" σε Θράκη, Θεσσαλονίκη και Αθήνα.

Προτάσεις για την αντιμετώπιση του φαινομένου

-Πρώτον, περαιτέρω ενίσχυση της φύλαξης των συνόρων σε συνδυασμό με την εξάρθρωση των ντόπιων κυκλωμάτων δουλεμπόρων

-Παραλλήλως μη-απόδοση υπηκοότητας σε μετανάστες που προέρχονται από κοινωνίες μη-εντάξιμες στην Ελληνική-καθιέρωση Ελβετικού συστήματος απόδοσης υπηκοότητας και ιθαγένειας με επίκληση σε ότι αφορά την Ε.Ε. «θεμάτων εθνικής ασφαλείας»

-Δημιουργία χωροφυλακής-«Ζενταρμερί»-παραστρατιωτικό σώμα με έμφαση Δυτική-Κεντρική Ελλάδα & Νομοθετικό πλαίσιο ευκρινές για την δυνατότητα συνεργασίας Αστυνομίας-Ε.Δ. σε θέματα εσωτερικών έκτακτων καταστάσεων (όπως στη Γαλλίας-Ιταλία κτλ)

-Στενότερη συνεργασία με χώρες γειτονικές και φιλικές που αντιμετωπίζουν ή θα αντιμετωπίσουν παρόμοια φαινόμενα

-Δημιουργία ξεχωριστής καθετοποιημένης μορφής «υπηρεσίας εσωτερικής ασφαλείας» με παράλληλη ξεχωριστή υπηρεσία πληροφοριών εξωτερικού – αλλαγή νοοτροπίας σε ότι αφορά την «εθνική ασφάλεια» με ολιστική ανάλυση των φαινομένων που εξετάζονται και με ικανότητα στρατηγικής & μακροπρόθεσμης ανάλυσης. Καθιέρωση μόνιμου συμβουλίου και γραμματείας εθνικής ασφάλειας.

-Μη ανέγερση «επισήμου τεμένους» και καθιέρωση των ήδη υπαρχόντων χώρων προσευχής με προσωρινό καθεστώς το οποίο θα ανανεώνεται σε τακτή χρονική βάση από τις αρμόδιες Αρχές, μετά από επιθεωρήσεις των αρμοδίων.

-Καθιέρωση της Μ.Α. ως τρομοκρατικής οργάνωσης -συνεργασία με Αραβικά κράτη όπως η Αίγυπτος και τα Η.Α.Ε. για το ζήτημα. Επανεξέταση όλων των ΜΚΟ και σωματείων που δρουν στη χώρα με βάση νομοθετική ρύθμιση που θα καθορίζει τη λειτουργία τους ή όχι και υπό την έννοια της «εθνικής ασφαλείας».

Θέμα: «Αύξηση μεταναστών στην Ελλάδα και επιπτώσεις από την αλλοίωση του ελληνικού πληθυσμού»

Ομιλητής: Κωνσταντίνος Γρίβας
Καθηγητής Στρατιωτικών Σχολών

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΙΚΗΣ ΥΠΕΡΦΟΡΤΙΣΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΧΩΡΩΝ

Άποψη του ομιλούντος είναι ότι το φαινόμενο που αποκαλούμε «Λαθρομετανάστευση», ή «Παράτυπη Μετανάστευση» κατά το πολιτικώς ορθότερον, αποτελεί πρωτίστως ένα γεωπολιτικό φαινόμενο, η ανάγνωση και συνακόλουθα και η αντιμετώπισή του οποίου δεν γίνεται ορθολογικά, εξαιτίας ορισμένων ιδιαίτερων στοιχείων της δυτικής πολιτισμικής ταυτότητας.

Αυτό που πραγματικά αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι μια ακόμη κύμα μετακίνησης πληθυσμών στην ανθρώπινη ιστορία. Τεράστιες ανθρώπινες μάζες, πρωτίστως από την Ασία και την υποσαχάρια Αφρική, κατευθύνονται προς τον περιορισμένο γεωγραφικό χώρο της Ευρώπης, με αποτέλεσμα να προκύπτει ποσοτική υπερφόρτιση των Ανθρωποχώρων, κατά την ορολογία του καθηγητού Γεωπολιτικής Ι. Θ. Μάζη.

Το ζήτημα, λοιπόν, είναι πρωτίστως ποσοτικό και δευτερευόντως ποιοτικό. Ο ομιλών ουδόλως θα ανησυχούσε για τη «φυλετική καθαρότητα» των Ελλήνων ή την «πολιτισμική καθαρότητα» του ελληνικού πολιτισμού, αν οι εισερχόμενοι στον ελλαδικό χώρο περιορίζονταν σε μερικές δεκάδες ή ακόμη και εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων σε βάθος χρόνου. Αντιθέτως, η βαθιά μου ανησυχία είναι για τις ποσοτικές διαστάσεις του φαινομένου και το χρονικό του βάθος. Και το αδυσώπητο ερώτημα είναι πόσους ανθρώπους μπορεί να αντέξει η Ελλάδα; Πόσους όχι ποίους. Όχι ποίων φυλετικών και εθνοτικών καταγωγών. Πόσους;

Παρεμπιπτόντως, κάποια στιγμή, όσοι συνθηματολογούν περί «ανοιχτών συνόρων» και αποδίδουν διάφορους υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς σε όσους προσπαθούν να μελετήσουν ορθολογικά το φαινόμενο της σύγχρονης μετακίνησης πληθυσμών, θα πρέπει να απαντήσουν σε ένα απλό ερώτημα. Πόσους ανθρώπους θεωρούν ότι αντέχει η Ελλάδα; Ένα εκατομμύριο, δέκα, εκατό, ένα δισεκατομμύριο; Πόσους;

ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΕΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Φυσικά, εκτός από ποσοτικά κριτήρια για τους εισερχόμενους πληθυσμούς υπάρχουν και ποιοτικά. Για παράδειγμα, το Ισλάμ, εξαιτίας της ολιστικής του φύσης ως ενιαίο και αδιαίρετο πλέγμα πολιτικής, κοινωνικής και οικογενειακής οργάνωσης, συστήματος απονομής δικαιοσύνης, εκπαίδευσης κλπ, πολύ δύσκολα μπορεί να συνδυαστεί με τον περιορισμό της θρησκείας στον ιδιωτικό βίο και το διαχωρισμό της από τις άλλες πλευρές της κοινωνικής και

πολιτικής ζωής που υπάρχει στη Δύση. Έτσι, μουσουλμανικοί πληθυσμοί που εισέρχονται στο δυτικό κοινωνικό, πολιτικό και πολιτισμικό πλαίσιο, τείνουν να περιθωριοποιούνται και να σεχταρίζονται, δημιουργώντας έναν ξεχωριστό κόσμο. Αν αυτή η ποιοτική διάσταση συνδυαστεί με την είσοδο τεράστιων αριθμών μεταναστών από μουσουλμανικές χώρες, τότε η κατάσταση καθίσταται εξαιρετικά προβληματική. Προσωπική άποψη του ομιλούντος είναι ότι εάν επεκτείνουμε γραμμικά στο μέλλον τους αριθμούς των μεταναστών που εισέρχονται στον ελλαδικό χώρο, τότε σε βάθος μερικών δεκαετιών θα έχει δημιουργηθεί μια νέα πληθυσμιακή πραγματικότητα στην Ελλάδα που θα καθιστά την επιβίωσή της πολύ δύσκολη έως αδύνατη. Ούτε, φυσικά, η διάχυση αυτών των πληθυσμών στην υπόλοιπη Ευρώπη αποτελεί λύση. Στην καλύτερη περίπτωση είναι μια προσωρινή αναβολή του αναπόφευκτου, μιας και η Ευρώπη έχει περιορισμένες ανοχές. Σίγουρα μεγαλύτερες από αυτές της Ελλάδας αλλά πάντως περιορισμένες. Ωστόσο, οι δυτικές κοινωνίες, συμπεριλαμβανομένης της ελληνικής, αρνούνται να δουν τις πραγματικές διαστάσεις του φαινομένου. Αυτό οφείλεται σε μια σειρά από πολιτισμικές ιδιαιτερότητες της Δύσης, ορισμένες εκ των οποίων είναι οι εξής:

Ατομοκεντρική φύση του δυτικού πολιτισμού. Οι δυτικές κοινωνίες αντιμετωπίζουν το φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης σαν ένα άθροισμα προσωπικών ιστοριών και ως ζήτημα ατομικών δικαιωμάτων και αδυνατούν να δουν τη συλλογική του διάσταση ως απρόσωπο γεωπολιτικό φαινόμενο, ούτε να αντιληφθούν τις πιθανές του συνέπειες στις συλλογικές ευρωπαϊκές ταυτότητες. Δηλαδή, τους λαούς και τα έθνη.

Ηθικολογικά και ενοχικά στοιχεία των δυτικών κοινωνιών. Ο δυτικός πολιτισμός έχει ένα έντονο ηθικολογικό – ενοχοκεντρικό στοιχείο που εκδηλώνεται και στην αντιμετώπιση του θέματος της μαζικής μετανάστευσης. Οι ρίζες αυτού του φαινομένου εντοπίζονται στον σκληρό πυρήνα της πολιτισμικής ταυτότητας της Δύσης, ο οποίος προέρχεται από τις εκκοσμηκευμένες εκδοχές του δυτικού Χριστιανισμού και ενισχύθηκαν από τις μνήμες της αποικιοκρατίας. Το διάσημο έργο του Πασκάλ Μπρικνέρ «Η Κοινωνία της Μεταμέλειας» έχει πολλά να μας πει για αυτό.

Επιπροσθέτως, στον δυτικό πολιτισμό κυριαρχεί η μονοχρονική (monochronic) ανάγνωση των γεωπολιτικών φαινομένων. Με απλά λόγια, οι Δυτικοί βλέπουν μόνο το τώρα και αδυνατούν να δουν φαινόμενα όπως αυτό της μαζικής μετανάστευσης στο χρονικό τους βάθος. Επιπροσθέτως, δεν αντιμετωπίζουν το ζήτημα αυτό ως ένα μαζικό

φαινόμενο που αφορά κράτη, κοινωνίες, λαούς, χώρες, έθνη, μάζες και ιστορικά μεγέθη αλλά σαν ένα ζήτημα που επικεντρώνεται στο άτομο και τα δικαιώματά του. Εξ ου και η δαιμονοποίηση της όποιας ανησυχίας σχετικά με αυτό το ζήτημα και η απόδοση πολιτικά φορτισμένων αρνητικών χαρακτηρισμών σε όσους ασκούν κριτική στη λογική των «ανοιχτών συνόρων» αλλά και η έμμεση αγιοποίηση του ίδιου του φαινομένου της μαζικής μετανάστευσης. Έτσι, έχει προκύψει και η ηθική απαξίωση του όρου «λαθρομετανάστης» με το επιχείρημα ότι «κανείς άνθρωπος δεν είναι λαθραίος». Η άποψη αυτή θα είχε, ίσως, κάποιο νόημα αν εφαρμοζόταν σε όλες τις λέξεις που περιλαμβάνουν τον όρο «λάθρο» σε συνδυασμό με κάποια ατομική δραστηριότητα, όπως για παράδειγμα λαθρεπιβάτης, λαθροθήρας, λαθροϋλοτόμος κλπ. Το γεγονός ότι το πρόθεμα «λάθρο» θεωρείται υποτιμητικό μόνο όταν συνδυάζεται με τη μετανάστευση, μας δείχνει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι αυτή είναι μια «αγιοποιημένη» ενέργεια, η κάθε κριτική στην οποία αποτελεί ένα είδος εγκλήματος καθοσίωσης. Προσέξτε. Αναφερόμαστε στο φαινόμενο αυτό καθεαυτό και όχι στα θύματά της, δηλαδή στους μετανάστες. Κατά την άποψη του ομιλούντος, η μαζική μετανάστευση, η μετακίνηση πληθυσμών, τόσο σήμερα όσο και σε άλλες εποχές, έχει μόνο θύματα. Η δε προσπάθεια ηθικολογικής ανάγνωσης του φαινομένου, που αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως θύματα και αδιαφορεί για τις συνέπειες που μπορεί να έχει η μετακίνησή τους στους λαούς των χωρών υποδοχής, είναι απλώς μια ανορθολογική προσέγγιση. Σκεφτείτε, πολύ απλά, ότι τα πρώτα κύματα των Βρετανών αποίκων που έφθασαν στην Αυστραλία ήταν κατάδικοι, οι οποίοι πολλές φορές είχαν καταδικαστεί για πολιτικούς και θρησκευτικούς λόγους ή για μικροαδικήματα. Το δε αναγκαστικό τους ταξίδι προς την Αυστραλία διεξαγόταν υπό τόσο απάνθρωπες συνθήκες όπου πολλές φορές ακόμη και το 50% των μεταναστών έβρισκε το θάνατο κατά τη διάρκειά του. Με άλλα λόγια οι άνθρωποι αυτοί ήταν ο ορισμός του θύματος. Αυτό όμως ήταν κάτι που ελάχιστα θα μπορούσε να παρηγορήσει τους αυτόχθονες Αβορίγινες, οι οποίοι έγιναν παρίες στον ίδιο τους τον τόπο εξαιτίας των κυμάτων αυτών των ακούσιων αποίκων.

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΥΣΑΡΜΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΠΑΘΗΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΥΣΗΣ ΩΣ ΓΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Λόγω λοιπόν των ιδιαιτεροτήτων τους, οι δυτικές κοινωνίες αρνούνται να δουν τα πραγματικά αίτια του φαινομένου της μαζικής μετανάστευσης, ένα εκ των οποίων είναι η δημογραφική δυσαρμονία στον πλανήτη. Για παράδειγμα, το Μπαγκλαντές, μια χώρα εκ της οποίας προέρχονται μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα, με έκταση όσο περίπου η Ελλάδα, έχει πληθυσμό περίπου 150 εκατομμυρίων κατοίκων με ανοδικές τάσεις, ενώ η Ελλάδα δέκα περίπου εκατομμυρίων με καθοδικές τάσεις.

Ένα άλλο αίτιο είναι η οικονομική δυσαρμονία στον πλανήτη, σε συνδυασμό με μια απατηλή εικόνα της Δύσης σαν ένα είδος Γης της Επαγγελίας. Παρεμπιπτόντως, η άποψη περί «ανοιχτών συνόρων», εμμέσως πλην

σαφώς, υποστηρίζει ότι η Ευρώπη έχει απεριόριστες δυνατότητες και πράγματι μπορεί να οδηγήσει σε μια «καλύτερη ζωή» απεριόριστους αριθμούς ανθρώπων. Μιλάμε δε για την καπιταλιστική Ευρώπη. Με άλλα λόγια, δεχόμαστε ότι το καπιταλιστικό σύστημα όχι απλώς είναι σωστό αλλά έχει περίπου μαγικές δυνατότητες. Επιπροσθέτως, η αποδοχή των ανοιχτών συνόρων και της σώρευσης ανθρωπίνων μαζών στον «παράδεισο» της Ευρώπης ουσιαστικά αποτελεί την αναγκαία δικαιολογία για τη Δύση ώστε να μην πράττει απολύτως τίποτε για να περιορίσει την οικονομική δυσαρμονία που υπάρχει στις διάφορες περιοχές του κόσμου, διαιωνίζοντας το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό μοντέλο όπου κυριαρχεί το μεταφυσικό μέγεθος των «Αγορών» και το οποίο απεχθάνεται κάθε είδους ρύθμισης, θεωρώντας ότι ο πλανήτης πρέπει είναι απόλυτα ανοιχτός για την ελεύθερη μετακίνηση κεφαλαίων και ανθρώπων.

Όπως δε αναφέρθηκε και πιο πάνω, η έκφραση της παραμικρής κριτικής και ανησυχίας για το φαινόμενο της μαζικής μετανάστευσης αντιμετωπίζεται με υποτιμητικά σχόλια και πολιτικά φορτισμένους χαρακτηρισμούς. Ωστόσο, καλό θα ήταν να δούμε τι ακριβώς υποστηρίζουμε με το δόγμα των «ανοιχτών συνόρων». Δεδομένης, λοιπόν, της δημογραφικής δυσαρμονίας ως βασικού αιτίου μετακίνησης πληθυσμών, όταν υποστηρίζουμε ότι τα σύνορα πρέπει να είναι ανοιχτά και η μετακίνηση ελεύθερη και «κανείς άνθρωπος δεν είναι λαθραίος», ουσιαστικά λέμε ότι οι δημογραφικά ισχυροί λαοί έχουν το φυσικό δικαίωμα να εξαγάγουν το ανθρώπινό τους πλεόνασμα στα εδάφη των δημογραφικά αδύναμων εθνών. Αυτή, όμως, είναι ακριβώς η λογική του Lebensraum, του Ζωτικού Χώρου, ενός από τα θεμέλια της ναζιστικής ιδεολογίας και της γερμανικής επιθετικότητας στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Σύμφωνα με την αντίληψη αυτή, οι δημογραφικά ισχυροί Γερμανοί, οι οποίοι «ασφυκτιούσαν» στα στενά όρια της γερμανικής επικράτειας, είχαν το φυσικό δικαίωμα να μετακινηθούν στα αραιοκατοικημένα εδάφη των Σλάβων στα ανατολικά τους.

Επιπροσθέτως, οι αντιλήψεις περί ανοιχτών συνόρων και η πρακτική της Δύσης να δέχεται αδιαμαρτύρητα τα ανθρώπινα κύματα από άλλες περιοχές του κόσμου, προσφέρει τη δυνατότητα σε διεφθαρμένα και ολοκληρωτικά καθεστώτα να διαιωνίζουν την παραμονή τους στην εξουσία και να συνεχίζουν να δυναστεύουν τον λαό τους, εξάγοντας τα ανθρώπινά τους πλεονάσματα στη Δύση και μειώνοντας τη λαϊκή πίεση στο εσωτερικό τους. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της Νιγηρίας, μιας πετρελαιοπαραγωγού χώρας με τεράστιο εθνικό πλούτο, τον οποίο όμως λυμαίνεται μια μικρή μερίδα του πληθυσμού, ωθώντας τους υπόλοιπους σε μετανάστευση προς την Ευρώπη.

Ακόμη πιο επικίνδυνες είναι οι έμμεσες συνέπειες στη διεθνή ειρήνη που προκύπτουν από τη μαζική μετανάστευση και τη λειτουργία της Δύσης ως υποδοχέα πληθυσμιακών πλεονασμάτων. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Πακιστάν. Το τελευταίο είναι μια από τις κατεξοχήν χώρες που στέλνουν μεγάλα μεταναστευτικά ρεύματα προς την Ευρώπη. Το Πακιστάν, όμως, δεν είναι κάποια εξαθλιωμένη χώρα. Διαθέτει σημαντικότερη βιομη-

χανική και τεχνολογική βάση, πολύ ανώτερη της Ελλάδας. Μεταξύ των άλλων παράγει και τα μαχητικά αεροσκάφη JF – 17, σε συνεργασία με την Κίνα, τα οποία διεκδικούν σημαντικό μέρος της διεθνούς αγοράς. Το ενδιαφέρον είναι ότι το Πακιστάν κάνει τεράστιες δαπάνες για την αγορά και την παραγωγή πολεμικού υλικού στο οποίο συμπεριλαμβάνονται και πυρηνικά όπλα. Με βάση τη λογική του «βούτυρου ή κανόνια», ο πλούτος ενός έθνους μπορεί να αφιερωθεί είτε στην ενίσχυση του βιοτικού επιπέδου του λαού είτε στην αγορά οπλικών συστημάτων. Και όταν έχει τη δυνατότητα να στέλνεις ένα κομμάτι του πληθυσμού σου στον «παράδεισο» της Ευρώπης τότε αποκτάς την πολυτέλεια να αφιερώσεις κονδύλια για αγορές πολεμικού υλικού. Όταν το Πακιστάν ξεκίνησε την προσπάθειά του να καταστεί πυρηνική δύναμη, ο τότε ηγέτης της χώρας, Ζουλφικάρ Μπούτο, πατέρας της Μπενάζιρ Μπούτο, είχε χαρακτηριστικά δηλώσει ότι «αν χρειαστεί θα τρώμε χόρτα και ρίζες αλλά θα φτιάξουμε πυρηνικά». Με άλλα λόγια, η πρακτική της Δύσης να δέχεται αδιαμαρτύρητα το ανθρωπινό πλεόνασμα του Πακιστάν είναι ένας από τους παράγοντες που διευκόλυνε και διευκολύνει την ηγεσία του τελευταίου να αναπτύξει πυρηνικές ικανότητες, απειλώντας τη διεθνή ειρήνη και σταθερότητα.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΟ ΑΦΑΝΙΣΜΟ;

Προσωπική εκτίμηση του ομιλούντος είναι ότι η αποδοχή της λογικής των ανοιχτών συνόρων, η δαιμονοποίηση κάθε είδους κριτικής και η ατομοκεντρική, ενοχοκεντρική και ηθικοκεντρική προσέγγιση του φαινομένου, αναμένεται να αδρανοποιήσουν κάθε προσπάθεια ελέγχου του φαινομένου της μαζικής μετανάστευσης. Άρα, η Ελλάδα αναμένεται να οδηγηθεί σε μια ποσοτική αλλά και ποιοτική υπερφόρτιση των ελληνικών ανθρωποχώρων, σε ορίζοντα μερικών ετών ή έστω δεκαετιών. Ακόμη και υπό τις ιδανικότερες συνθήκες, αν δηλαδή η υπερφόρτιση αυτή είχε αποκλειστικώς ποσοτικό χαρακτήρα, αργά ή γρήγορα θα οδηγούσε σε διαλυτικά φαινόμενα. Δεδομένων και των ποιοτικών διαφορών και της πιθανής εισόδου στην ελληνική επικράτεια μεγάλου αριθμού ανθρώπων που εμφορούνται από μισαλλόδοξες φονταμενταλιστικές και εθνικιστικές αντιλήψεις, η κατάσταση αναμένεται να αποδειχθεί πολύ πιο επικίνδυνη. Προσωπική άποψη του ομιλούντος, με κίνδυνο να εμφανιστεί ως νυχλιστικά απαισιόδοξος, είναι ότι η Ελλάδα αντιμετωπίζει τον άμεσο κίνδυνο του αφανισμού της ως συγκροτημένο και διακριτό κράτος αλλά και έθνος. Ο αφανισμός αυτός δεν θα είναι ήπιος και ήρεμος, όπως ίσως προσδοκούν κάποιοι. Η είσοδος επιθετικών εθνικιστικών και φονταμενταλιστικών ρευμάτων στην Ελλάδα θα προκαλέσει έντονους και βίαιους ανταγωνισμούς στο εσωτερικό της χώρας. Ένα απαισιόδοξο σενάριο είναι αυτό της λιβανοποίησης της χώρας. Δηλαδή της ανάπτυξης ανταγωνιστικών εθνικισμών και φονταμενταλισμών σε διακριτικά γεωγραφικά σημεία του ελλαδικού χώρου. Ένα ακόμη χειρότερο είναι το σενάριο της ρουαντοποίησης, όπου θα έχουμε ανταγωνιστικούς εθνικισμούς στις ίδιες πόλεις, τις ίδιες γειτονιές, τις ίδιες πολυκατοικίες.

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΠΟ ΧΩΡΑ ΣΕ ΧΩΡΟ

Και θα κλείσω με κάτι που απεχθάνομαι. Με μια θεωρία συνωμοσίας. Μια θεωρία, όμως, που εκ των πραγμάτων δείχνει να επιβεβαιώνεται. Συγκεκριμένα, η γεωπολιτική λειτουργία της Ελλάδας, από την αρχή της δημιουργίας του νεοελληνικού κράτους μέχρι και σήμερα, ήταν αυτή της προέκτασης της Δύσης στον κρίσιμο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου και του φράγματος έναντι της ρωσικής άρκτου. Η υπαγωγή της Ελλάδας στη δυτική γεωπολιτική αρχιτεκτονική εξασφαλιζόταν με τρεις τρόπους. Ο πρώτος ήταν δια της βίας. Όταν η Ελλάδα, όπως συνέβη στον Πόλεμο της Κριμαίας το 1853, τολμούσε να ταχθεί με το πλευρό των Ρώσων, έβλεπε τα πολεμικά πλοία των δυτικών δυνάμεων έξω από τις ακτές της. Ο δεύτερος ήταν το χρήμα. Από την εποχή του Σχεδίου Μάρσαλ μέχρι τα Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα στη δεκαετία του 80 και τα διάφορα πακέτα Ντελόρ και Σαντέρ αργότερα, η Ελλάδα έγινε αποδέκτης τεράστιων κονδυλίων από πλευράς της Δύσης, τα οποία, αν και σε μεγάλο ποσοστό κατέληξαν στα χέρια εγχώριων ελίτ, εντούτοις εξασφάλισαν ένα μίνιμουμ βιοτικού επιπέδου, λίγο πολύ όμοιου με αυτού της Δυτικής Ευρώπης, για τη μεγαλύτερη μερίδα του πληθυσμού. Σήμερα, όμως, αυτή η δίδυμη στρατηγική του ραβδιού και του καρότου δείχνει να έχει αγγίξει τα όριά της. Η Δύση δεν δείχνει να κατέχει επαρκή ισχύ ώστε να απειλήσει δια αυτής την Ελλάδα, αν χρειαστεί, ενώ και το ευρωπαϊκό εύκολο χρήμα φαίνεται πως έχει στερέψει. Έτσι χτυπιέται και ο τρίτος πυλώνας της στρατηγικής για την υπαγωγή της Ελλάδας στη δυτική αρχιτεκτονική ασφάλειας. Ο υπαρξιακός. Οι Έλληνες, ιδιαίτερα τις τελευταίες δεκαετίες, είχαν αναπτύξει μια ισχυρή ευρωπαϊκή ταυτότητα και ένα κυρίαρχο συλλογικό συναίσθημα περί «ανήκειν εις τη Δύσιν». Σήμερα, αυτό βρίσκεται υπό έντονη αμφισβήτηση, ακριβώς λόγω των ανθελληνικών στερεοτύπων που ήρθαν στην επιφάνεια σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες με την τελευταία κρίση. Έτσι, η Ελλάδα βρίσκεται αυτήν τη στιγμή σε ένα γεωπολιτικό κενό και ορισμένα ξένα κέντρα έχουν αρχίσει να φοβούνται ότι θα μπορούσε να προχωρήσει σε μια γεωστρατηγική σχέση με τη Ρωσία, τινάζοντας στον αέρα τους δυτικούς σχεδιασμούς, μιας και έτσι θα έσπαγε η Rimland, δηλαδή το γεωπολιτικό κλουβί που αποτελείται από την περιφέρεια της Ευρασίας και κλείνει τη Ρωσία στο εσωτερικό της ηπείρου, στο πιο κρίσιμο ίσως σημείο της. Την Ανατολική Μεσόγειο. Και από τη στιγμή που η Δύση δεν είναι σε θέση να κρατήσει την Ελλάδα στους κόλπους της, ούτε δια της σκληρής ισχύος ούτε δια του πλούτου, το μόνο που της απομένει είναι δια της καταστροφής. Και όντως, η ανεξέλεγκτη είσοδος τεράστιων πληθυσμιακών κυμάτων στην Ελλάδα θα προκαλέσει, αργά ή γρήγορα, τον γεωπολιτικό της αφανισμό και θα τη μετατρέψει από χώρα σε χώρο. Και έτσι θα πάψει να έχει ταυτότητα άρα και στοχοθετήσεις, σχέδια και επιλογές και θα παραμείνει ένας ουδέτερος χώρος. Ένα «οικόπεδο» υπό τον έμμεσο ή και άμεσο έλεγχο της Δύσης και έτσι θα διαιωνιστεί ο ρόλος της ως φράγματος έναντι της Ρωσίας.

Θέμα: «Η μεταναστευτική πολιτική της Ελλάδος στα πλαίσια της ευρωπαϊκής πολιτικής»

Ομιλητής: Αλέξανδρος Ζαβός
Μαθηματικός – τ. Πρόεδρος Ι.ΜΕ.ΠΟ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΠΛΑΙΣΙΩΝ

Κατ' αρχήν, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την ευγενική σας πρόσκληση, η οποία μου δίνει την ευκαιρία να παρουσιάσω στην ημερίδα σας την εικόνα του Μεταναστευτικού φαινομένου στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, την εξέλιξη του καθώς και τις επιπτώσεις που προκαλεί σήμερα και φαίνεται ότι θα επιφέρει και τα επόμενα χρόνια.

ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Είναι σε όλους μας γνωστό ότι τα τελευταία 25 χρόνια η Ελλάδα έχει μετατραπεί σταδιακά από χώρα αποστολής μεταναστών σε χώρα υποδοχής την τελευταία τετραετία δε σε χώρα αποστολής και υποδοχής ταυτόχρονα.

Σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του Πανεπιστημίου Κρήτης τα τελευταία 4 χρόνια εκτιμάται ότι περισσότεροι από 200.000 Έλληνες μετανάστευσαν, για εργασία και σπουδές, σε χώρες όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Γερμανία, η Μεγάλη Βρετανία καθώς και σε άλλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες.

Σε ότι αφορά το εσωτερικό της χώρας, σύμφωνα με την απογραφή πληθυσμού του έτους 2011, ο συνολικός αριθμός των μεταναστών στη χώρα, νομίμων και μη, εκτιμάται σε 912.000. Από αυτούς οι 440.000 έχουν άδειες παραμονής σε ισχύ, περίπου 90.000 είναι σε εκκρεμότητα για ανανέωση και οι υπόλοιποι είναι μη νόμιμοι. Οι παράτυποι(μη νόμιμοι) μετανάστες υπολογίζονται περίπου στις 400.000, αν και ο αριθμός αυτός δεν μπορεί να είναι ακριβής διότι είναι ιδιαίτερα δύσκολο να τους καταγράψει όλους, μία απογραφή (ιδιαίτερα τους μη νόμιμους). Πρέπει να παρατηρήσουμε δε ότι από τους νόμιμους μετανάστες περίπου 300.000 (το 68%) του συνόλου είναι Αλβανικής καταγωγής και το σύνολο των Αλβανών μεταναστών στη χώρα ξεπερνά κατά πολύ τις 400.000. Αυτό το γεγονός είναι μοναδικό σε σχέση με τη μετανάστευση σε άλλες χώρες, δηλαδή να υπάρχει τόσο μεγάλο ποσοστό μεταναστών από μία μόνο χώρα.

Από την άλλη πλευρά είναι αλήθεια ότι ο αριθμός των μη νομίμων μεταναστών που εισέρχονται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και που παραμένουν εδώ, έχει μειωθεί. Αιτία γι αυτό είναι τόσο η οικονομική κρίση όσο και η αυστηρότερη φύλαξη των συνόρων μας με την Τουρκία αλλά και η κατασκευή του φράχτη στον Έβρο.

Είναι εύκολο να παρατηρήσουμε ότι αυτή η μείωση που είχε παρατηρηθεί μέχρι το έτος 2013 ανατρέπει το έτος 2014.

Όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε μετά σύγκριση του πρώτου εννεάμηνου του έτους 2013 με το αντίστοιχο του 2014 η αύξηση φαίνεται να υπερβαίνει το 70% στο σύνολο ενώ από τα θαλάσσια σύνορά μας η αύξηση είναι μεγαλύτερη του 220%.

Αν θέλαμε να δούμε και τις χώρες προέλευσης αυτών που εισήλθαν στην Ελλάδα το έτος 2014 παρατηρούμε ότι είναι από Συρία (23.565), Αλβανία (11.140), Αφγανιστάν (8.235), Πακιστάν (2.519), Σομαλία, Μπανγκλαντές, Ερυθραία, Αίγυπτο κ.λ.π.

Την ίδια περίοδο ο αριθμός των απελαθέντων μη νόμιμων μεταναστών ανέρχεται σε 13.218 άτομα. Από αυτούς επέστρεψαν στην Αλβανία (6.448), Πακιστάν (2307), κ.λ.π.

Ενας πολύ μεγάλος αριθμός από αυτούς που εισήλθαν μη νόμιμα στη χώρα παραμένουν εδώ, κατ' αρχήν φιλοξενούνται σε κέντρα υποδοχής αλλά σύντομα αφήνονται ελεύθεροι αφού τα κέντρα υποδοχής που υπάρχουν στη χώρα μας έχουν δυνατότητα φιλοξενίας έως 10.000 άτομα. Οι μετανάστες αυτοί στη συνέχεια συγκεντρώνονται σε μεγάλα αστικά κέντρα όπου προσπαθούν να βρουν δουλειά ή σε λιμάνια από τα οποία προσπαθούν να ταξιδέψουν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αφού ο τελικός τους προορισμός δεν ήταν η Ελλάδα.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η Ελλάδα τα πρώτα χρόνια (1991-2000), αντιμετώπισε το μεταναστευτικό φαινόμενο αποσπασματικά. Περιορίστηκε σε επαναπροωθήσεις, κυρίως Αλβανών, οι οποίοι όμως σε σύντομο χρονικό διάστημα επέστρεψαν στην χώρα μας εκμεταλ-

λευόμενοι τα χαλαρά σύνορα. Παράλληλα για να κατορθώσει να ελέγξει αυτούς που είχαν εισέλθει και παρέμεναν μη νόμιμα στη χώρα αλλά και να περιορίσει τη μαύρη οικονομία, προχώρησε σε τρείς νομιμοποιήσεις των εισελθόντων παράνομα μεταναστών κατά τα έτη 1997, 2001 και 2006. Νομιμοποιήθηκαν συνολικά περίπου 700.000 χιλιάδες άτομα. Η πρακτική αυτή εφαρμόστηκε και από άλλες χώρες της Ευρώπης που αντιμετώπιζαν αντίστοιχα προβλήματα όπως η Ιταλία, Ισπανία κ.λ.π. Η αύξηση του αριθμού των εισερχόμενων μεταναστών στην Ελλάδα και την Ευρώπη αλλά και η αλλαγή των ροών προς αυτές, κυρίως από τις χώρες της Αφρικής και της Κεντρικής Ασίας, οδήγησαν στην αλλαγή και της πολιτικής. Η Ευρώπη περιορίσε έως απαγόρευσε τις μαζικές νομιμοποιήσεις, και η Ελλάδα αντιμετώπισε το θέμα σε δύο βασικούς κλάδους:

1. Ένταξη των νομίμων μεταναστών που βρίσκονταν στη χώρα
2. Αντιμετώπιση των παράνομων μεταναστών που ζουν στη χώρα, αυξημένη προσπάθεια περιορισμού της εισόδου νέων, με καλύτερη φύλαξη των συνόρων τοποθετώντας περισσότερους συνοριοφρουρούς, χρησιμοποιώντας πιο σύγχρονα μέσα ελέγχου των συνοριακών γραμμών, αλλά και υπογράφοντας συμφωνία συνεργασίας με την Τουρκία για επαναπροώθηση σε αυτή, όσων είχαν εισέλθει παράνομα από το έδαφος της. Παράλληλα επετεύχθη η συμμετοχή και των άλλων Ευρωπαϊκών κρατών στη φύλαξη των συνόρων, αναδεικνύοντας ότι τα σύνορα της Ελλάδας είναι Ευρωπαϊκά σύνορα και η ευθύνη φύλαξης τους είναι υποχρέωση όλων. Η πολιτική αυτή δεν αποδείχθηκε ιδιαίτερα αποδοτική λόγω μη τήρησης της συμφωνίας από τη γειτονική μας χώρα την Τουρκία και επίσης διότι ο ρόλος της ΕΕ εξαντλήθηκε περισσότερο σε διακηρύξεις συμπαράστασης και βοήθεια για την ενίσχυση των υποδομών στα σύνορα και λιγότερο σε ουσιαστικές παρεμβάσεις. Ακόμη και η δύναμη FRONTEX που αναπτύχθηκε στα σύνορα, είχε μικρή συμβολή στον περιορισμό της παράνομης εισόδου διότι η επιχειρησιακή τους δυνατότητα εξαντλείτο εντός των Ευρωπαϊκών (Ελληνικών) συνόρων.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ – ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στην Ευρώπη το θέμα της μετανάστευσης καθυστέρησε πολύ να μπει στην ατζέντα, ως ζήτημα που έρχιζε ενιαία αντιμετώπιση, τα δε βήματα προς τη χάραξη ενιαίας πολιτικής είναι, μέχρι σήμερα, ιδιαίτερα ατολμα. Συγκεκριμένα:

Η πρώτη προσπάθεια για τη χάραξη μιας ενιαίας ευρωπαϊκής πολιτικής έγινε στη Διακυβερνητική Διάσκεψη 1996-1997 και είναι γνωστή ως Συνθήκη του Άμστερνταμ, η οποία επικεντρώθηκε κυρίως σε θεσμικά ζητήματα.

Το έτος 1999 στη Σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Τάμπερε έγινε μία προσπάθεια να δοθεί ένα πιο σαφές περιεχόμενο στις ασαφείς και γενικόλογες διατάξεις της Συνθήκης του Άμστερνταμ. Προσπάθησαν να θεμελιώσουν τον ευρωπαϊκό χώρο, δηλαδή τις κοινές αξίες οι οποίες τον διέπουν. Οι κυριότερες από αυτές είναι η ελευθερία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, οι δημοκρατικοί θεσμοί και το κράτος δικαίου, η εξασφάλιση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας για όλους τους πολίτες της ΕΕ αλλά και υπηκόων τρίτων χωρών. Στόχος ήταν η ελεύθερη, ανοικτή και ασφαλής ΕΕ, σεβόμενη πλήρως τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951. Άλλες προτεραιότητες είναι, η ενιαία Ευρωπαϊκή πολιτική ασύλου και μετανάστευσης καθώς και η ισχυρότερη εξωτερική δράση της ΕΕ.

Η πρώτη σημαντική επιτυχία από το Τάμπερε είναι η 1η οδηγία η 2001/55/ΕΚ αναφορικά με το άσυλο στην προσπάθεια κοινής Ευρωπαϊκής προσέγγισης του ζητήματος αυτού.

Η οδηγία αυτή τελικά δεν υιοθετήθηκε από τα περισσότερα μέλη της ΕΕ κατά την περίοδο του προγράμματος Τάμπερε, επειδή υπήρχαν αρκετά προβλήματα ως προς την ελαστικότητα της.

Έτσι το 2003 προωθείται ο κανονισμός 343/2003 γνωστός ως Δουβλίνο II, για θέσπιση κριτηρίων και μηχανισμών προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέ-

ταση αιτησης ασύλου.

Άλλες σημαντικές οδηγίες που θεμελιώθηκαν αυτή την περίοδο είναι η 2003/86/ΕΚ για την οικογενειακή επανένωση και η 2003/109/ΕΚ που χορηγεί το καθεστώς του επί μακρόν διαμένοντος σε όσους διαμένουν νόμιμα σε χώρες της ΕΕ για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των πέντε ετών.

Σχετικά με την υιοθέτηση μιας κοινής Ευρωπαϊκής πολιτικής για τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων δημιουργείται το 2004 η υπηρεσία FRONTEX.

Το επόμενο σημαντικό βήμα είναι το πρόγραμμα της Χάγης για την περίοδο 2004-2009. Οι σημαντικότερες προτεραιότητες του προγράμματος αυτού είναι:

- Τα θεμελιώδη δικαιώματα και η ιθαγένεια
- Η καταπολέμηση της τρομοκρατίας, προσπάθεια συνολικής αντιμετώπισης.
- Η ενσωμάτωση των μεταναστών καθώς και η μεγιστοποίηση των θετικών επιπτώσεων της μετανάστευσης στην κοινωνία και την οικονομία.

Ωστόσο παρά το γεγονός ότι το πρόγραμμα της Χάγης έδινε μεγαλύτερη έμφαση στη συνέχεια του έργου του Τάμπερε, είχε και κάποια στοιχεία προόδου. Συγκεκριμένα, ενδεικτικά αναφέρουμε την ρητή αναφορά στην προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων, την ιδιαίτερη έμφαση στην εξωτερική διάσταση του ασύλου και της μετανάστευσης καθώς και η συμπερίληψη του στόχου της καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

Πρωτoθήθηκε η οδηγία 2005/85/ΕΚ που περιελάμβανε τις ελάχιστες προδιαγραφές με τις οποίες τα κράτη μέλη της ΕΕ χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα.

Ως προς τη Μεταναστευτική πολιτική ασχολήθηκαν κυρίως με τη νόμιμη μετανάστευση. Ένας από τους βασικούς στόχους ήταν η προσέγγιση μεταναστών υψηλής εξειδίκευσης (οδηγία 2009/50/ΕΚ) με τη γνωστή μπλέ κάρτα (αφορά μόνο μετανάστες υψηλής εξειδίκευσης). Επίσης έθεσαν τις βασικές αρχές που οδηγούν στην κοινωνική ένταξη των νόμιμων μεταναστών.

Πρωτoθήσαν την Αστυνομική συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας. Ίδρυσαν την Ευρωπαϊκή Αστυνομία (Europol) το 2009.

Τελευταίο μεγάλο βήμα στη χάραξη της ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής είναι το πρόγραμμα της Στοκχόλμης με κεντρική ιδέα την οικοδόμηση της Ευρώπης των πολιτών. Υιοθετείται ένα νέο θεματολόγιο για την περίοδο 2010-2014 με τις εξής βασικές προτεραιότητες:

- Την προαγωγή της ιθαγένειας και των θεμελιωδών δικαιωμάτων
- Την Ευρώπη του δικαίου και της δικαιοσύνης
- Την Ευρώπη που προστατεύει, με στόχο τη βελτίωση της ασφάλειας και της ακεραιότητας των Ευρωπαίων πολιτών
- Την Ευρώπη της ευθύνης της αλληλεγγύης και σύμπραξης στο πεδίο της μετανάστευσης και του ασύλου.

Όλα αυτά, για να μην παραμείνουν απλώς ένα ευχολόγιο, θα έπρεπε να ενταχθούν σε ένα Σχέδιο Δράσης που να μεταφράζει τους στόχους και τις προτεραιότητες του προγράμματος σε συγκεκριμένες ενέργειες με σαφές χρονο διάγραμμα εφαρμογής. Πράγματι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε στις 20 Απριλίου 2010 το Σχέδιο Δράσης, Ωστόσο η έγκριση του Σχεδίου αυτού από το Συμβούλιο δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ.

Μια ώθηση για την ανάπτυξη μιας ισχυρότερης συνεργασίας μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών δόθηκε εξ αιτίας της <Αραβικής Άνοιξης> και των γεγονότων στη Ν.Α Μεσόγειο από το 2010 και μετά.

Το 2011 αναπτύσσεται το σχέδιο της Νέας Συνολικής Προσέγγισης για τη Μετανάστευση και την Κινητικότητα (ΣΠΜΚ) η στρατηγική του οποίου βασίζεται σε 4 πυλώνες:

- Τη νόμιμη μετανάστευση και κινητικότητα
- Την παράτυπη μετανάστευση και την εμπορία ανθρώπων
- Τη διεθνή προστασία και την πολιτική για το άσυλο
- Τη μεγιστοποίηση του αναπτυξιακού αντίκτυπου της μετανάστευσης και της κινητικότητας.

Παράλληλα διαπιστώνεται ότι τα μέχρι σήμερα υπάρχοντα ταμεία που χρηματοδοτούν δράσεις για την αντιμετώπιση των πιέσεων από τις μεταναστευτικές ροές δεν είναι αποδοτικά διότι η χρηματοδότηση εστιάζει σε μέτρα κυρίως συννοριακών ελέγχων και κράτησης.

Τα ανωτέρω ταμεία ήταν : Το Ταμείο Εξωτερικών Συνόρων από το οποίο η Ελλάδα εισέπραξε 132,8 εκ ευρώ, το Ταμείο

Επιστροφής με 98,6 εκ. ευρώ, το Ταμείο Προσφύγων με 19,95 εκ ευρώ και το ταμείο Κοινωνικής Ένταξης. Από το έτος 2014 δημιουργείται ένα νέο ταμείο το οποίο αντικαθιστά τα τρία πρώτα (Προσφύγων, Ένταξης και Επιστροφής) με την ονομασία Ταμείο Ασύλου και Μετανάστευσης με την ελπίδα να είναι περισσότερο ευέλικτο.

Σημαντική εξέλιξη είναι ότι, οι πιέσεις που ασκούνται στις χώρες του Νότου λόγω της αυξημένης εισόδου προσφύγων, έθεσε το ζήτημα της αναθεώρησης της συνθήκης του Σένγκεν, η οποία συνθήκη δημιουργεί το μεγαλύτερο πρόβλημα στην Ελλάδα.

Στις 30 Μαΐου του 2013 έγινε μία προσπάθεια να υπάρξει μία νέα διατύπωση της συνθήκης αυτής που τελικά απεδείχθη τελειώς τυπική και ανεφάρμοστη διότι οι διατυπώσεις είναι ασαφείς και ερμηνεύονται διαφορετικά από κάθε χώρα.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μέσα σε αυτό το ευρωπαϊκό πλαίσιο και με την κατάσταση στην Ελλάδα να διαμορφώνεται όπως την παρουσίασα στην αρχή της εισήγησής μου, προκύπτουν πολλά προβλήματα τα οποία η χώρα μας καλείται να αντιμετωπίσει.

Περισσότεροι από 400.000 παράτυποι μετανάστες είναι εγκλωβισμένοι εδώ. Όλοι αυτοί κάνουν χρήση των Δημόσιων αγαθών όπως είναι η εκπαίδευση, η υγεία, οι δημόσιες μεταφορές κ.λ.π. χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να καταβάλουν οποιοδήποτε τίμημα, ενώ ταυτόχρονα η χώρα δεν έχει τη δυνατότητα να εισπράξει κανένα χρηματικό ποσό από την ΕΕ γι αυτούς, επειδή τα χρηματοδοτικά πακέτα που υπάρχουν για τη Μετανάστευση δεν τους περιλαμβάνουν.

Επιπλέον λόγω και της οικονομικής κρίσης, αυτοί δεν μπορούν να βρουν κανενός είδους εργασία ώστε να αντιμετωπίσουν τουλάχιστον την καθημερινότητά τους, γεγονός που πολλές φορές τους οδηγεί σε παραβατικές συμπεριφορές. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, μέχρι σήμερα το θέμα αυτό το αντιμετωπίζει ως εσωτερικό πρόβλημα της Ελλάδος και δεν δέχεται να αναλάβει καμμία ευθύνη οικονομική ή άλλη για τη διαχείρισή του.

Ένα άλλο ζήτημα, το οποίο σε βάθος χρόνου μπορεί να αποδειχθεί ιδιαίτερα σοβαρό, είναι ότι ο γηγενής Ελληνικός πληθυσμός τα τελευταία χρόνια, μειώνεται συνεχώς, είτε λόγω της υπογεννητικότητας είτε λόγω της αυξανόμενης μετανάστευσης νέων Ελλήνων στο εξωτερικό για επαγγελματική αποκατάσταση, ενώ ο αριθμός των μη νόμιμων μεταναστών αυξάνεται. Επίσης λόγω της κουλτούρας τους, από τις χώρες καταγωγής τους, δημιουργούν πολυπληθείς οικογένειες αποκτώντας μεγάλο αριθμό παιδιών. Αρκεί κάποιος να συγκρίνει το ποσοστό των γεννήσεων των ελληνικών οικογενειών σε σχέση με αυτό των μεταναστών για να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές!

Εφόσον η κατάσταση αυτή συνεχιστεί, δημιουργείται η αίσθηση ότι σε βάθος χρόνου είναι πιθανό να αλλάξει η φυσιογνωμία του ελληνικού πληθυσμού. Το σενάριο αυτό καθώς και τον φόβο που δημιουργείται στους Έλληνες που ζουν κυρίως σε περιοχές με υψηλή συγκέντρωση μεταναστών, εκμεταλλεύονται ακραίες πολιτικές παρατάξεις οι οποίες ενισχύουν συνεχώς τις δυνάμεις τους.

Ένα τέτοιο μείγμα υπερσυγκέντρωσης μη νόμιμων μεταναστών με υπερβολική αύξηση του αριθμού τους, με ταυτόχρονη μείωση των γηγενών Ελλήνων αλλά και με πρόθεση πολιτικής εκμετάλλευσής του από ακραία στοιχεία, είναι εκρηκτικό. Η οικονομική κρίση η ανεργία των Ελλήνων αλλά ακόμη περισσότερο αυτή των μεταναστών αποτελούν αιτίες για συνεχή αύξηση της έντασης. Υπάρχει φόβος, αν δεν ληφθούν μέτρα σε συνεργασία με την ΕΕ, να οδηγηθούμε σε κοινωνική αναταραχή με απρόβλεπτες συνέπειες, η οποία ανάλογα με την έκτασή της πιθανόν να επηρεάσει και άλλες χώρες της Ευρώπης.

Υπάρχει, προς το παρόν, μεγάλη δυσκολία στο να οδηγηθούμε σε μία ενιαία και εις βάθος διαχείριση του μεταναστευτικού φαινομένου στην Ευρώπη, η οποία παραμένει κατά βάθος μία ένωση κρατών με διαφορετική Ιστορία, κουλτούρα, γλώσσα και δεν υπάρχει η αίσθηση του ενιαίου χώρου. Αν δεν κατανοηθεί από όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ ότι το Μεταναστευτικό είναι ένα υπερτοπικό πρόβλημα και δεν αντιμετωπιστεί ανάλογα, οι όποιες λύσεις προτείνονται θα έχουν αποσπασματικό χαρακτήρα και δεν θα είναι αποτελεσματικές.

Πιστεύω ότι η μελλοντική διαμόρφωση της φυσιογνωμίας και της κουλτούρας της Ευρώπης θα οδηγήσει ανάλογα σε θετικές ή αρνητικές λύσεις για τη διαχείριση του μεταναστευτικού φαινομένου.

Θέμα: «Σκοπιμότητα και πολιτική δημιουργίας τζαμιών και άλλων μέσων ενίσχυσης του Ισλάμ στην Ελλάδα»

Ομιλητής: Βασίλειος Μαρτζούκος
Αντιναύαρχος ε.α. Π.Ν. – Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.
Επιτίμου Διοικητού Σ.Ν.Δ.

Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι,

ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΖΑΜΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αν και η δημιουργία τεμένους στον Βοτανικό ευρίσκεται στην τελική ευθεία, εξακολουθεί να προκαλεί οξείες πολιτικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις και εντάσεις, ενώ η πλειοψηφία του ελληνικού λαού, σε αντίθεση με τους εκπροσώπους του στην Βουλή, φαίνεται ότι αντιτίθεται στην εξέλιξη αυτή.

Οι υπέρμαχοι της ανεγέρσεως του τζαμιού επικαλούνται τις Συνταγματικές και νομικές μας διατάξεις περί ισότητας και ανεξιθρησκείας, τις Διεθνείς Συνθήκες περί προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το Εθνικό Συμφέρον, το γεγονός ότι η Αθήνα αποτελεί την μόνη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα δίχως επίσημο τζαμί σε λειτουργία, τις διπλωματικές σχέσεις της χώρας με μουσουλμανικά κράτη και προβάλλουν ταυτόχρονα τις αξίες της ανοχής, του ανθρωπισμού, του πολιτισμού και της πολυπολιτισμικής κοινωνίας. Η αντίθετη άποψη επιμένει ότι πέραν της ιστορικής και συναισθηματικής φορτίσεως των Ελλήνων έναντι των συμβόλων της Οθωμανικής μακράς περιόδου δουλείας, το Ισλάμ αποτελεί αντικειμενική εθνική απειλή και κατακτά την χώρα ειρηνικά μέσω της μεταναστεύσεως. Επιπλέον είναι βάσιμος ο ισχυρισμός ότι η ανέγερση τεμένους σε δημόσιο χώρο και με δημόσιο χρήμα αποτελεί σαφή διάκριση υπέρ του Ισλάμ δεδομένου ότι σε καμία άλλη γνωστή θρησκεία (πλην της Ορθοδόξου) δεν έχουν δοθεί τέτοια προνόμια, γεγονός που δημιουργεί προηγούμενο για διεκδικήσεις και άλλων θρησκειών και Δογμάτων.

Η αντιμετώπιση του θέματος της λατρείας των μουσουλμάνων στην χώρα μας αποτελεί σύνθετο θέμα και συνδέεται με την Ε.Ε., με την εθνική αντίληψη διαμορφώσεως της αυριανής μας κοινωνίας, την μεταναστευτική μας πολιτική, το δημογραφικό μας πρόβλημα, τα όμορα κράτη και τα μουσουλμανικά κράτη της ευρύτερης περιοχής μας. Το βέβαιο είναι ότι το Διεθνές Δίκαιο εν γένει, οι σχετικές Διεθνείς Συνθήκες τις οποίες έχει υπογράψει η χώρα μας και το εσωτερικό μας Δίκαιο δημιουργούν νομικές υποχρεώσεις οι οποίες δεν είναι εύκολο να αγνοηθούν από ένα κράτος Δικαίου, με σειρά αυθαιρέτων αποφάσεων.

Σε κάθε περίπτωση τα πολιτικά κόμματα, θα πρέπει να μην λησμονούν ότι πέραν από κάθε διεθνή υποχρέωση και κάθε διεθνιστική ιδεολογία, υπηρετούν τα συμφέροντα του λαού που τους εξέλεξε και τα οποία είναι πρωτίστως η εθνική ακεραιότητα, η εθνική κυριαρχία καθώς και η ασφάλεια και ευημερία του Ελληνισμού. Στο πλαίσιο αυτό κρίνεται ότι το Ισλάμ στην Ελλάδα παράλληλα με την θρησκευτική του προσέγγιση θα έπρεπε να μελετάται κυρίως για τις πολιτικές, κοινωνικές, πολιτισμικές και οικονομικές προεκτάσεις του, σε σχέση πάντοτε με το γεωπολιτικό μας περιβάλλον.

Η θρησκευτική λατρεία των μουσουλμάνων ασφαλώς δεν τελεί υπό απαγόρευση, στην Ελλάδα, όπως ορισμένοι κύκλοι υπονοούν αλλά αντιθέτως η ισλαμική θρησκεία λειτουργεί νομίμως και της παρέχεται νομική προσωπικότητα. Στην περιοχή του λεκανοπεδίου Αττικής, λειτουργούν συνολικά περί τα 120 αυτοσχέδια τζαμιά. Σύμφωνα με τον

δημοσιογράφο Κο Μ. Ηλιάδη, λειτουργούν επιπλέον, στην ευρύτερη περιοχή, 7 ακόμη τζαμιά (2 στην Θήβα, 1 στα Οινόφυτα, 2 στην Χαλκίδα, 1 στην Σκάλα Ορωπού, 1 στην Λεωφόρο Μαραθώνος και 1 στην Κόρινθο). Στα τζαμιά αυτά προστίθενται 1 στον Αγ. Νικόλαο Κρήτης, 3 στο Ηράκλειο, 2 στα Χανιά, 3 στα Τρίκαλα, δίχως να υπολογίζονται τα προϋπάρχοντα τζαμιά σε Θεσσαλονίκη, Ρόδο, Κω, Αλεξανδρούπολη κ.λπ. και κυρίως τα 300 τζαμιά της Θράκης (1 τζαμί ανά 400 άτομα, όταν στην Τουρκία η αναλογία είναι 1 τζαμί ανά 876 άτομα).

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Σήμερα το Ισλάμ είναι η ταχύτερα διαδιδόμενη θρησκεία στην Ευρώπη. Την αρχική πολυπολιτισμική ευφορία και ανοχή των Ευρωπαίων, κατά τις δεκαετίες 1980 και 1990 στην διάρκεια των οποίων εκτίζοντο εκατοντάδες τζαμιά στις ευρωπαϊκές πόλεις, διαδέχθηκε η αντιστροφή του κλίματος, η καχυποψία, ο φόβος και η αντίδραση για τους μουσουλμάνους μετανάστες για τους εξής κυρίως λόγους: 1. Με την πάροδο του χρόνου παρέμεναν, δυσπροσάρμοστοι και διαφοροποιημένοι από τις κοινωνίες που τους φιλοξενούσαν.

2. Δημιουργήθηκαν μουσουλμανικοί θύλακες (γκέτο), όπου επικρατούσαν διαφορετικά ήθη και έθιμα, με ανάλογες κοινωνικές, οικονομικές, θρησκευτικές και εκπαιδευτικές προεκτάσεις

3. Σημειώθηκαν σημαντικά κρούσματα τρομοκρατίας και βίας, με πολλά αθώα θύματα σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, από μουσουλμάνους, πολλοί των οποίων είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει στην Ευρώπη.

4. Η κατοχυρωμένη ελευθερία του σκέπτεσθαι και εκφράζεσθαι, των ατομικών δικαιωμάτων, της ισότητας των φύλων κ.λπ., διακυβεύονται πλέον με ωμή χρήση βίας (φόνοι, επικηρύξεις, οχλοκρατικές καταστροφές κ.λπ.) ή απειλές χρήσεως βίας, όταν αυτά ερμηνεύονται αυθαίρετα από τους μουσουλμάνους ως μομφές (ή βλασφημίες) κατά της θρησκευτικής των πίστεως ή και κατά των ηθών, εθίμων και κοινωνικής συμπεριφοράς που απορρέουν από την πίστη τους.

5. Ξένα μουσουλμανικά κέντρα ελέγχουν δυναμικά την ζωή, την εκπαίδευση και τον τρόπο ζωής των μουσουλμάνων μεταναστών στην Ε.Ε., αποτρέποντας τυχόν «δυτικές αποκλίσεις», χρηματοδοτούν την με κάθε τρόπο διασφάλιση της θρησκευτικής και πολιτισμικής τους ταυτότητας και ποδηγετούν συνειδήσεις (κυρίως εντός των τόπων λατρείας), οδηγώντας ενίοτε αυτές σε ακραίες, βίαιες ή και τρομοκρατικές συμπεριφορές, με την πρόταξη της «θείας επιταγής».

6. Η δημογραφική ευρωπαϊκή πραγματικότητα, σε συνδυασμό με τον τρέχοντα πληθυσμό μουσουλμάνων μεταναστών, την υψηλή γεννητικότητα αυτών και τον ξέφρενο ρυθμό εισροής νέων μεταναστών, οδηγεί σε δυσώϊνες πληθυσμιακές ανατροπές στο εγγύς μέλλον (εντός του 21ου αιώνα), με ότι αυτό συνεπάγεται για την κοινωνική συνοχή και το δημοκρατικό κεκτημένο των ευρωπαϊκών λαών.

Σοβαρές ενδείξεις της ανωτέρω ευρωπαϊκής μεταστροφής του πολιτικού και κοινωνικού κλίματος έναντι των μου-

σουλμάνων μεταναστών, αποτελεί σειρά μέτρων που λαμβάνονται από τις Κυβερνήσεις, καθώς και η ραγδαία άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων. Η ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική αποτελεί πλέον θέμα πρώτης προτεραιότητας. Η Κα Μέρκελ έχει παραδεχθεί δημοσίως ότι το πολυπολιτισμικό μοντέλο έχει αποτύχει, η Γαλλία και το Βέλγιο έχουν απαγορεύσει την Μπούργκα (η Γαλλία απαγορεύει και την απλή μαντίλα στα σχολεία), η Δανία υποχρεώνει τους μουσουλμάνους να υπογράφουν δηλώσεις κατανόησης των ευρωπαϊκών αξιών, στην Ελβετία έχει απαγορευθεί η ανέγερση μιναρέδων με σχετικό δημοψήφισμα και Συνταγματική κατοχύρωση, Ιταλοί Δήμαρχοι ακυρώνουν προγραμματισθείσες ανεγέρσεις τζαμιών. Οι Νορβηγοί αντιδρούν στις απαιτήσεις των μουσουλμάνων όπως ιδρύσουν ξεχωριστό κράτος εντός της Νορβηγίας. Οι Αγγλοι και Σουηδοί είναι σαστισμένοι με τις μαζικές μουσουλμανικές εξεγέρσεις και τους αλεπάλληλους βιασμούς γυναικών. Στην Γερμανία αντιδρούν για τις αυθαίρετες μουσουλμανικές ομάδες που αυτοαποκαλούνται «Αστυνομία της Σαρία» και η Αυστρία καταργεί 300 αυτοσχέδια τζαμιά και απαγορεύει επιχορηγήσεις από μουσουλμανικές χώρες. Παρά τις εν λόγω αντιδράσεις, η Ευρώπη στερείται κεντρικής στρατηγικής και δέσμια των κοσμικών και δημοκρατικών αναστολών και ευαισθησιών της παρακολουθεί αδρανής την γιγάντωση του μεταναστευτικού ισλαμικού φαινομένου το οποίο την απειλεί προληπτικά ότι η αυριανή μουσουλμανική πλειοψηφία θα επιβάλλει τον νόμο του Κορανίου.

Το πολιτικό μας σύστημα μέχρι στιγμής δεν έχει αναπτύξει συγκροτημένη πολιτική και στρατηγική, ικανή να απαντήσει ευθέως στα ακόλουθα ενδεικτικά ερωτήματα:

1. Πως οραματίζεται η πολιτική εξουσία την μελλοντική ελληνική κοινωνία, ως πολυπολιτισμική ή ως ομοιογενή πολιτισμικά και κοινωνικά; Στην πρώτη περίπτωση οι Έλληνες θα ανέχονται ανομοιογενείς παράλληλες κοινωνίες, με ιδιόμορφα ήθη και έθιμα ενίοτε απεχθή εντός της ελληνικής επικράτειας, ενώ στην δεύτερη περίπτωση θα πρέπει από τώρα να αναληφθούν αποτελεσματικά μέτρα ενσωμάτωσης των μεταναστών, με παράλληλη απομάκρυνση των δυσπροσάρμοστων

2. Η δημιουργία τζαμιού στον Βοτανικό, θα καλύψει τις θρησκευτικές απαιτήσεις 30.000 νομίμων και 200.000 περίπου παρανόμων μουσουλμάνων μεταναστών του λεκανοπεδίου Αττικής; Εάν όχι, θα κτίζονται διαρκώς και άλλα τζαμιά (πόσα και που); Για ποια ισλαμική κοινότητα θα κτίζονται τζαμιά (για Σουνίτες, Σιίτες, Σαλαφιστές, Ουαχαμπιστές, Αδελφούς Μουσουλμάνους, Σούφι, Αλεβίτες κ.λπ.); Είναι προτιμότερο να ανεγείρεται τζαμί εντός αστικών κέντρων (επιπτώσεις σε ασφάλεια πολιτών, στον τουρισμό, στον πολιτισμικό χαρακτήρα μας κ.λπ.) ή σε προσβάσιμα μέρη στις παρυφές αστικών κέντρων; Είναι προτιμότερο το μεγάλο τζαμί ή πολλά μικρότερα; Τα τζαμιά θα πρέπει να έχουν μιναρέδες και μεγάφωνα ή όχι; Η ανέγερσή τους θα χρηματοδοτείται από το κράτος ή από ξένα κράτη και μουσουλμανικά ιδρύματα ή ιδιώτες;

3. Η επίσημη δημιουργία και λειτουργία τζαμιών ανά την επικράτεια, αποτελεί επίσημη παραδοχή υπέρθεσης μουσουλμανικής μειονότητας στην χώρα, πέραν αυτής στην Θράκη, η οποία είναι η μόνη μειονότητα που αναγνωρίζεται βάσει διεθνών Συνθηκών και έναντι της οποίας το κράτος αναλαμβάνει συγκεκριμένες υποχρεώσεις; Τι υποχρεώσεις, επιπτώσεις, προεκτάσεις και προοπτικές δημιουργεί η εν λόγω παραδοχή;

4. Η δημιουργία τζαμιών θα αποτελέσει έναν ακόμη πόλο έλξης νέων μουσουλμάνων μεταναστών; Δεδομένου του

ήδη μεγάλου όγκου αυτών, που αυξάνεται διαρκώς, έχει διερευνηθεί επαρκώς ο κίνδυνος εθνικής ασφαλείας από την ύπαρξη των εν λόγω τζαμιών (έλεγχος και εκμετάλλευση από ξένα κέντρα, παράνομη δραστηριότητα αλλά και υποκίνηση μαζικών ή ατομικών βιαιών δράσεων);

5. Δεδομένης της τουρκικής δεδηλωμένης απειλής κατά της χώρας μας και της επιχειρούμενης τουρκικής θρησκευτικής, πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής διεισδύσεως και πίεσεως, ποιες θα είναι οι επιπτώσεις δημιουργίας τζαμιών στην χώρα (π.χ. μουφτήδες, ιμάμηδες, οργάνωση, ιεραρχία, εξάρτηση, εκπαίδευση, θρησκευτικά σχολεία, εθνικοθρησκευτικός προσηλυτισμός κ.λπ.); Σύμφωνα με τον δημοσιογράφο Κο Μ. Ηλιάδη, αναφέρεται ενδεικτικά ότι η Διεύθυνση θρησκευτικών υποθέσεων στην Τουρκία (DİB), η οποία υπέχει θέση Υπουργείου Θρησκευμάτων, απασχολεί πλέον των 104.700 ατόμων και το ύψος του προϋπολογισμού της, ανέρχεται στο 1 δις. 664 εκ. €, δίχως να γίνει αναφορά σε πανίσχυρες μη κρατικές θρησκευτικές τουρκικές οργανώσεις, όπως αυτές του Ερμπακάν Milli Görüş, του Φετουλάχ Γκιουλέν κ.λπ..

6. Πέραν της Τουρκίας, από την ευρωπαϊκή εμπειρία, είναι γνωστό ότι και άλλες μουσουλμανικές χώρες, με πετροδολάρια, επιδιώκουν άσκηση επιρροής στην Ε.Ε., μέσω της χαλιναγωγής και του ελέγχου μουσουλμάνων μεταναστών αλλά και μέσω θρησκευτικής επεκτάσεως και προσηλυτισμού. Πως θα αποτραπεί το φαινόμενο εισαγόμενων φανατικών και εκπαιδευμένων εντολοδόχων μουσουλμάνων, οι οποίοι θα επισκέπτονται τα τζαμιά της Ελλάδος για κατευθύνσεις προς τους «πιστούς»;

7. Δεδομένης της μη προσαρμογής τους σε Δυτικές κοινωνίες, πόσους μουσουλμάνους μετανάστες και ποιών ποιοτικών χαρακτηριστικών δύναται να φιλοξενήσει η χώρα; Βάσει των δημογραφικών μας δεδομένων και της γεννητικότητας των μουσουλμάνων, ποιος αριθμός μουσουλμάνων στην χώρα δεν θα επιφέρει πληθυσμιακές ανατροπές στις επερχόμενες γενεές;

8. Ποια αντικίνητρα θα πρέπει να εφαρμοσθούν για την απομάκρυνση των μεταναστών τους οποίους η χώρα δεν δύναται να φιλοξενήσει (π.χ. αυστηροί κανόνες κοινωνικής προσαρμογής, αυστηρές διαδικασίες αποκτήσεως ιθαγένειας και προσδώσεως κοινωνικών παροχών, υποχρεωτικοί επαναπατρισμοί, φύλαξη συνόρων κ.λπ.);

9. Η λόγω συγκυριακών γεγονότων, αναθεώρηση του νόμου περί ρατσισμού και ξενοφοβίας, διευκολύνει ή δυσχεραίνει τις εθνικές μακροπρόθεσμες στρατηγικές αντιμετώπισης του καταλυτικού φαινομένου της λαθρομεταναστεύσεως και του Ισλάμ στην Ελλάδα, το οποίο εγείρει προφανώς, θέμα εθνικής ασφαλείας;

10. Σε ποια κυβερνητική προτεραιότητα ευρίσκεται το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδος; Ποια τα κυβερνητικά μέτρα και κίνητρα για την αύξηση του ελληνικού πληθυσμού στην επικράτεια και ιδιαίτερα στις παραμεθόριες περιοχές, όταν όλοι κατανοούν τις μαθηματικώς βέβαιες και καταλυτικά δυσμενείς εθνικές επιπτώσεις, από την μείωση του πληθυσμού;

11. Έχει μεθοδευθεί ποτέ η συστηματική κρατική έρευνα και ο έλεγχος των δεκάδων μουσουλμανικών «πολιτιστικών» συλλόγων και οργανώσεων (π.χ. ο ΣΔΟΕ), προκειμένου να διαπιστωθούν οι ροές χρηματοδότησεως αυτών;

12. Ποιες Συνταγματικές και νομικές ρυθμίσεις απαιτούνται για την διασφάλιση του έμπρακτου σεβασμού του πολιτισμού, των ηθών και εθίμων της φιλοξενούσης χώρας μας, από τους μετανάστες, της κοινωνικής προσαρμογής αυτών, καθώς και της προασπίσεως της ασφάλειας, της γαλήνης και

της ευημερίας των Ελλήνων πολιτών;

13. Πρέπει, στα πλαίσια της Δημοκρατίας, οι διακομματικοί διάλογοι, για σημαντικά θέματα με κοινωνικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές προεκτάσεις, να γίνονται ερήμην του λαού (σε έτερα κράτη δεν λησμονούν επιλεκτικά τον δημοκρατικό θεσμό του δημοψηφίσματος);

Ως αναρμόδιος, δεν φιλοδοξώ να επιχειρήσω θεολογική προσέγγιση και κριτική στο Ισλάμ, το οποίο έχει ερμηνευθεί ακόμη και από τους ίδιους τους μουσουλμάνους κατά τον πλέον αντιφατικό τρόπο. Πρακτικά όμως, στο σύνολο των δεκάδων κρατών με μουσουλμανικούς πληθυσμούς, δεν εφαρμόζεται έστω και σε ένα Δημοκρατία Δυτικού τύπου. Αντ' αυτής, στην πλέον ευνοϊκή και μετριοπαθή περίπτωση υπάρχουν κατ' επίφαση Δημοκρατίες Δυτικού τύπου (π.χ. η Τουρκία με τα γνωστά προβλήματα) και με σταδιακή μετάπτωση επί τα χείρω φθάνουμε σε περιπτώσεις θεοκρατικών απολυταρχικών κρατών πλήρους εφαρμογής του άκαμπτου ισλαμικού νόμου κατά τρόπο που μόνο απέχθεια και ανατριχίλα προκαλεί σε Δυτικούς πολίτες. Σε κράτη σαν και αυτά οι έννοιες πολυπολιτισμικότητα, ανθρωπισμός, ανοχή και αμοιβαιότητα είναι άγνωστες για τις εκεί εθνικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές μειονότητες (εν τούτοις οι ανά την Ευρώπη μετανάστες μουσουλμάνοι πολίτες τους, τα απαιτούν από την «μισσητή, άθρη και διεφθαρμένη» Δύση, ενώ οι ίδιοι δεν δεσμεύονται για την δική τους επιβαλλόμενη προσαρμογή στις αξίες και συμπεριφορές των χωρών που τους φιλοξενούν).

Τα μετριοπαθή κράτη των μουσουλμάνων συχνά αντιμετωπίζουν λαϊκές αντιδράσεις ή και εξεγέρσεις, καθ' όσον ο «μετριοπαθής» μουσουλμανικός πληθυσμός θεωρεί κάθε υιοθέτηση Δυτικού τύπου συμπεριφοράς και πρακτικής, ως ιμπεριαλιστική Δυτική παρέμβαση στο θρησκευτικό και πολιτισμικό τους αξιακό σύστημα και ταυτότητα. Εξάλλου έχει διαπιστωθεί διαχρονικά ότι ο «μετριοπαθής» μουσουλμανικός πληθυσμός της Μ. Ανατολής, της Β. Αφρικής και της Ευρώπης, ουδέποτε ανέλαβε αυθόρμητη εκστρατεία καταδείξεως, απομονώσεως και τιμωρίας των ακραίων τρομοκρατικών μουσουλμανικών στοιχείων αλλά αντιθέτως πανηγύριζε στους δρόμους (προφανώς όχι στην Ε.Ε.) μετά από κάθε «θεάρεστη» επιτυχία τους κατά των Δυτικών πληθυσμών και συμφερόντων.

Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι η ουσία της όλης αντιπαραθέσεως δεν είναι θρησκευτική ή ρατσιστική αλλά απλά σύγκρουση δύο εκ διαμέτρου αντιθέτων πολιτισμών και κοσμοθεωρήσεων. Στην σύγκρουση αυτή το Ισλάμ, υποδεέστερο σε στρατιωτική ισχύ, απειλεί ευθέως την ύπαρξη του Δυτικού πολιτισμικού οικοδομήματος, με όπλα του το σφρίγος του νεαρής ηλικίας υπερπληθυσμού του, που αυξάνεται δυσανάλογα, τον θρησκευτικό φανατισμό και την διαρκή μαζική διείσδυση σε Δυτικά κράτη, αναφομοίωτων μουσουλμανικών πληθυσμών.

Η ευρωπαϊκή κοσμοαντίληψη έχει εγκαταλείψει από αιώνες τον μεσαιωνικό, θεοκρατικό ολοκληρωτικό τρόπο διακυβερνήσεως. Πυρήνα του κοσμικού κράτους συνιστά η Δημοκρατία, οι νόμοι της, η πίστη στο Σύνταγμα και η προστασία της πολιτισμικής εθνικής δομής. Η θρησκευτική δοξασία του πολίτου αποτελεί ατομικό και προσωπικό δεδομένο, στον βαθμό που δεν θίγει τα προηγούμενα. Στο κοσμικό κράτος η ευσέβεια είναι κατοχυρωμένη αλλά η καμία θρησκεία δεν ταυτίζεται είτε με την ηθική είτε με την Πολιτεία ή και με το Έθνος (η ταύτιση άλλωστε μίας υπερεθνικών διαστάσεων θρησκείας με συγκεκριμένο Έθνος αποτελεί ανορθολογισμό). Στα κοσμικά κράτη ο τεκμηριωμένος ορθός λόγος υπερνικά τον θρησκευτικό δογματισμό

ο οποίος, κυριεύει το θυμικό των ψυχών και μετατρέπει έλλογους πολίτες σε φανατικούς όχλους επιδεκτικούς σε ακρότητες, άνευ κριτικής ικανότητας. Παγκόσμιο διαχρονικό σύμβολο της Δημοκρατίας και του κοσμικού κράτους αποτελεί η Ακρόπολη των Αθηνών και η υποχρέωση προστασίας αυτών που πρεσβεύει και συμβολίζει, είναι για τους Έλληνες πολλαπλώς μεγαλύτερη.

Δυστυχώς η εμπειρία και η διεθνής πρακτική αποδεικνύουν ότι οι μουσουλμάνοι αμφισβητούν (εάν όχι απεχθάνονται) την Δημοκρατία Δυτικού τύπου και τις αρχές του κοσμικού κράτους αφού το Ισλάμ προβάλλει την πρωτοκαθεδρία της Σαρία (του άκαμπτου «θεϊκού νόμου»), ως την μοναδική «εξ αποκαλύψεως» αλήθεια, απαγορεύει την ελεύθερη σκέψη, την αμφισβήτηση και επιβάλλει με στυγνή αυστηρότητα συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς σε κάθε πτυχή του καθημερινού κοινωνικού, οικογενειακού και ατομικού βίου των πιστών, ο οποίος έρχεται σε αντίθεση με την Δυτική θεμελιώδη αξιακή αντίληψη (π.χ. ατομικά δικαιώματα, ισότητα φύλων κ.λ.π.).

Η αναμενομένη πληθυσμιακή ανατροπή στην Ελλάδα και την Ευρώπη θέτει σε άμεσο κίνδυνο τις έως τώρα πολιτισμικές και κοινωνικές Δυτικές κατακτήσεις. Εάν δεν υπάρξει μία συντονισμένη, συνεπής και υπεύνη Εθνική και Ευρωπαϊκή πολιτική, τις επιπτώσεις θα υποστούν οι επιγενόμενοι Έλληνες και οι επιγενόμενες Δυτικές γενεές, για τις οποίες ίσως θα είναι τότε αργά για να προβούν σε αποτελεσματικές παρεμβάσεις. Η Δύση οφείλει να σέβεται τον διαφορετικό πολιτισμό άλλων κρατών και να μην δρα ως νέος σταυροφόρος, με σκοπό την επιβολή του Δυτικού τρόπου ζωής ανά τη οικουμένη, ταυτόχρονα όμως δεν θα πρέπει να διακυβεύει την ίδια της την ύπαρξη λόγω των πολιτισμικών αναστολών της.

Η χώρα μας με γνώμονα τα Εθνικά της Συμφέροντα, θα πρέπει στα πλαίσια των συνθηκών που έχει υπογράψει καθώς και στα πλαίσια του εσωτερικού της δικαίου, να διερευνήσει, εντοπίσει και να εφαρμόσει με αποφασιστικότητα κάθε νόμιμο περιοριστικό δικαίωμα που της παρέχεται, προκειμένου να το καταστήσει νόμο του κράτους και εν ανάγκη Συνταγματική διάταξη. Επί παραδείγματι προβλέπεται ότι κάθε ενέργεια ή εκδήλωση η οποία παραβιάζει την δημόσια ασφάλεια, την δημόσια τάξη, την δημόσια υγεία, την κοινωνική αντίληψη περί ηθικής και τις θεμελιώδεις ελευθερίες των άλλων υπόκειται σε περιορισμούς οι οποίοι φθάνουν έως και την απαγόρευση. Εάν με την πάροδο του χρόνου διαπιστωθεί ότι το γράμμα του νόμου δεν επαρκεί για την διασφάλιση της εθνικής ασφάλειας και ευημερίας θα πρέπει με κατάλληλες διπλωματικές ενέργειες να πεισθεί η ομοιοπαθούσα ΕΕ ότι θα πρέπει να εξετασθεί η διασταλτική έννοια του νόμου. Στην περίπτωση που η χώρα μας αντιμετωπίσει μόνη της το πρόβλημα, τότε κάθε πολιτική ή νομική ή ηθικολογούσα ή διεθνολογούσα υπεκφυγή, κωλυσιεργία, αναβλητικότητα ή κακή επιλογή θα προσκρούει πάντοτε στον υπέρτατο νόμο του Εθνικού Συμφέροντος.

Εάν το πολιτικό μας σύστημα είναι δέσμιό των αναστολών του, ας παραδειγματισθεί από τις αντίστοιχες πολιτικές στην Ιαπωνία και Αυστραλία και ας ευαισθητοποιηθεί τουλάχιστον από την πρόσφατη κραυγή αγωνίας 34 Ακαδημαϊκών της χώρας, οι οποίοι σε επιστολή τους τάσσονται κατά της ανεγέρσεως τζαμιού στον Βοτανικό και κατά της έως τώρα τηρουμένης μεταναστευτικής πολιτικής. Η Ιστορία αποτελεί αδυσώπητο μελλοντικό κριτή των πεπραγμένων αλλά μία ώριμη κοινή γνώμη είναι αυτή που οφείλει να κρίνει την τρέχουσα πολιτική, χάριν των μελλοντικών γενεών του Έθνους.

Η Διηνεκής Οικονομική Κρίση στην Ελλάδα

Του Σμηνάρχου (ΜΗ) ε.α. Αναστασίου Μπασαρά

Ανωτ. Στελέχους NATO (τέως), Συγγραφέως, Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ)

Την ώρα που η κυβέρνηση μετράει τα... ρέστα της στα δημόσια αποθέματα για να βγάλει τον μήνα οι άλλοι ομοιοπαθείς της Ευρωζώνης αποπληρώνουν τα δάνεια προς το ΔΝΤ. Αυτές οι αντίθετες πορείες κάνουν πολλούς να αναρωτιούνται: Γιατί τα Μνημόνια πέτυχαν στις άλλες χώρες και όχι στην Ελλάδα; Ας δούμε, όμως, τα πράγματα με τη σειρά.

Η κρίση στην Ευρωζώνη (ΕΖ), οι άλλοι ομοιοπαθείς και η Ελλάδα!

Η Πορτογαλία έπειτα από μεταρρυθμίσεις σε ένα τριετές Μνημόνιο και ένα πρόγραμμα υποστήριξης (ΠΥ, Bailout) περίπου 78 Δ€ βγήκε στις αγορές από το Μάιο του 2013, ενώ αποπληρώνει νωρίτερα τα χρέη της προς το ΔΝΤ.

Η Ισπανία έπειτα από μεταρρυθμίσεις σε ένα διετές Μνημόνιο και ένα ΠΥ περίπου 41 Δ€ δεν βγήκε ποτέ από τις αγορές.

Η Κύπρος έπειτα από δύο χρόνια Μνημόνιο, ένα ΠΥ 12 Δ€ και 8 Δ€ κούρεμα στις καταθέσεις βγαίνει δειλά στις αγορές από τον Ιούνιο του 2014.

Η Ιρλανδία έπειτα από τρία χρόνια Μνημόνιο, ένα ΠΥ περίπου 85Δ€ και σκληρά μέτρα βγήκε στις αγορές από τον Ιούλιο του 2012 και δανείζεται με αρνητικά επιτόκια. Το 2014 είχε τον ταχύτερο ρυθμό ανάπτυξης (4,8%) στην Ευρώπη!

Η Ελλάδα έπειτα από δύο μνημόνια πέντε ετών, ΠΥ 246 Δ€ (ΔΝΤ: 32Δ€, ΕΖ: 197Δ€ και ΕΚΤ: 20Δ€) και ένα 'κούρεμα' ομολόγων 100 Δ€, τεράστιες δημοσιονομικές προσαρμογές και πληθώρα επώδυνων μέτρων λιτότητας αλλά μόνο δειλές και μισές μεταρρυθμίσεις προστασίας του πελατειακού συστήματος διακυβέρνησης ετοιμάζεται για ένα τρίτο Μνημόνιο και νέο δάνειο 40-50 Δ€.

Τα προγράμματα στήριξης της Ελλάδας!

Οι πυλώνες των προγραμμάτων στήριξης της Ελλάδας περιλαμβάνουν: (1) ΕΖ: Γερμανία:56Δ€, Γαλλία: 42, Ιταλία:37, Ισπανία: 25, Άλλες Χώρες ΕΕ: 34Δ€. Μέσο επιτόκιο (ΜΕ) 0.8%, (2) ΔΝΤ: 32 Δ€. ΜΕ 3.0% και (3) ΕΚΤ: 20 Δ€. ΜΕ 1.5%.

Τα δάνεια του 1ο Μνημονίου έχουν μια περίοδο χάριτος χρεολυσίων μέχρι το 2020. Τα δάνεια του 2ου Μνημονίου έχουν μια περίοδο χάριτος τόκων και χρεολυσίων μέχρι το 2023. Τα επιτόκια της ΕΖ είναι ιδιαίτερα χαμηλά.

Κατά τα άλλα οι πιστωτές και εταίροι μας, σύμφωνα με πολλά στελέχη του πολιτικού συστήματος και της διοικητικής ελίτ, που γυρίζουν από πάνελ σε πάνελ στα ΜΜΕ, είναι ανάλγητοι δανειστές, οικονομικοί δολοφόνοι, στυγνοί τοκογλύφοι κ.λπ. και θα πρέπει να μας χαρίσουν μέρος του χρέους μας.

Το Δημόσιο Χρέος της Ελλάδας και η εξυπηρετησιμότητα!

Το ΔΧ στο τέλος του 2014 είναι 324 Δ€ ή 176% του ΑΕΠ.

Τα βασικά στοιχεία στο τέλος του 2014 είναι: Ομό-

λογα : 81, Δάνεια:243, Μέση Διάρκεια (ΜΔ):16,5 Έτη, Πρωτογενή Αποτελέσματα (ΠΑ):+1.6% ΑΕΠ, Τόκοι:-5.6, 3% ΑΕΠ, Μέσα Επιτόκια (ΜΕ): 1.8% (~1.0 % δάνεια, ~3% ΔΝΤ, ~4.5 % ομόλογα). Οι πιστωτές είναι κατά βάση οι χώρες της ΕΖ, το ΔΝΤ και η ΕΚΤ. Ενώ, τα βασικά στοιχεία τον Απρίλιο 2010, εμφανώς χειρότερα του 2014, ήταν: Ομόλογα: 277, Δάνεια:33, ΜΔ: 7,65 Έτη, ΠΑ -4.9% ΑΕΠ, Τόκοι:13Δ€, 6% ΑΕΠ, ΜΕ: 4%. Οι δανειστές ήταν οι αγορές.

Η βιωσιμότητα (εξυπηρετησιμότητα) του ΔΧ επηρεάζεται από (1) το επιτόκιο δανεισμού (όσο υψηλότερο, τόσο αυξάνεται το ΔΧ), (2) το ρυθμό μεγέθυνσης του ΑΕΠ (θετικοί ρυθμοί μειώνουν το ΔΧ και ειδικότερα χρειάζονται ρυθμοί ανάπτυξης μεγαλύτεροι από τα επιτόκια), (3) το πρωτογενές αποτέλεσμα (πλεόνασμα μειώνει, ενώ έλλειμμα αυξάνει το ΔΧ) και (4) από το συσσωρευμένο ως τώρα ΔΧ.

Έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία οι τόκοι του ΔΧ ως ποσοστό επί του ΑΕΠ από ότι το ύψος του ΔΧ ως ποσοστό επί του ΑΕΠ καθαυτό. Ποσοστά τόκων επί του ΑΕΠ 3 με 4% είναι ρεαλιστικά, αντιμετωπίσιμα και δεν δυσχεραίνουν την ανάπτυξη. Οι κυρίαρχες παράμετροι για τη βιωσιμότητα του ΔΧ δεν είναι το ύψος του ΔΧ αλλά τα επιτόκια δανεισμού, οι ρυθμοί ανάπτυξης και τα λελογισμένα και αυστηρά ελέγξιμα από την εκάστοτε κυβέρνηση πρωτογενή πλεονάσματα.

Το ΔΧ της Ελλάδας είναι βιώσιμο, ΝΑΙ βιώσιμο, εφόσον υπάρχουν: θετικοί ρυθμοί ανάπτυξης (1-3%), πρωτογενή πλεονάσματα (2-4%), χαμηλά επιτόκια (1-2%), μακρύς χρόνος αποπληρωμής (50-70 έτη), αξιοπιστία και εμπιστοσύνη στις αγορές.

Η χρεοκοπία και οι συνέπειές της!

Το σενάριο της χρεοκοπίας το συνόψισε, πολύ καλά, ο Κ. Καλλιτσης στην Καθημερινή της Κυριακής 31.5.2015: «Αν δεν πληρωθεί μια δόση στο ΔΝΤ, όλο το χρέος της χώρας (περίπου 320 δισ. ευρώ) μπορεί να κηρυχθεί απαιτητό από τους δανειστές... Η οικονομική δραστηριότητα θα παγώσει πλήρως... ουδείς θα πληρώνει οποιαδήποτε υποχρέωσή του (από δόση έως μισθό), τα δημόσια έσοδα θα μηδενιστούν... Είναι βεβαία η επιβολή capital controls: Για να μην ερημώσει η χώρα και οι Τράπεζες από κεφάλαια, ο πρωθυπουργός θα υπογράψει Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, που θα βάλει φραγμούς στην κίνηση κεφαλαίων και στην ανάληψη καταθέσεων. Οι εισαγωγές (σε μια κατεξοχήν εισαγωγική χώρα) θα κοπούν, ως εκ τούτου και μέρος της παραγωγής θα σταματήσει λόγω έλλειψης πρώτων υλών, οι εξαγωγές θα συρρικνωθούν. Χιλιάδες θέσεις εργασίας θα καταστραφούν. Εκτεταμένες ελλείψεις σε κρίσιμα αγαθά (φάρμακα, ενέργεια κ.ά.) θα σημειωθούν. Θα επιβληθεί όριο ανάληψης στις καταθέσεις, π.χ. 50 -70 ευρώ/μέρα, και στον μισθό που θα (αν) καταβάλλεται μέσω Τραπεζής».

Οι εμμονές, οι μύθοι και οι πλάνες για τη χρηματοδότηση και τα μνημόνια!

Τα τελευταία χρόνια υπάρχουν, τόσο στο διαδίκτυο όσο στα ΜΜΕ, πολλά κομματικά στελέχη και σε μέρος της κοινής γνώμης, εμμονές και μύθοι σχετικά με την οικονομία και το ΔΧ στην Ελλάδα. Σταχυολογώ μερικά:

-Όπου έχει αναλάβει το ΔΝΤ βύθισε την οικονομία στην ύφεση. Μεγάλος μύθος: Έχουν χρηματοδοτηθεί 20 χώρες, οι 13 αναπτύχθηκαν (2 βρίσκονται στους G20) και 7 δεν εφάρμοσαν το σταθεροποιητικό πρόγραμμα όπως έπρεπε.

-Θα μπορούσαμε να χρηματοδοτηθούμε από την Ρωσία και την Κίνα. Μεγάλη πλάνη: Οι χώρες αυτές ποτέ δεν επιβεβαίωσαν πρόθεση και διάθεση χρηματοδότησης.

-Η Γερμανία δανείζει την Ελλάδα με σκοπό να ελέγξει την οικονομία της, να αγοράσει τα πάντα έναντι πινακίου φακής, να στηρίξει τις εξαγωγές της.

-Τα μνημόνια κατέστρεψαν τη χώρα και η χρεωκοπία είναι προτιμότερη από τα μνημόνια. Μεγάλη πλάνη, εύχομαι όπως διαβάσατε παραπάνω να μη συμβεί ποτέ.

-Το ΔΧ είναι απεχθές. Η πλουτοκρατία πρέπει να φορολογηθεί και να πληρώσει όλη την κρίση. Εύκολα λέγεται αλλά στη πράξη είναι σχεδόν αδύνατο να αποδειχθεί, τεκμηριωθεί και να υλοποιηθεί.

-Τα κόμματα εξουσίας χρεώνονται και φταίνε για όλα. Μια εμμονή που είναι μερικώς σωστή γιατί την εξουσία ασκούν, επίσης, και οι θεσμοί. Η αντιπολίτευση, ο διοικητικός μηχανισμός, ΜΜΕ, η δικαιοσύνη, οι συνδικαλιστές κ.λπ. συνέβαλαν στην 'κρατικίστικη' αντίληψη της οικονομίας και την μεγέθυνση του ΔΧ.

Γιατί απέτυχε η Ελλάδα εκεί όπου πέτυχαν οι άλλοι ομοιοπαθείς της ΕΖ;

Υπάρχουν πολλοί λόγοι, οι σπουδαιότεροι είναι: (1) τεράστια δημοσιονομική προσαρμογή σε ελάχιστο χρόνο με σκληρή λιτότητα και πρωτόγνωρη ύφεση, (2) ανεπαρκείς αρχικές διαπραγματεύσεις Ελλάδας και Τρόικας (3) ασυνεννοησία και μη συναίνεση των πολιτικών δυνάμεων σε ένα πρόγραμμα εθνικής σωτηρίας (προσπάθεια της συμπολίτευσης να κρατηθεί στην εξουσία και αντίστοιχη της αντιπολίτευσης, χωρίς μέτρο και όρια, να κερδίσει την εξουσία) και διχασμός μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών με διεγκυστίνδα τα μνημόνια-διάσωση της χώρας, (4) έλλειμμα πείρας, τεχνογνωσίας και θέλησης των κυβερνήσεων να προχωρήσουν σε πραγματικές μεταρρυθμίσεις, άμεσα, να τις υλοποιήσουν και να αποφύγουν την προσαρμογή μόνο με οριζόντια μέτρα περικοπών και φορολόγησης, (5) άκαιρο κούρεμα του χρέους δύο χρόνια μετά το πρώτο μνημόνιο, (6) έλλειψη εμπειρίας και τεχνογνωσίας των θεσμών σε διασώσεις, αναδιαρθρώσεις και μεταρρυθμίσεις χωρών με τόσο βαθιά κρίση.

Η ασυνέχεια του κράτους, οι ανεφάρμοστες προεκλογικές υποσχέσεις και η πολιτική ασυνεννοησία σε σοβαρά εθνικά θέματα!

Είναι γνωστές και επιβεβαιωμένες στην πράξη οι κυρίαρχες ψεύτικες υποσχέσεις των πολιτικών κομμάτων για να κερδίσουν τις τελευταίες εκλογές. Υπεράνω όλων είναι το κομματικό συμφέρον. Έτσι: Το 2009, ΠΑΣΟΚ: Λεφτά υπάρχουν. Το 2012, ΝΔ: Επαναδιαπραγμάτευση 18 ση-

μείων στο Μνημόνιο και Ζάπεια (Από την, αποκατάσταση των πολύ χαμηλών συντάξεων και των επιδομάτων στα επίπεδα του 2009, αποκατάσταση των ζημιών που υπέστησαν οι ομολογιούχοι και τα ασφαλιστικά ταμεία... μέχρι την επίσπευση της ανακήρυξης της ΑΟΖ). Το 2015, ΣΥΡΙΖΑ: Βαθεία εκούσια παραπλάνηση με το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης (σκίσιμο του μνημονίου, κούρεμα ΔΧ, κατάργηση ΕΝΦΙΑ, 13ος μισθός κ.λπ.)

Αποκορύφωμα ασυνεννοησίας των πολιτικών κομμάτων είναι η εκβιαστική προσφυγή στις κάλπες με την άρνηση του Τσίπρα (και του μοιραίου Κουβέλη) να υπερψηφίσουν Πρόεδρο Δημοκρατίας. Η ασυνεννοησία αυτή φέρνει τη χώρα, ύστερα από ένα τετράμηνο ατέρμονης και χαοτικής διαπραγμάτευσης στο σημερινό αδιέξοδο.

Δεν είναι δυνατόν η οικονομία ενός κράτους να πάει καλά, όταν στην αλλαγή μιας κυβέρνησης δεν υπάρχει συνέχεια του κράτους. Όταν αντικαθίστανται όλοι οι πρόεδροι, διοικητές, διευθύνοντες σύμβουλοι, και ΔΣ του διοικητικού μηχανισμού. Όταν επαναπροσλαμβάνονται οι δημόσιοι υπάλληλοι και συμβασιούχοι που για καλά τεκμηριωμένους λόγους έχουν απομακρυνθεί από την προηγούμενη κυβέρνηση.

Είναι αδύνατο η οικονομία ενός κράτους να πάει καλά, όταν στην εφαρμογή των μέτρων και των μεταρρυθμίσεων διαπιστώνεται ότι (1) όταν ψήφισαν και εφάρμοσαν το ενιαίο μισθολόγιο το 40% των ΔΕΚΟ δεν το τηρούσε, (2) όταν μεγάλα τμήματα του Δημοσίου είχαν δική τους οικονομική πολιτική και με πλασματικές υπερωρίες, την προσωπική διαφορά και δικούς τους κανονισμούς, έπαιρναν υψηλότερους μισθούς από τους υπόλοιπους δημόσιους υπαλλήλους, (3) όταν προσπαθώντας να απογράψουν το σύνολο των δομών του δημοσίου τομέα, πολλά Νομικά πρόσωπα αρνήθηκαν μέχρι τέλους να απογραφούν, (4) όταν τα πανεπιστήμια, πέρυσιν, αφού έχασαν το πρώτο εξάμηνο λόγω της απεργίας, φέτος αποκαλύπτεται ότι εκατοντάδες διοικητικοί υπάλληλοι δεν απεργούσαν αλλά πληρώνονταν κανονικά το μισθό τους, (5) όταν μετά από 5 χρόνια μνημονίων και ύφεσης, δεν ξέρουμε, ακόμα, γιατί, τι και πόσους έχουμε σε πολλά Νομικά πρόσωπα.

Δεν είναι τυχαίο ότι στον δείκτη σπατάλης δημοσίων πόρων η Ελλάδα βρίσκεται στη θέση 140 ανάμεσα σε 148 χώρες. Οι πιστωτές αντιμετωπίζουν την Ελλάδα ως 'άρρωστο' κράτος με μία 'abnormal' κυβέρνηση που θεωρητικά θέλει να ανήκει στη Δύση και να λειτουργεί με τους κανόνες της ελεύθερης οικονομίας αλλά στη πράξη κάνει τα πάντα για να εφαρμόσει τον κρατισμό.

Η ανάπτυξη και οι μεταρρυθμίσεις!

Ο ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ, είναι εξαιρετικά κρίσιμος για την εξυπηρετησιμότητα του ΔΧ και τη μείωση της ανεργίας και δύσκολα να μεγεθυνθεί, ιδιαίτερα όταν υπάρχουν υψηλά ΔΧ. Επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες όπως: κυβέρνηση και πολιτική της, αντιπολίτευση, συνδικαλιστές, διοικητικό μηχανισμό, γραφειοκρατία, παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα, κλίμα και ψυχολογία της αγοράς κλπ.

Δεν γίνονται επενδύσεις σε μια χώρα που, όταν αλλάζει η κυβέρνηση, αλλάζουν οι νόμοι, επαναδιαπραγματεύονται οι συμβάσεις, αντικαθίστανται οι υπεύθυνοι

έργων, παγώνουν οι πληρωμές, αντικαθίσταται ο διοικητικός μηχανισμός. Δεν μπορεί να ξεπεράσει τα προβλήματά της μια χώρα που η δικαιοσύνη απονέμεται σε 5-10 χρόνια και αντιμετωπίζει το 2015 με επιστροφή στα 1970 και ανασύσταση της MOMA.

Η παθογένεια του δημόσιου τομέα σε 5 κουβέντες (1) κράτος-επιχειρηματίας, (2) κόμματα-διευθύνοντες σύμβουλοι, (3) πελατειακές σχέσεις, (4) παρασιτισμός, (5) κρατισμός-συντεχνίες. Η διάσωση των μισθών, συντάξεων και προνομίων κόβει και περιορίζει τις δημόσιες επενδύσεις. Το αποτέλεσμα ύφεση και ανεργία. Η συντήρηση και η μισθοδοσία της γραφειοκρατίας περιορίζει τις κοινωνικές δαπάνες. Αποτέλεσμα φτώχεια, μιζέρια και εγκατάλειψη των ασθενέστερων. Οι υπαίτιοι και υπεύθυνοι φτώχειας και χρεοκοπίας του συστήματος ψέγουν την Ευρώπη για έλλειψη αλληλεγγύης και αναληψία για τα δικά τους θύματα. Η αποθέωση της υποκρισίας.

Για την ανάκαμψη της οικονομίας απαιτούνται σοβαρές μεταρρυθμίσεις, δέσμευση στην υλοποίησή τους και βαθιές αλλαγές στο κράτος. Χρειάζονται: αξιοπιστία της χώρας, πολιτική σταθερότητα, βούληση και αποφασιστικότητα, μεταρρυθμίσεις και δέσμευση στην υλοποίησή τους, καλό κλίμα και ψυχολογία αγοράς, επενδύσεις και επενδυτική εμπιστοσύνη, αύξηση παραγωγής και ανταγωνιστικότητας με σκληρή δουλειά, διαφάνεια και πάταξη της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής, αξιοποίηση και εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας, ισονομία, κοινωνική δικαιοσύνη και άμεση τιμωρία εμπλεκόμενων σε σκάνδαλα προμηθειών, παράνομης εμπορίας καυσίμων και ξεπλύματος μαύρου χρήματος.

Οι νέες συμφωνίες και τα μνημόνια!

Φτάσαμε να διαπραγματευόμαστε ένα πακέτο μέτρων τριπλάσιου βάρους από αυτό του περίφημου email Χαρδούβελη πράγμα που δείχνει ότι δεν κατάφεραν τίποτα οι σκληροί και 'funky' διαπραγματευτές της νέας κυβέρνησης.

Κάθε επόμενο στάδιο είναι χειρότερο από το προηγούμενο. Έχει φτάσει η πλειοψηφία της κοινής γνώμης να εύχεται μια συμφωνία που θα είναι συνέχεια της προηγούμενης πολιτικής. Αύξηση ΦΠΑ, διατήρηση ΕΝΦΙΑ, αύξηση έκτακτης εισφοράς, φόροι ειδών πολυτελείας, αυξήσεις στα τιμολόγια ΔΕΚΟ και αυξήσεις φόρων γενικά, αλλά τουλάχιστον στην Ευρώπη.

Η απάντηση στο καθημερινό ερώτημα μεταξύ βουλευτών σε όλα τα πάνελ των ΜΜΕ 'εσείς θα μειώνατε τους μισθούς και τις συντάξεις;', που κανένας τους δεν απαντά, είναι ΝΑΙ, εφόσον επρόκειτο για τη σωτηρία της πατρίδας και αφού, βέβαια, πρώτα θα τις εξορθολογίζα (ηλικιακά, συνεισφορά, πλήθος συντάξεων) για όλους.

Η χώρα χρειάζεται εδώ και τώρα την υπογραφή μιας συμφωνίας που θα επαναφέρει τη χρηματοδότηση στη θεοστέγνη πλέον οικονομία. Ακόμη και η συμφωνία που προτείνουν οι θεσμοί, εδώ που έχουμε φτάσει, είναι προτιμότερη από τη συνέχιση της αβεβαιότητας και της οικονομικής απραξίας που αδειάζει τις τράπεζες, βάζει κάθε μέρα λουκέτο σε επιχειρήσεις. Είναι άλλο μια φτώχη, αλλά μέσα στο Ευρώ, και άλλο μια χρεοκοπημένη χώρα!

Με αφορμή τις ατέρμονες διαπραγματεύσεις μεταξύ της Ελληνικής κυβέρνησης και των "θεσμών" ώστε να βρεθεί λύση στο πρόβλημα του χρέους της χώρας μας, που επί 5 συναπτά έτη προκάλεσε αλλά και εξακολουθεί να προκαλεί άπειρα προβλήματα στην οικονομία, την κοινωνία, αλλά και στις δομές του κράτους, θα επιχειρήσουμε να παρουσιάσουμε λίαν περιληπτικά, αφ ενός, την πολιτική που ακολουθήθηκε διαχρονικά από τις κυβερνήσεις, με συνέπεια τον υπερδανεισμό της χώρας, αφ ετέρου, κάποια ρεαλιστική, όπως πιστεύουμε πρόταση, που ενδεχομένως να βοηθήσει στην ομαλή εξυπηρέτησή του και αρχίζοντας από την αναζήτηση των αιτιών, (*Felix qui potuit rerum cognoscere causas*- ευτυχείς αυτοί που γνωρίζουν τις αιτίες των πραγμάτων) γίνεται αντιληπτό ότι.

> Τα τελευταία 20 χρόνια δόθηκε έμφαση στην ανάπτυξη του τομέα παροχής υπηρεσιών, εγκαταλείποντας σε μεγάλο βαθμό την παραγωγική διαδικασία. (πρωτογενή και δευτερογενή παραγωγικό τομέα) με αποτέλεσμα να μειωθεί η δυνατότητα της χώρας να παράξει πραγματικό πλούτο.

> Η χώρα μας λειτουργεί εδώ και μία 15ετία, μέσα στα πλαίσια ενός ισχυρού νομίσματος πράγμα που αφ ενός, δημιουργεί τις συνθήκες να αυξηθούν οι εισαγωγές αγαθών με αντίστοιχο παραμερισμό των εδώ παραγομένων, αφ ετέρου να πλήττονται οι εξαγωγές των ελληνικών προϊόντων έναντι προϊόντων των οποίων, η προβολή, σε συνδυασμό με την χαλαρή νομισματική πολιτική ή μέτρων περιορισμού του κόστους που ακολουθείται από τις κυβερνήσεις των χωρών προέλευσής των, να τα καθιστούν περισσότερο ελκυστικά.

Δυστυχώς αυτό δεν έγινε όπως φαίνεται "αντιληπτό" από τις Ελληνικές κυβερνήσεις ώστε να ληφθούν ανάλογα διορθωτικά μέτρα.

> Υπήρξε αλόγιστος δανεισμός του Δημοσίου που χρησιμοποιήθηκε αφ' ενός για την κατασκευή έργων πολυτελείας, π.χ. (ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ κ.α.)

αφ' ετέρου για την ενίσχυση και εφαρμογή κοινωνικών προγραμμάτων, που κάλυπταν την αυξανόμενη ανεργία λόγω του κλεισίματος των παραγωγικών μονάδων αλλά και της εγκατάλειψης των αγροτικών δραστηριοτήτων.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να κάνουμε την επισήμανση, ότι η οικονομία είναι μία κοινωνική επιστήμη και για να γίνουν σωστές προβλέψεις πρέπει να λαμβάνονται υπόψη πολλές παράμετροι που την επηρεάζουν, όπως το ΑΕΠ, το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων της χώρας, η πολιτική κατάσταση, η ανεργία, ο προσανατολισμός της παιδείας, το διεθνές εμπόριο και σχέσεις, οι εξωτερικές απειλές κ.α. άλλως γίνεται φιλέκδικη και διαψεύδει τις προβλέψεις και τις προσδοκίες των "ειδικών".

Επανερχόμενοι λοιπόν στο θέμα μας και θεωρώντας τα παραπάνω όπως αναφέρθηκαν, ως κύριους λόγους πρόκλησης αυτής της κρίσης χρέους, για την αντιστροφή της κατάστασης οι Ελληνικές κυβερνήσεις σε συνεργασία με ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ, άρχισαν να εφαρμόζουν επί σειρά ετών ένα πρόγραμμα που χαρακτηρίζεται από την επιβολή σκληρών μέτρων λιτότητας αλλά και δυσβάστακτων για τον πληθυσμό νέων φόρων.

Όμως σύμφωνα με την Διεθνή εμπειρία, η πολιτική λιτό-

Το χρέος και η προσαρμογή του στα σημερινά δεδομένα

Του Δημητρίου Α. Ζακοντίνου

Οικονομολόγου- π. Ανωτ. Τραπεζικού στελέχους-Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

τητας θα έπρεπε να είναι βραχυχρόνια γιατί είναι δυσάρεστη για όλες τις κοινωνικές τάξεις αλλά και πολιτικά επιζήμια και για να χαρακτηριστεί επιτυχής, τα αποτελέσματα αυτής θα έπρεπε να είχαν εμφανισθεί άμεσα, αποτυπώνοντας την αύξηση της παραγωγής και την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων πράγμα όμως που δεν έχει επιτευχθεί, αντίθετα και μετά από 5 χρόνια εφαρμογής του αξιολογείται ότι:

> Δεν συνοδεύεται από αναπτυξιακά μέτρα που θα προκαλούσαν την αύξηση της παραγωγής καθώς και την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων.

> Η αύξηση των φόρων από την μία και η μείωση μισθών και συντάξεων από την άλλη, περιόρισε τα εισοδήματα των πολιτών με αρνητικές επιπτώσεις στο σύνολο της οικονομίας, (μείωση του ΑΕΠ κατά 25% τουλάχιστον) η δε συνέχιση αυτής της πολιτικής είναι θέμα χρόνου να περιορίσει την κυκλοφορία του χρήματος σε τέτοιο βαθμό, που αυτή, να μην μπορεί να λειτουργήσει πλέον.

> Η εκποίηση περιουσιακών στοιχείων του Δημοσίου (εκτάσεων κλπ) κάτω από δυσμενείς συνθήκες τίποτε το ουσιαστικό δεν προσφέρει ενώ ενισχύει την αίσθηση ότι υλοποιούνται χαριστικές πράξεις, που πιθανόν να προκαλέσουν αντιδράσεις με συνέπεια την δημιουργία κλίματος ανασφάλειας για δυνητικούς επενδυτές.

> Οι έρπουσες και συνεχείς φήμες ότι επίκειται "κούρεμα" των καταθέσεων ή πτώχευση της χώρας, η βίαια έξοδος από το ευρώ σε συνδυασμό με την αποτυχία αντιμετώπισης του προβλήματος απομάκρυναν από την ελληνική οικονομία ποσά ύψους άνω των 100 δις ΕΥΡΩ, που αν δεν καλύπτονταν από πιστώσεις της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας τότε οι συνέπειες θα ήταν τραγικές και ανυπολόγιστες.

Παρατηρώντας α. Την αναποτελεσματικότητα και τις επιπτώσεις της εφαρμοσθείσας μέχρι σήμερα πρακτικής. β. Τις ατέρμονες διαχρονικά συζητήσεις και διαπραγματεύσεις της Ελληνικής πλευράς με τους "θεσμούς" να μην οδηγούν προς το παρόν τουλάχιστον στον εξορθολογισμό του προβλήματος και στην επίλυσή του, σχηματίζεται πλέον η πεποίθηση ότι η αλλαγή της πολιτικής για την αντιμετώπιση του είναι πλέον μονόδρομος και η προκρινόμενη λύση του κατά την άποψη μας δεν είναι άλλη από την ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΕΓΕΘΥΝΣΗ- στην κατεύθυνση, δημιουργίας σοβαρών παραγωγικών επενδύσεων (ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ) σε συνδυασμό με την αναδιάρθρωση του κρατικού μηχανισμού αλλά και την προσαρμογή της νομοθεσίας..

Αν εφαρμοσθεί σωστά, μοιραίως θα προκύψει αύξηση στην παραγωγή προϊόντων, που θα συνοδεύεται και από αύξηση των εισοδημάτων των πολιτών και κατ' επέκταση, θα ανατείνουν προοπτικές για την ευημερία της κοινωνίας, την εξυγίανση των δημοσιονομικών, αλλά καί δυνατότητα

ομαλής εκπλήρωσης των υποχρεώσεων της πολιτείας.

Για να προχωρήσει όμως η χώρα προς αυτήν την κατεύθυνση πρέπει προηγουμένως να περιθωριοποιηθεί το άχθος του χρέους και για να πραγματοποιηθεί αυτό πρέπει κατά την άποψή μας να γίνουν τα κάτωθι "βήματα."

α. Η Ελληνική κυβέρνηση, να αξιολογήσει πλήρως την πολιτική που συνετέλεσε για να περιέλθει η χώρα σε αυτήν την κατάσταση και να λάβει τα απαραίτητα μέτρα ώστε να μην επαναληφθεί.

β. Να τεκμηριώσει στους δανειστές με διακριτικότητα και σύνεση χωρίς προσωπικούς ακτιβισμούς την αναγκαιότητα για αναστολή της πληρωμής των χρεολυσίων, για χρονικό διάστημα, (τουλάχιστον δετίας) που θα επιτρέψει να εξευρεθούν τα απαραίτητα κεφάλαια χωρίς η χώρα να προστρέξει σε νέο δανεισμό (Εξυπακούεται ότι σε καμία περίπτωση δεν θα επιχειρηθεί να παραβιασθεί το καταστατικό του ΔΝΤ). Έτσι θα σταματήσουν οι εδώ και 5ετία αιωρούμενες και αναπαραγόμενες φήμες για αναδιάρθρωση (κούρεμα) του χρέους ή πτώχευση της χώρας ή έξοδος από το ΕΥΡΩ που καμιάς εφαρμογής δεν μπορούν να τύχουν για διαφορετικούς λόγους η κάθε μία και τυγχάνουν σε κάθε περίπτωση αρνητικός παράγοντας για την εξομάλυνση της κατάστασης.

γ. Στο χρονικό αυτό διάστημα θα καταβάλλονται οι τόκοι ώστε αφ' ενός να μην αυξάνεται το χρέος αφ' ετέρου να μην ζημιώνονται οι πιστωτές, κρατώντας το επιτόκιο στο χαμηλότερο δυνατό σημείο..

δ. Η αποπληρωμή του χρέους να αρχίσει από την λήξη της χρονικής περιόδου που θα συμφωνηθεί και θα παραταθεί ο χρόνος αποπληρωμής του σε τέτοιο χρονικό βάθος ώστε η τοκοχρεολυτική δόση να είναι ίση προς ποσοστό του ΑΕΠ, που θα επιτρέψει την άνετη καταβολή της.

Παράλληλα η κυβέρνηση θα αναλάβει την υποχρέωση.

> Να προχωρήσει αφ' ενός σε χάραξη Εθνικής Στρατηγικής, στην κατεύθυνση προσέλκυσης παραγωγικών κυρίως επενδύσεων, καθιερώνοντας ένα πετυχημένο φορολογικό σύστημα που μπορεί να αντληθεί από την διεθνή εμπειρία προσαρμοσμένο στα ελληνικά δεδομένα, να θεσπίσει διάφορα άλλα κίνητρα π.χ. VISA σε αλλοδαπούς εφόσον στη χώρα επενδυθούν ποσά άνω των \$ 500.000, κλπ) αφ' ετέρου, να γίνει ειλικρινής προσπάθεια ώστε να ισοσκελίζεται ο προϋπολογισμός χωρίς ωστόσο να τίθενται θέματα παράβλεψης της άμυνας και ασφάλειας της χώρας που αποτελούν και βασική προϋπόθεση ελκυσμού των επενδύσεων. (Ελληνικών αλλά και ξένων)

> Τα ποσά που θα εξοικονομηθούν από την αναστολή πληρωμής των χρεολυσίων θα χρησιμοποιηθούν, αποκλειστικά και μόνο, για παραγωγικούς σκοπούς. Δηλ. Να τοποθετηθούν σε παραγωγικές επενδύσεις που θα έχουν στόχο, τη μείωση του ελλείμματος στο ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών, την αύξηση των εισοδημάτων μέσω του παραγόμενου πλούτου.

ΠΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Του Δημήτρη Ι. Διακίδη
Αρθρογράφου – Οικονομολόγου – Δρ Νομικής ΑΠΘ

Μετά τη χρεοκοπία το Σεπτέμβριο του 2008, της Αμερικανικής Τράπεζας LEHMAN BROTHERS, οπότε και άρχισε η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση, ο τότε Πρόεδρος της Ε' Γαλλικής Δημοκρατίας, πήρε την πρωτοβουλία για λήψη μέτρων σχετικών με την ισχυροποίηση της Ευρωζώνης (EUROGROUP), με βασική προτεραιότητα την αναμόρφωση του τότε ισχύοντος Τραπεζικού Συστήματος και παρά τις αντιρρήσεις από Γερμανικής πλευράς ότι δεν υπάρχει κρίση, διότι αυτή κατά τις εκτιμήσεις της, ήταν Αμερικανική, δεν αφορούσε την υγιή οικονομικά Ευρωζώνη και ως εκ τούτου, δεν επρόκειτο να επηρεασθεί από την κατάρρευση του Αμερικανικού Τραπεζικού κολοσσού. Επακολούθησε η Γαλλογερμανική Συνάντηση Κορυφής στην παραθαλάσσια Γαλλική πόλη DEAUVILLE, η Σύνοδος των Κανών τον Νοέμβριο του 2011, ενώ από τις αρχές του 2012 διαπιστώθηκε ότι η πίεση των διεθνών αγορών συνεχίζεται και μετά τα κράτη της Ευρωπαϊκής Περιφέρειας, Ιρλανδίας, Πορτογαλίας και Ελλάδας οι επιπτώσεις γινόταν αισθητές και στα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά κράτη, όπως η Ισπανία, η Ιταλία και εν μέρει, σε ορισμένους τομείς και στη Γαλλία,

Με βάση τα παραπάνω και μη επιδεχόμενα αντικειμενικά αμφισβήτηση γεγονότα, η Γερμανία υποχωρεί, αναθεωρεί τις προηγούμενες θέσεις της και αποδέχεται την έναρξη διαδικασίας για την κατάστροψη ενός Σχεδίου (άμεσης υλοποίησης) για τον έλεγχο και την ένωση των Ευρωπαϊκών Τραπεζών.

Για την επίλυση τέτοιων προβλημάτων συνήθως υιοθετούνται (κατ' ουσίαν επιβάλλονται) πολιτικές φιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων και σκληρής λιτότητας, που νομοτελειακά προκαλούν κοινωνικά προβλήματα και έπεται διαδοχικά και για τα μετέπειτα χρόνια μια σειρά πολιτικο-οικονομικών κρίσεων. Κατ' αρχήν προτείνονται (επιβάλλονται), μέτρα αναδιάρθρωσης των υπερχρεωμένων Κρατικών Φορέων, των Κρατικών Τραπεζών, όπου υφίστανται τέτοια ιδρύματα, ρύθμισης του Δημόσιου χρέους, τίθενται όμως σκληρές προϋποθέσεις, για την αντιμετώπισή τους, που συνήθως κατά κανόνα καταλήγουν σε πολιτικούς καταναγκασμούς (ενίοτε και υπό μορφήν καθαρών εκβιασμών) και ως έσχατον μέσον επίλυσής τους τελικά τίθενται σκληρές προϋποθέσεις, είτε για την υπαγωγή των χωρών αυτών σε προγράμματα δανειστών και χρηματοπιστωτικών ενισχύσεων από διακρατικούς φορείς, παγκόσμιας ή περιφερειακής εμβέλειας (π.χ. Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) ή από τα πλουσιότερα κράτη του πλανήτη.

Οι πολιτικές αυτές, συνεχίζονται για ένα μικρό ή

μεγάλο χρονικό διάστημα ανάλογα και με τις ικανότητες διαχείρισης αυτών των χρεών, από τα εμπλεκόμενα κράτη και την υφιστάμενη διεθνή συγκυρία, αλλά πάντοτε προκαλούν έντονες εσωτερικές κοινωνικές αντιδράσεις, πάσης φύσεως, κρατικές δυσλειτουργίες και συχνά καταλήγουν ως έσχατο μέσον αντίδρασης, της επιλογής από τους ταλαιπωρημένους λαούς, να εκλεγούν αριστερές κυβερνήσεις για να βγάλουν κατά τη λαϊκή έκφραση «τα κάστανα από τη φωτιά».

Κάτι τέτοιο συνέβη αυτή την περίοδο που αναφερόμαστε και λίγο νωρίτερα σε αρκετά κράτη της Λατινικής Αμερικής π.χ. Χιλή, Περού, Βενεζουέλα και κυρίως Αργεντινή, όπου το σχετικό πείραμα ταλαιπώρησε και βασανίζει ακόμα την οικονομία και γενικότερα την κοινωνία της πάλοι ποτέ ισχυρής και ευημερούσης χώρας. Αν αυτά τα προτεινόμενα σχέδια είναι πετυχημένα και υλοποιησιμα μέσα στις τακτές προθεσμίες, οι οικονομίες επιστρέφουν σε τροχιά ανάπτυξης, υπό ορισμένες όμως βασικές και αναγκαίες προϋποθέσεις (προτεραιότητες).

- Αμείλικτη πάταξη της διαφθοράς, απ' όπου και όσον υψηλά και αν προέρχεται και όσων εμπλέκονται σε τέτοιου είδους υποθέσεις, που οδήγησαν αυτές τις χώρες στην οικονομική κατάντια τους με ταχύτατες διαδικασίες παραπομπής τους στην Ανεξάρτητη Τακτική Δικαιοσύνη. Να μην μνημονευθεί ότι ο πρόσφατα απελθών Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας όταν ανέλαβε τα καθήκοντα του Υψηλού Αξιωματός του πριν από 10 χρόνια, στον εναρκτήριο λόγο του είχε πει : «Ουδείς παραμένει στο απυρόβλητο».

- Διαθροωτικές αλλαγές, ουσιαστικού χαρακτήρα σε βασικά και επείγοντα εθνικής προτεραιότητας θέματα :

- * Υγείας (Ασφαλιστικό ζήτημα).
- * Καταπολέμηση ανεργίας (Συνταξιοδοτικό πρόβλημα).
- * Ανάπτυξης (προσέλκυση επενδύσεων, εντάσεως εργασίας).
- * Εκπαίδευσης (Πρωτοβάθμιας (κυρίως), Δευτεροβάθμιας, Τριτοβάθμιας).

Για να επανέλθουν οι οικονομίες, σε τροχιά ανάπτυξης χρειάζεται :

- Η προσέλκυση ξένων κεφαλαίων και επενδύσεων, με όσον το δυνατό γίνεται χαμηλότερο κόστος.
- Αποτελεσματικό, σύγχρονο και υγιές Τραπεζικό σύστημα.

Καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 2013, η συνετή

και νοικοκυρεμένη διαχείριση των δημοσίων οικονομικών και οι ενδεδειγμένες θεσμικές μεταρρυθμίσεις, μετρήσιμες και αξιόπιστες, στα πλαίσια των προγραμμάτων προσαρμογής, επέτρεψαν στην Ιρλανδία και την Πορτογαλία, να επιστρέψουν στις αγορές για να αντλήσουν ρευστότητα και να προσελκύσουν ξένες επενδύσεις, ενώ ένα χρόνο πριν, από τον Ιανουάριο του 2014, διάχυτη ήταν η πεποίθηση στην κοινή γνώμη, ότι η κρίση στα 19 κράτη της Ευρωζώνης τελείωσε!

Όταν και σ' οποιαδήποτε χώρα παρατηρούνται τέτοιου είδους δύσκολες οικονομικές καταστάσεις και πλήττονται κατ'εξοχήν οι Τράπεζες π.χ. την δεκαετία του 1980, περίοδο κατά την οποία η κρίση χρέους των λιγότερο ανεπτυγμένων οικονομιών (L.D.C.), είχε ως επίκεντρό της αυτό το φαινόμενο, κατά κανόνα, η πραγματική οικονομία στερείται ρευστότητα, διότι ενισχύονται και από τις επιτόπιες πολιτικές δυνάμεις και από τις απαιτήσεις των ξένων πιστωτών πάση θυσία οι Τράπεζες (το εγχώριο Τραπεζικό Σύστημα) προκειμένου να καλύψουν τους ελλειμματικούς προϋπολογισμούς τους, με αποτέλεσμα να στερείται των αναγκαίων πιστώσεων η πραγματική οικονομία και η ιδιωτική πρωτοβουλία εκφυλίζεται με ότι αυτό συνεπάγεται για την κρατική υπόσταση της δεδομένης χώρας.

Οι δηλώσεις Putin-Obama, που κατέγραψαν την κλιμάκωση της κρίσης στην Ουκρανία και ο προβληματισμός για τις διεθνείς εξελίξεις, επηρέασαν τα χρηματιστήρια όλης της Ευρώπης, όχι μόνο των κρατών της Ε.Ε., που αναγκάστηκαν να αποτιμήσουν τις οικονομικές ζημιές, που θα υποστούν από τη σοβαρή ένταση που δημιουργήθηκε στις σχέσεις Ευρώπης-USA με την Ρωσία. Σε συνέχεια, οι γεωπολιτικές εξελίξεις και οι ανησυχίες για το αποτέλεσμα της διεξαγωγής του δημοψηφίσματος στη Σκωτία, επηρεάζουν την ελληνική χρηματιστηριακή αγορά, που παραμένει σε επίπεδα χαμηλά λόγω :

- Έλλειψης ουσιαστικής ανάπτυξης και
- Εμπιστοσύνης των ξένων αγορών και των επενδυτών προς την Ελλάδα.

Κατά τους μήνες Οκτώβριο-Νοέμβριο του 2014, είχαμε μία ισχυρή υποχώρηση της Χρηματιστηριακής Αγοράς (βλ. εφημερίδα «Μακεδονία», Κυριακή 09/11/2014). Αρχίζουν οι συζητήσεις για πρόωρες εκλογές στην Ελλάδα, που θεωρούνται ως ένα πιστωτικό αρνητικό (Credid Negative) γεγονός, επειδή κατά τις εκτιμήσεις των οίκων αξιολόγησης τίθενται σε κίνδυνο οι διαπραγματεύσεις με την τότε «Τρόικα» και έτσι οι εκτιμήσεις για τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις, αφενός αυξάνουν τα ρίσκα ρευστότητας για την χρηματοδότηση της χώρας και αφετέρου αισθητά περιορίζουν την εμπιστοσύνη των ξένων κεφαλαιούχων να κάνουν ικανοποιητικές επενδύσεις ποιότητας στη χώρα.

Από την αρχή του 2015, το Ελληνικό Χρηματιστήριο (φυσικά και οι Τράπεζες) παρουσίαζε ισχυρό αγοραστικό ενδιαφέρον. Οι αξίες των συναλλαγών διαμορφώνονταν σε χαμηλά επίπεδα, ενδεικτικό της

αδιαφορίας και επιφυλακτικότητας που υπάρχει, τόσο στους ιδιώτες μικροεπενδυτές όσο και στα μεγάλα εγχώρια και ξένα θεσμικά χαρτοφυλάκια, χωρίς να αγνοείται ότι ο πιο ευαίσθητος στις μεταβολές κλάδος, αποδεικνύεται ο Τραπεζικός.

Ο διαρκώς επικείμενος φόβος για το Grexit είναι κυμαινόμενος, ανάλογα από ποιόν ξένο τόπο προέρχεται, αλλά η αβεβαιότητα για το τι θα γίνει την επόμενη ημέρα των εκλογών παραμένει, ενώ το διάστημα μέχρι τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου 2015, απετέλεσε για τις ευρωπαϊκές αγορές, μια ευκαιρία επανεξέτασης και επαναπροσδιορισμού της μέχρι τότε στάσης τους έναντι του ελληνικού προβλήματος. Τα αποτελέσματα των εκλογών ανέτρεψαν ριζικά την μέχρι τότε ισχύουσα πολιτική ισορροπία και στην εξουσία ανήλθε η «Νέα» Αριστερά, όπως αυτοδιαφημίσθηκε η κυβέρνηση που προέκυψε από τη συμμαχία των δύο κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Μέχρι την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο, τα γεγονότα χάνουν την επικαιρότητα που τρέχει και τα παραπάνω δεδομένα έχουν ήδη κατά κάποιο τρόπο περιγραφεί ή και αναλυθεί, σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα και σε υπερβολικό βαθμό, αλλά ενστικτωδώς η αβεβαιότητα που επικρατεί στις αγορές, η περιρρέουσα ατμόσφαιρα με τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες φημολογίες έχουν στρέψει τους πολίτες στην ασύμμετρη απόσυρση χαρτονομισμάτων, από τις λιγοστές καταθέσεις τους και τα ΑΤΜ.

Δύο μόνο σοβαρές περιπτώσεις θα ήθελα να μνημονεύσω παρακάτω, που κατά τη γνώμη μου ηθελημένα ή αθέλητα, δεν απασχόλησαν την κοινή γνώμη και δεν έλαβαν την δέουσα δημοσιότητα :

Η Ελλάδα κατά την περίοδο της οικονομικής κρίσης (2008-2015) κατά τις εκτιμήσεις ξένων ανεξάρτητων οικονομολόγων, έχασε το ένα τέταρτο του ΑΕΠ, δηλαδή το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν της, αυτή τη χρονική περίοδο μειώθηκε κατά -25% !!!, εξαιρετικά σπάνια περίπτωση για την ευρωπαϊκή οικονομική ιστορία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το ποσοστό αυτό είναι εντυπωσιακό και ανησυχητικό διότι είναι συγκρίσιμο στις οικονομικές του διαστάσεις με τις επιπτώσεις που υφίσταται μια χώρα που βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου.

Εκτιμάται επίσης ότι, μετά το σοκ των τιμών του πετρελαίου το 1973 και την χρεοκοπία της LEHMAN BROTHERS το 2008, εάν συνεχισθούν τα σημερινά περιέργα φαινόμενα, δηλαδή μακροχρόνια επιτόκια, ασυνήθιστα χαμηλά (λαμβάνοντας υπόψη την παγκόσμια οικονομία και όχι τη νοσηρή οικονομική κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας), τη συνεχιζόμενη πτώση στα Χρηματιστήρια, που αντικατοπτρίζει τον φόβο των επενδυτών, σύμφωνα και με τις απόψεις του Αμερικανού Οικονομολόγου και Νομπελίστα Ρόμπερτ Σίλλερ, δεν αποκλείεται η παγκόσμια οικονομία να γνωρίσει μια νέα οικονομική κρίση, το 2015, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις επιπτώσεις που θα έχει στη σημερινή ελληνική πραγματικότητα.

(29 Μαΐου 2015)

Οικονομική τρομοκρατία

Του Γεωργίου Δουδούμη

Οικονομολόγος, Συγγραφέας, Μέλος του ΕΛΙΣΜΕ

Για μια ακόμη φορά προβάλλονται μαζί και εντονότατα απειλές ότι έχουμε φθάσει στο παρά πέντε – ίσως και στο παρά ένα– χωρίς, για μια ακόμη φορά, να διευκρινίζονται οι ενδεχόμενοι κίνδυνοι που απορρέουν από αυτές. Με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να βομβαρδίζουν τους ανήμπορους να γνωρίζουν τις λεπτομέρειες των διαπραγματεύσεων πολίτες, το σκηνικό τρόπο του συντηρείται ως ένα πρόσθετο εργαλείο των διαπραγματεύσεων, στο οποίο η διαμορφούμενη ψυχολογία παίζει ουσιαστικότατο ρόλο με δεδομένο ότι οι κάθε είδους δημοσκοπήσεις σκοπό έχουν να επηρεάσουν τους κυβερνώντες προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση.

Είναι δυσάρεστη η διαπίστωση ότι εκτός από τον απλό κόσμο, ο οποίος δικαιολογημένα ούτε διαθέτει τις ειδικές γνώσεις αλλά ούτε γνωρίζει και τις συναφείς παραμέτρους –γεωπολιτικές, ενεργειακές κ.ά.– που σχετίζονται με το θέμα της σημερινής κατάστασης της ελληνικής οικονομίας, πολιτικά κόμματα, υποτίθεται υπεύθυνα καθότι κοινοβουλευτικά, δηλώνουν πρόθυμα να υπογράψουν την όποια συμφωνία αρκεί να προκύψει κάποια συμφωνία. Βέβαια, οι πρώτοι που θα επικρίνουν με σφοδρότητα την όποια συμφωνία υπογράψει η κυβέρνηση αναμένεται να είναι οι σημερινοί «πρόθυμοι», οι οποίοι θα αποβλέπουν στις ψήφους των απογοητευμένων πολιτών.

Ενώ δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι μια δοκιμασμένη και αποτυχημένη συνταγή χωρίς ίχνος αναπτυξιακής προοπτικής δεν μπορεί να είναι η σωστή λύση, η κεντροδεξιά κοινοβουλευτική αντιπολίτευση –ουσιαστικά πολιτικά απαίδευτη και μερικώς τουλάχιστον δέσμια νεοφιλελεύθερων αγκυλώσεων– επιμένει να προτρέπει τον κυβερνητικό συνασπισμό σε ουσιαστική συνθηκολόγηση, χωρίς καν να μπαίνει στον κόπο να αναλογιστεί τι νέες συμφορές ενδεχομένως να συνεπάγεται κάποια συμφωνία «μνημονιακής συνταγής», όπως πολύ αποτελεσματικά μέχρι τώρα γνωρίζει να σερβίρει το μαγειρείο των θεσμικών εταίρων μας, το οποίο εκούσια και συστηματικά μετέτρεψε την Ελλάδα σε οικονομικό πειραματόζωο και όχι μόνο.

Τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά απ' ό,τι θέλουν κάποιοι να τα παρουσιάζουν (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι ευχάριστα) και αυτό εκτιμάται ότι θα το διαπιστώσουν σε πολύ λίγες εβδομάδες όσοι σήμερα δυσπιστούν ως προς αυτό. Τα δεδομένα της ελληνικής οικονομίας στην παρούσα παγκόσμια οικονομικοπολιτική συγκυρία είναι δυσάρεστα, απ'

όποια πλευρά και να τα δει κάποιος. Όμως έχει μεγάλη σημασία οι αποφάσεις που πρέπει τώρα να ληφθούν να μην αφορούν τη δημιουργία απλώς θετικών εντυπώσεων που θα ικανοποιούσαν την τρέχουσα ευρωπαϊκή πολιτική συγκυρία, δηλαδή ουσιαστικά τους πιστωτές μας, αλλά να αποτελέσουν την αρχή μιας νέας οικονομικής φάσης που θα οδηγήσει την Ελλάδα, με τις όποιες δυσκολίες, σε μια αναπτυξιακή πορεία μέσω της αναδημιουργίας μιας σύγχρονης παραγωγικής βάσης που θα εξασφαλίζει θέσεις εργασίας και φορολογικά έσοδα.

Ως εκ τούτου, η μέχρι σήμερα διαπραγματευτική πορεία της ελληνικής πλευράς, παρά τους κάποιους προσωπικούς θεατρινισμούς, κρίνεται επιτυχημένη διότι είναι σωστή η στόχευση που αποβλέπει σε μια ουσιαστική αλλαγή πορείας σε σχέση με αυτή στην οποία είχαμε οδηγηθεί την τελευταία πενταετία. Ενώ δηλαδή οι πιστωτές μας είχαν επιβάλει την εφαρμογή σχεδίων που απέβλεπαν αποκλειστικά στην εξυπηρέτηση του εξωτερικού μας χρέους, εμείς πρέπει επιτέλους να δώσουμε προτεραιότητα σε άμεσες αναπτυξιακές πρωτοβουλίες με σκοπό την παραγωγή πλούτου, μέσω του οποίου θα μπορούσε να εξυπηρετηθεί ένα εξωτερικό χρέος ικανό να εξυπηρετηθεί.

Το πρόσθετο και βασικό δυσάρεστο συμπέρασμα (πέραν του καθαρά οικονομικού) που βγαίνει από την πολύχρονη εμπειρία της ελληνικής σύνθετης κρίσης οδηγεί αβίαστα στο εύλογο ερώτημα: «Τι δουλειά έχουμε εμείς με αυτούς;». Αυτήν την προοπτική είχαμε οραματιστεί όταν αποφασίζαμε να γίνουμε πλήρες μέλος της τότε ΕΟΚ; Αυτή ήταν η προοπτική της τότε Ευρώπης; Πού είναι τα λόγια τα μεγάλα περί αλληλεγγύης και δημοκρατικών ευαισθησιών; Μήπως η Ευρώπη αρμενίζει στραβά και δεν είναι στραβός ο γυαλός; Μήπως μυρίζει ολοκληρωτικό καπιταλισμό η κατάσταση; Γιατί πρέπει να αποφασίζουν τρίτοι για τις τράπεζες, τις τηλεπικοινωνίες, την ενέργεια, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους ξένους μετανάστες; Ποιοι κρύβονται πίσω από τις κορυφές των «θεσμών»; Μήπως οι λαοί παγιδεύτηκαν και εξυπηρετούν ως κατανάλωτικά ζόμπι συμφέροντα των «αγορών»; Κι αν αύριο δημιουργηθεί ο ευρωπαϊκός στρατός, όπως το επιδιώκουν πρόσφατα κάποιοι με αφορμή την κρίση της Ουκρανίας, σε τίνων τα χέρια θα βρίσκεται η λήψη αποφάσεων για ενδεχόμενη χρησιμοποίησή του – ίσως και για τιθάσευση «άτακτων» παιδιών εντός

ΛΥΣΗ Ή ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (Κ.Δ.) ;

Του Υποστρατήγου ε.α. Παναγιώτη Λεονάρδου

Σε αναθεώρηση της μέχρι τώρα Στρατηγικής της στο Κυπριακό θα πρέπει να προχωρήσει η Ελληνοκυπριακή (Ε/Κ) πλευρά διότι αυτό επιβάλλουν το νέο γεωπολιτικό περιβάλλον στην περιοχή και οι φιλοτουρκικές θέσεις των ΗΠΑ, Αγγλίας και ειδικού μεσολαβητού του ΟΗΕ Μπ. Αϊντε.

Η επανέναρξη των συνομιλιών για την επίλυση του Κυπριακού οφείλεται κυρίως στις υποχωρήσεις της Ε/Κ πλευράς. Ο Πρόεδρος της Κ.Δ. κ. Αναστασιάδης είχε θέσει ως προϋπόθεση όχι μόνο την αποχώρηση του ερευνητικού σκάφους «Barbaros», αλλά και την ακύρωση της NAVTEX που είχε εκδοθεί από το φθινόπωρο όταν άρχισαν οι παράνομες έρευνες από την Τουρκία στην Κυπριακή ΑΟΖ. Το «Barbaros» έφυγε, αλλά χωρίς την ακύρωση της NAVTEX της οποίας η ισχύς έληξε φυσιολογικά στις 6 Απριλίου. Τότε όμως συμπτωματικά απεσύρθη και το γεωτρύπανο της ENI/Kogas για συντήρηση, το οποίο πραγματοποίησε γεωτρήσεις στην Κυπριακή ΑΟΖ νόμιμα με εντολή της Κ.Δ. Το γεγονός αυτό ο κ. Μπ. Αϊντε και η Τουρκία το εξέλαβαν ως ευκαιρία για εικονικό «μορατόριουμ» στις έρευνες, για να αρχίσουν και πάλι οι διακοπές από το φθινόπωρο διαπραγματεύσεις. Πράγματι η Τουρκοκυπριακή (Τ/Κ) πλευρά προσέρχεται στις διαπραγματεύσεις χωρίς να ακυρωθεί η NAVTEX ενώ η Ε/Κ επανέρχεται καταθέτοντας επιπλέον και ένα στρατηγικό όπλο, το θέμα της διαχείρισης των υδρογονανθράκων. Ενώ η Κ.Δ. το θεωρούσε ως κυριαρχικό της δικαίωμα με τα έσοδα να κατανέμονται αναλογικά στις δύο Κοινότητες, τώρα, με παρέμβαση των ΗΠΑ θα το συζητήσουν μαζί με το εδαφικό προς το τέλος των συνομιλιών. Βέβαια η Λευκωσία απέρριψε τη θέση της «αμοιβαίας διακοπής» των εργασιών, δηλώνοντας ότι δεν πρόκειται να αλλάξει τους ενεργειακούς σχεδιασμούς της που είναι η εμπορική εκμετάλλευση του οικοπέδου 12, η επανάληψη των γεωτρήσεων και η υλοποίηση των σχεδίων μεταφοράς φυσικού αερίου (Φ.Α.) προς την Αίγυπτο, την ίδια την Κύπρο και ενδεχομένως στην Ιορδανία.

Αξιοσημείωτη αυτή την περίοδο ήταν και η φιλοτουρκική συμπεριφορά του Ειδικού Διαμεσολαβητή του ΟΗΕ :

- Στην έκθεσή του προς το Σ.Α. του ΟΗΕ, ενόψει της ανανέωσης παραμονής της ειρηνευτικής δύναμης στην Κύπρο, προσπάθησε να εξισώσει την Κ.Δ. με το ψευδοκράτος, αναφερόμενος σε ελληνοκυπριακές αρχές αντί στην Κ.Δ. και τονίζοντας την ανάγκη άρσης της απομόνωσης των Τ/Κ. Ευτυχώς δεν υιοθετήθηκε η εισήγηση αυτή λόγω ρωσικής παρέμβασης.

- Σε συνέντευξή του στο Κυπριακό Πρακτορείο Ειδήσεων νομιμοποίησε τις τουρκικές παραβιάσεις της Κυπριακής ΑΟΖ με το «Barbaros» ισχυριζόμενος ότι το σκάφος περιορίστηκε στις έρευνες και εφόσον δεν προχώρησε σε γεώτρηση δεν έκανε παραβίαση.

Προβληματισμό δημιούργησε και η στάση του Άγγλου Πρωθυπουργού κ. Κάμερον, ο οποίος μετά την «εισβολή του Barbaros» και κατά τη διάρκεια της Συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. αναρωτήθηκε εάν «μπορεί η Κύπρος να

έχει ΑΟΖ πριν λυθεί το Κυπριακό». Πήρε όμως την απάντηση από την κ. Μέρκελ ότι «όπως όλα τα κράτη έτσι και η Κύπρος έχει ΑΟΖ». Στη συνέχεια προσπάθησε και πέτυχε να μη εκδοθεί καταδικαστική ανακοίνωση για την Τουρκία από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Η Αμερική ενώ δηλώνει σταθερά ότι αναγνωρίζει τα κυριαρχικά δικαιώματα της Κύπρου στην ΑΟΖ της, σε καμία από τις ανακοινώσεις της δεν καταδίκασε την Τουρκία ούτε έκανε δυσμενή αναφορά γι' αυτήν. Οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν το Φ.Α της Κύπρου μέσα από την συνδιαχείριση από τις δύο Κοινότητες και πριν από τη λύση του Κυπριακού, και όχι ως κυριαρχικό δικαίωμα της Κ.Δ. Αν συμβεί αυτό τότε υποβιβάζεται η Κ.Δ. σε ισότιμο μέρος του ψευδοκράτους και χάνει κάθε κυριαρχικό δικαίωμα εκπροσώπησης της Κ.Δ. στο σύνολό της. Άρα τις συμφωνίες με Αίγυπτο και Ισραήλ πρέπει να τις αποδεχθούν και οι Τ/Κ δηλαδή η Τουρκία.

Η Τουρκία αποκτά σοβαρό ρόλο λόγω των αγωγών μεταφοράς ενέργειας που διεκδικεί και των σοβαρών συμφερόντων της στη Ν.Α. Μεσόγειο. Θεωρείται σημαντική δύναμη για την αμερικανική στρατηγική στη Μ.Ανατολή και αν λάβουμε υπόψη και τις προσδοκίες της Δύσης για την εμπλοκή της Τουρκίας στην αντιμετώπιση του ISIS και των ακραίων ισλαμιστών, μπορούμε να αντιληφθούμε ότι το Κυπριακό και το Αιγαίο είναι πιθανό να αποτελέσει πεδίο ανταλλαγμάτων μεταξύ Τουρκίας και Αμερικανοβρετανών.

Αντιθέτως πιο κοντά στις Κυπριακές θέσεις ήταν η απαντητική επιστολή που είχε στείλει προς τον Πρόεδρο Αναστασιάδη ο Γάλλος Πρόεδρος Ολάντ. Τόνισε ότι «η θέση της Γαλλίας αναφορικά με το δικαίωμα της Κύπρου να εκμεταλλεύεται ελεύθερα τους φυσικούς της πόρους εντός της ΑΟΖ της είναι σαφής και σταθερή» και επεσήμανε ότι «το Διεθνές Δίκαιο, και συγκεκριμένα το Δίκαιο της Θάλασσας, πρέπει να γίνεται σεβαστό από όλα τα κράτη, συμπεριλαμβανομένης και της Τουρκίας. Επίσης στην ίδια επιστολή προστίθεται ότι «η Γαλλία θα υπενθυμίσει τη σημασία αποφυγής οποιασδήποτε κίνησης αντίθετης με το Δίκαιο, από τον οποιονδήποτε».

Στην θετική στάση της Γαλλίας έρχεται να προστεθεί αυτή της Ρωσίας, η οποία με δηλώσεις του Προέδρου Πούτιν στις 17 Οκτωβρίου χαρακτήρισε απαράδεκτη την παραβίαση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας και έκανε λόγο για αναφαίρετο δικαίωμά της να αξιοποιεί και να εκμεταλλεύεται τους φυσικούς πόρους εντός της ΑΟΖ της.

Η αντίθεση της Ρωσίας εκδηλώθηκε και με ασκήσεις στο θαλάσσιο χώρο της Κύπρου οι οποίες αποδεικνύουν την παρουσία της στην ευρύτερη περιοχή. Η Ρωσία ανησυχεί για το ενδιαφέρον της Άγκυρας στην Κυπριακή ΑΟΖ διότι αντιλαμβάνεται τα σχέδιά της να επικρατήσει στην Ν.Α. Μεσόγειο όπου η ίδια διατηρεί ισχυρά συμφέροντα. Αυτό πράγματι είναι φιλοδοξία της Άγκυρας διότι προσπαθεί ήδη να αποτρέψει τον Άσαντ στην Συρία, συμπαράσταθηκε στον ISIS και προσπαθεί να αποκτήσει επιρροή στις ακτές της Συρίας, του Λιβάνου και της Γάζας έτσι ώστε να κυριαρχεί στις ΑΟΖ των αντιστοίχων χωρών.

Η ρωσική συμπαράσταση σημειώθηκε και κατά την επίσκεψη του Προέδρου της Κ.Δ. στην Ρωσία όπου υπογράφηκαν σημαντικές συμφωνίες όπως διευκολύνσεις προς τη Ρωσία για χρήση λιμανιών της Κ.Δ. κ.λ.π.

Αίγυπτος και Ισραήλ επίσης έχουν αναδειχθεί σε ισχυρούς συμμάχους της Κ.Δ. Η Αίγυπτος απορρίπτει την ισλαμιστική νέο-οθωμανική Τουρκία που υποστηρίζει τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και τον πρώην Πρόεδρο Μόρσι αποδεικνύοντας την συμπαράστασή της στην Κύπρο με την στάση της κατά την τελευταία Σύνοδο των μουσουλμανικών χωρών όταν πρωτοστάτησε στην απόρριψη του ψηφίσματος υπέρ του ψευδοκράτους που υπέβαλε η Άγκυρα. Αίγυπτος και Κύπρος, πέρα από την πληθώρα των συμφωνιών που έχουν υπογράψει, έχουν συμφωνήσει για την κοινή εκμετάλλευση της ζώνης εκατέρωθεν της οριοθετικής γραμμής μεταξύ των ΑΟΖ των δύο χωρών. Ήδη η τριμερής συμφωνία Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου που έγινε πρόσφατα προβλέπει την επιτάχυνση καθορισμού θαλασσίων ζωνών.

Το Ισραήλ βιώνει ήδη τις τουρκικές φιλοδοξίες και προσπαθεί να απαγορεύσει στην Τουρκία να επικρατήσει στον περίγυρό του και να δημιουργήσει ένα μουσουλμανικό τόξο γύρω του. Το Ισραήλ επίσης είχε αντιδράσει στην τουρκική εισβολή στην Κυπριακή ΑΟΖ με αεροπορικές ασκήσεις πάνω από αυτές τις περιοχές σε συνεργασία φυσικά με το ΓΕΕΦ.

Η ενέργεια που όπως επανειλημμένα έχει τονισθεί θεωρείται καταλύτης στην επίλυση του Κυπριακού, είναι δυνατό να αποτελέσει όχι στρατηγικό πλεονέκτημα της Κ.Δ., αλλά μέσον πίεσης προς την ίδια ώστε να δεχθεί επιτάχυνση των διαπραγματεύσεων και καθορισμό ασφυκτικών χρονοδιαγραμμάτων για εξεύρεση λύσης προκειμένου να γίνει δυνατή στη συνέχεια η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων του νησιού. Προς το παρόν όλες οι δραστηριότητες των εταιρειών που έχουν αναλάβει την εκτέλεση ερευνητικών γεωτρήσεων έχουν διακοπεί. Η ENI/Kogas απέσυρε το γεωτρύπανο από το οικόπεδο 9 για συντήρηση, η Total προγραμματίζει έναρξη γεωτρήσεων στα οικόπεδα 10 και 11 για το 2ο εξάμηνο του 2015, ενώ οι νέες γεωτρήσεις από την Noble Energy στο οικόπεδο 12, που είναι εκμεταλλεύσιμο, είναι σε εκκρεμότητα. Όμως οι εταιρείες έχουν επενδύσει τεράστια ποσά και δεν θα επιθυμούσαν στασιμότητα για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η Κ.Δ. έχει λόγους να επιθυμεί τη συνέχιση του προγράμματος εκμετάλλευσης των Φυσικών Πόρων (Φ.Π.) της, ιδιαίτερα από το οικόπεδο 12, λόγω και της επιτευχθείσας συμφωνίας για πώληση Φ.Α. στην Αίγυπτο. Οι ΗΠΑ έχουν θέσει ήδη το γενικό πλαίσιο αξιοποίησης των ενεργειακών πηγών της Κύπρου μέσω του ειδικού απεσταλμένου του Στέϊντ Ντιπάρτμεντ Άμος Χόχσαϊν, ο οποίος σε ομιλία του στο Global Energy Center του Atlantic Council εξέφρασε την επιθυμία της αμερικανικής κυβέρνησης να μη καθυστερήσει για κανένα λόγο η εκμετάλλευση του Φ.Α της περιοχής της Ν.Α. Μεσογείου. Δεν παρέλειψε ωστόσο να επαναλάβει την αμερικανική θέση για κατασκευή αγωγού προς Τουρκία.

Η Άγκυρα εκμεταλλεζόμενη τον συνδυασμό της διακοπής των εργασιών σε όλα τα οικόπεδα, με τον έναρξη των διαπραγματεύσεων θέτει το δίλημμα ανάμεσα σε συνδιαχείριση ή διακοπή των εργασιών επ' αόριστον. Την συνδιαχείριση βλέπει είτε μέσω λύσεως είτε με τη συγκρότηση κοινής επιτροπής ελληνοκυπρίων και Τ/Κ που θα αναλάβει τόσο την συνεκμετάλλευση των Φ.Π. όσο και

την επίλυση του Κυπριακού. Αυτή την άποψη είχε εκφράσει ο Αχμέτ Νταβούτογλου από το τέλος Νοεμβρίου 2014. Η Ε/Κ πλευρά δια του Προέδρου Αναστασιάδη έχει επισημάνει ότι θα πρέπει να εφαρμοσθεί η συμφωνία Χριστόφια-Ταλάτ που καθορίζει μεταξύ άλλων, ότι η διαχείριση του φυσικού πλούτου είναι αρμοδιότητα της κεντρικής κυβέρνησης. Ως προς δε την κατανομή των εσόδων έχει επισημάνει την σύγκλιση Χριστόφια-Ερόγλου που προβλέπει την κατανομή στις δύο Κοινότητες με βάση το ποσοστό του ΑΕΠ. Δηλαδή γίνεται ξεκάθαρο ότι οι Φ.Π. ανήκουν στο κράτος της Κύπρου, αλλά τα έσοδα παραμένουν στη διάθεση των Κυπρίων πολιτών και στις δύο Κοινότητες και σίγουρα πρώτα η λύση του Κυπριακού και μετά η συνδιαχείριση. Όμως αυτά ίσχυαν μέχρι τώρα διότι ο Κύπριος Πρόεδρος όπως αναφέρθηκε, δέχθηκε να συζητηθεί η συνδιαχείριση των ενεργειακών πόρων πριν τη λύση.

Όπως γίνεται κατανοητό η Τουρκία προσπαθεί να φέρει τις διαδικασίες επίλυσης του Κυπριακού στα μέτρα της. Η έννοια της διζωνικής-δικοινοτικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα χρησιμεύει για κατάλυση της Κ.Δ και καθιέρωση μιας συνομοσπονδίας με δύο κράτη, αλλά έχοντας ως προκάλυμμα τον χαρακτήρα της ομοσπονδίας θα της επιτρέψει να επεμβαίνει στο Ε/Κ κράτος σε κρίσιμα θέματα όπως Άμυνα, Ασφάλεια, Συμμαχίες και εκμετάλλευση φυσικών πόρων. Επομένως θα έχει τον έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου.

Όσο για την ΑΟΖ, θα ισχυρισθεί ότι, επειδή τα νησιά δεν έχουν ΑΟΖ, η Κύπρος θα περιβάλλεται από την Τουρκική ΑΟΖ.

Οι ΗΠΑ επείγονται για την επίλυση του Κυπριακού για τους παρακάτω λόγους :

- Για τη δημιουργία προϋποθέσεων σταθεροποίησης της Μ.Ανατολής.
- Για την προώθηση του «Νότιου διαδρόμου» δηλαδή των αγωγών μεταφοράς ενέργειας προς την Ευρώπη που θα αποτελούν εναλλακτικό τρόπο εφοδιασμού έναντι της Ρωσίας και θα μεταφέρουν ενέργεια από τα κοιτάσματα της Ν.Α. Μεσογείου, του Ιράν και του Αζερμπαϊτζάν.
- Να προλάβουν τον εκβιασμό της Ρωσίας, η οποία το 2019 απειλεί να διακόψει την παροχή ενέργειας μέσω Ουκρανίας ώστε να αναγκάσει την ΕΕ να αξιοποιήσει τον Greek-Turkey Stream.
- Να προστατεύσει τα συμφέροντα των εταιρειών που έχουν αναλάβει την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων στη Ν.Α. Μεσόγειο. Οι εταιρείες αυτές έχουν επενδύσει τεράστια ποσά, θα παραμείνουν στην περιοχή για πολλά χρόνια και θέλουν γρήγορα αποτελέσματα ώστε με τα έσοδα που θα δημιουργήσουν, να συνεχίσουν τις επενδύσεις τους. Σύμφωνα με τον Διευθυντή της Noble Energy Έντουαρντ Κοξ η συνολική ποσότητα των κοιτασμάτων στην περιοχή είναι 3,4 τρις κυβικά μέτρα, το Αφροδίτη έχει 14 δις κυβικά μέτρα, το Tamar 283 δις, το Λεβιάθαν 623 δις και οι υπόλοιπες ποσότητες κατανέμονται σε μη εντοπισθέντα κοιτάσματα και στην ευρύτερη περιοχή (Τουρκία, Λίβανο, Λωρίδα της Γάζας).

Όπως φαίνεται η Κύπρος πιέζεται για να δεχθεί λύση που δεν της εξασφαλίζει ούτε και τα κεκτημένα ως ανεξαρτήτου κράτους. Κατά τη διάρκεια της μέχρι τώρα πορείας οι περισσότερες επιδιώξεις της δεν ικανοποιήθηκαν όπως :

- Απαιτούσε μία κυριαρχία και μία ιθαγένεια, αλλά

απ'ότι φαίνεται πάμε για δύο κυρίαρχα κράτη με αντίστοιχες ιθαγένειες.

- Ζήτηγε εφαρμογή του ευρωπαϊκού κεκτημένου, αλλά πάμε για παρεκκλίσεις που θα αποτελέσουν πρωτογενές Δίκαιο.

- Είχε ζητήσει την Αμμόχωστο ως κίνηση καλής θέλησης αλλά θα συζητηθεί με το εδαφικό στο τέλος των διαπραγματεύσεων.

- Κρατούσε έξω από τις διαπραγματεύσεις το θέμα της διαχείρισης των υδρ/κων, αλλά τελικά δέχθηκε να το συζητήσει.

- Απαιτούσε την ακύρωση της NAVTEX προκειμένου να επανέλθει στις διαπραγματεύσεις, αλλά επανέκαμψε χωρίς αυτήν.

- Απέρριπτε τις συγκλίσεις Χριστόφια-Ερόγλου και Χριστόφια-Ταλάτ, αλλά τελικά θα ληφθούν υπόψη για τις διαπραγματεύσεις.

- Επεδίωκε την συζήτηση του εδαφικού στην αρχή των διαπραγματεύσεων για λόγους τακτικής, αλλά θα συζητηθεί στο τέλος και θα της δημιουργήσει δυσκολίες.

- Πάγια απαίτηση του ελληνισμού ήταν «να φύγουν τα στρατεύματα κατοχής και οι έποικοι από την Κύπρο» και όμως οι διαπραγματεύσεις γίνονται υπό καθεστώς απειλών και χωρίς να συζητείται χρονοδιάγραμμα αποχώρησης των στρατευμάτων.

- Απορρίπταμε το καθεστώς εγγυήσεων από κάθε σχέδιο επίλυσης, όμως η πορεία δείχνει ότι η συνθήκη εγγυήσεων θα ανανεωθεί για να έχει η Τουρκία επεμβατικά δικαιώματα στο διηνεκές.

- Ελπίζαμε σε φιλική στάση των ΗΠΑ, αλλά στον ΟΗΕ και στο θέμα της επανέναρξης των διαπραγματεύσεων μαζί με το Η.Β. μας «εξαπάτησαν».

- Αποφεύγαμε πάντα τα χρονοδιαγράμματα και τις επιδιαιτήσεις, αλλά και τα δύο θα αποτελέσουν την βάση των διαπραγματεύσεων.

Δυστυχώς συνεχίζουμε να καλλιεργούμε αυταπάτες.

- Επιδιώξαμε και πετύχαμε την ένταξη στην ΕΕ ως στρατηγικό στόχο με την σκέψη ότι θα αλλάζαμε τα δεδομένα για μια δίκαιη λύση του Κυπριακού, θα επηρεάζαμε την Ευρώπη με το γεγονός ότι η Β.Κύπρος είναι το μόνο κατεχόμενο έδαφος της Ευρώπης, θα εκμεταλλευόμασταν το κοινοτικό κεκτημένο και θα ενισχύαμε τη διεθνή θέση και υπόσταση της Κ.Δ. αντί αυτή να είναι «εκκλιπών κράτος».

- Προωθούμε τη διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία τη στιγμή που μετά και το Σχέδιο Ανάν, έχει αποδειχθεί ότι πρόκειται για μια παγκόσμια πρωτοτυπία, ανεφάρμοστη, η οποία δίνει την ευκαιρία να αποφασίζουν ξένες δυνάμεις για το μέλλον των Κυπρίων πολιτών.

- Καλλιεργούμε ελπίδες για συνεργασία με τους Τ/Κ, αλλά αυτοί επηρεάζονται από την Τουρκία και επιπλέον οι έποικοι είναι πραγματικότητα δεδομένου ότι έχουν επιφέρει δημογραφική αλλοίωση και τελικά ψηφοφόροι είναι και αυτοί.

- Έχουμε την εντύπωση ότι οι Τούρκοι δεν προσπαθούν να αποσταθεροποιήσουν την Κ.Δ., ενώ ήδη διοχετεύουν παράνομους μουσουλμάνους μετανάστες στις ελεύθερες περιοχές.

- Εκφράσαμε ελπίδες για συνεννόηση με τον και-

νούργιο Πρόεδρο (τον Μουσταφά Ακιντζή), και δεν λαμβάνουμε υπόψη ότι όλοι οι Τ/Κ πολιτικοί ηγέτες συμφωνούν :

- Στην λύση δύο κρατών στα πλαίσια μια διζωνικής ομοσπονδίας.
- Στην κατανομή των εξουσιών.
- Στις παρεκκλίσεις από το κοινοτικό κατεστημένο.
- Στη συνδιαχείριση του Φ.Α. πριν τη λύση.
- Στη συνέχεια του καθεστώτος εγγυήσεων.
- Στην παραμονή των στρατευμάτων κατοχής.
- Στο εδαφικό στο οποίο η Άγκυρα έχει τον πρώτο λόγο.

Αλλωστε οι ίδιες προσδοκίες δεν διαψεύστηκαν και όταν είχε εκλεγεί ο επίσης αριστερός Μεχμέτ Αλί Ταλάτ;

Όμως νέα στρατηγικά δεδομένα κυριαρχούν :

- Έχει υιοθετηθεί ένα πλαίσιο συνεργασίας μεταξύ Ελλάδος-Κύπρου-Αιγύπτου και Ελλάδος-Κύπρου-Ισραήλ που προωθεί τα συμφέροντα του ελληνισμού στην περιοχή ενώ συγχρόνως απομονώνει την Τουρκία.

- Έχει ενισχυθεί η συνεργασία Ελλάδος και Κύπρου με την Ρωσία με υπογραφή πληθώρας συμφωνιών που εδραιώνουν την πεποίθηση στην ύπαρξη εναλλακτικών λύσεων.

- Οι ισχυρές κοινοπραξίες που έχουν αναλάβει την εκμετάλλευση των κοινοπέδων στην Κυπριακή ΑΟΖ έχουν υπογράψει συμβάσεις μόνο με την Κ.Δ. και αυτήν αναγνωρίζουν.

- Η ΕΕ παραμένει μία ένωση κρατών στην οποία η Κύπρος μπορεί να απευθύνεται και να εξασφαλίζει υποστήριξη όπως στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κ.λ.π.

Άρα η Κύπρος πρέπει να αξιοποιήσει τα νέα στρατηγικά δεδομένα στην περιοχή για να ενισχύσει τη θέση της και την υπόσταση της Κ.Δ., να αποτρέψει τη νομιμοποίηση του ψευδοκράτους και να εξέλθει από την οικονομική κρίση που είναι δυνατό να αποτελέσει μοχλό πίεσης για υποχωρήσεις.

Η επιτάχυνση στην εκμετάλλευση των υδρ/κων με ενίσχυση της συνεργασίας της με τις εμπλεκόμενες εταιρείες και τα υπόλοιπα κράτη της περιοχής θα αποτελέσει θετικό πρόκριμα για μια βιώσιμη λύση.

Μετά τα παραπάνω έχω την άποψη ότι :

- Η εμμονή της Ελλάδας και Κύπρου στην διζωνική ομοσπονδία πρέπει να σταματήσει και να στραφούμε στην ουσία του προβλήματος που είναι η παράνομη εισβολή και κατοχή του 37% της Κ.Δ.

- Ο ενθουσιασμός για επανένωση της Κύπρου δεν θα πρέπει να μας παρασύρει σε μια οποιαδήποτε μη βιώσιμη λύση. Ακυρώνεται η ίδια η υπόσταση της Κ.Δ. και νομιμοποιούνται τα τετελεσμένα κατοχής αν δεχθούμε λύση τύπου «Σχεδίου Ανάν» την οποία είχε απορρίψει ο κυπριακός λαός.

- Προτιμότερο είναι να επιβραδύνουμε τις διαδικασίες επίλυσης του προβλήματος αναμένοντας ευνοϊκότερες εξελίξεις όπως η έξοδος από την οικονομική κρίση, η πορεία των σχέσεων με Αίγυπτο και Ισραήλ, η έναρξη της εμπορικής εκμετάλλευσης του φυσικού αερίου από το οικόπεδο 12 και η αλλαγή του διεθνούς γεωπολιτικού σκηνικού σε σταθερότερη βάση.

**Αντιναυάρχου ε.α. Β. Μαρτζούκου Π.Ν.
Επιτίμου Διοικητού Σ.Ν.Δ.
Προέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.**

Η διεθνής κοινή γνώμη παρακολουθεί με έκπληξη και οργή τα έργα και ημέρες του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ) στην Συρία και το Ιράκ. Κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος επιβεβαιώνει την διαχρονικότητα των επιπτώσεων κάθε τυφλής θρησκευτικής πίστεως σε «απόλυτες μεταφυσικές αλήθειες και θεϊκές επιταγές», η οποία μετατρέπει φυσιολογικά και έλλογα άτομα σε μισαλλόδοξα και φανατικά ενεργούμενα, ικανά για την διάπραξη κάθε είδους φρικαλεότητας και διαστροφής, με μηδενική ανοχή.

Κατά το τελευταίο χρονικό διάστημα παρακολουθούμε την επιτομή του «θεάρεστου» έργου των ακραίων ισλαμιστών του λεγομένου Ισλαμικού Κράτους στην Μέση Ανατολή αλλά και σε άλλες γεωγραφικές περιοχές (π.χ. Νιγηρία, Λιβύη, κ.λπ.). Οι αποκεφαλισμοί αιχμαλώτων «απίστων» και οι ομαδικοί τάφοι αποτελούν καθημερινό δημόσιο θέαμα. Οι μαζικές δολοφονίες δεν διακρίνουν ηλικίες και φύλο. Οι νεαρές αιχμάλωτες (ασφαλώς μεταξύ τους και ανήλικες), αφού βιώνουν τον θάνατο της οικογένειάς τους, εν συνεχεία είτε πωλούνται έναντι ευτελούς τιμής ως σκλάβες σε «πιστούς» μαχητές είτε στοιβάζονται σε οίκους ανοχής και υπομένουν, ως «αντικείμενα» τις ορέξεις και την διαστροφή των «γενναίων ανθρώπων του Αλλάχ». Τυχόν αντίδραση των πλέον θαρραλέων γυναικών, τιμωρείται με μαρτυρικό θάνατο.

Στους ανθρώπους αυτούς έχει μιλήσει ο Θεός, « πάντοτε δια των πεφωτισμένων εκπροσώπων του και των ιερών κειμένων» και τους έχει αναθέσει την «ιερή» αποστολή να επεκτείνονται απεριόριστα έως ότου μετατρέψουν τον πλανήτη σε Ισλαμικό Κράτος, αφανίζοντας κάθε ανθρώπινη αντίδραση «απίστων». Προς εκπλήρωση αυτού του σκοπού, κάθε μέσον είναι θεμιτό (τρομοκρατία και επιθέσεις αυτοκτονίας, απόκτηση όπλων μαζικής καταστροφής, απαγωγές, βασανισμοί, σκλαβοπάζαρα, πειρατεία, αθέμιτος ανταγωνισμός, διείσδυση στην Δύση και εκμετάλλευση Δυτικών δημοκρατικών διαδικασιών, όπως οι εκλογές και τα δημοψηφίσματα, επ' ωφελεία τους κ.λπ.). Πρώτος στόχος η Δύση και ότι ιδεολογικό και πολιτισμικό εκπροσωπεί. Η πλέον μισητή εκδοχή για μία ακραία ισλαμική κοινωνία είναι η Δημοκρατία Δυτικού τύπου καθώς και το Δυτικό κερκτημένο του κοσμικού κράτους.

Αποτελεί ιστορικά κοινό γνώρισμα κάθε εκ-

δοχής θρησκευτικού φανατισμού, η συστηματική καταστροφή ιστορικών μνημείων της κοινής ανθρωπίνης κληρονομιάς, τα οποία, μέσα από χιλιετηρίδες, αποτελούν ζωντανούς μάρτυρες της ανθρωπίνης ιστορίας. Αποτελεί «ιερό» καθήκον για τους «πραγματικούς» πιστούς να σβήσουν κάθε ίχνος πολιτισμού το οποίο αμφισβητεί με την ύπαρξή του, τον «μοναδικό» και «πραγματικό» Θεό.

Εφ' όσον το Ισλαμικό Κράτος και ο ακραίος ισλαμισμός επιβιώσουν, υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις ότι κατά τα επόμενα χρόνια θα απειληθεί η ίδια η Δύση με πρώτη υποψήφια την Ευρώπη (ύπαρξη χαρτών με τις ισλαμικές φιλοδοξίες, εκατοντάδες χιλιάδες μουσουλμάνων λαθρομεταναστών στην ΕΕ ετησίως, μεταξύ των οποίων και εισερχόμενοι ακραίοι Ισλαμιστές, μουσουλμάνοι «Ευρωπαίοι» εθελοντές μαχητές του ΙΚ, οι οποίοι πρόκειται να επιστρέψουν αργότερα στην Ευρώπη κ.λπ.).

Το ΙΚ προελαύνει στην Συρία και το Ιράκ και καταλαμβάνει θέσεις κλειδιά όπως το Ραμάντι στο Ιράκ (120 χλμ από Βαγδάτη) και η Παλμύρα στην Συρία. Οι Δυτικοί βομβαρδισμοί και η εκπαιδευτική Δυτική συνδρομή στις ΕΔ της Βαγδάτης αποδεικνύονται ανεπαρκείς. Σε όλους γεννάται το ερώτημα κατά πόσο είναι δυνατόν μερικές δεκάδες χιλιάδες μαχητών με ελλιπή πολεμικό εξοπλισμό, όχι μόνο να επιβιώνουν αλλά να εκθέτουν τόσο τα οργανωμένα κράτη της περιοχής όσο και ολόκληρη την διεθνή κοινότητα.

Το Ισλαμικό Κράτος επιβιώνει, επεκτείνεται και κομπάζει με Δυτική υπαιτιότητα για τους εξής κυρίως λόγους:

1. Η Δύση αποφάσισε την καθαίρεση και δαιμονοποίηση του Σύρου Προέδρου Άσσαντ, μη εκτιμώντας ρεαλιστικά την γεωπολιτική κατάσταση της περιοχής καθώς και τις σχετικές επιπτώσεις. Η εν λόγω επιλογή παρεμποδίζει πλέον οιαδήποτε (έστω και προσωρινή) προσέγγιση Δύσεως και Άσσαντ προ του κοινού κινδύνου.

2. Οι ακραίοι Ισλαμιστές και σημερινοί μαχητές του Ισλαμικού Κράτους αποτελούσαν μέρος της συμμαχίας κατά του Προέδρου Άσσαντ και συνεπώς ενισχύθηκαν και εκπαιδεύθηκαν αρχικά από την Δύση η οποία τώρα γεύεται τις συνέπειες.

3. Η Δύση δεν συνεργάζεται με το Σιιτικό Ιράν το οποίο αποτελεί φυσικό εχθρό των Σουνιτών ακραίων Ισλαμιστών του Ισλαμικού Κράτους.

4. Η πολιτική Ομπάμα για την Μ. Ανατολή και οι συναφείς υποσχέσεις προς το εσωτερικό της χώρας του, καθιστούν προβληματική την χρήση αμερικανικών χερσαίων δυνάμεων στην περιοχή.

5. Ανυπαρξία ολοκληρωμένης Δυτικής στρατηγικής για το Ισλαμικό Κράτος. Η ΕΕ αναβάλλει επ' αόριστον την εμπλοκή της, θεωρώντας ότι το θέμα πρέπει να λυθεί πολιτικά και ότι πρέπει να προηγηθεί ο εκδημοκρατισμός του Ιράκ και η ήττα του Άσσαντ. Η καταστροφή αιωνίων μνημείων του ανθρωπίνου πολιτισμού και οι μαζικοί φόννοι, βιασμοί και διώξεις χριστιανών και άλλων μειονοτήτων στην περιοχή, μπορούν να συνεχίζονται, καθόσον κρίνονται ως μη επείγοντα ή σημαντικά....

6. Τα Σουνιτικά αραβικά κράτη της περιοχής έχουν διαφορετικές προτεραιότητες, αντιπαλότητες μεταξύ τους, καθώς και κρυφές ατζέντες.

7. Η Σουνιτική Τουρκία ανεπίσημος αρωγός του Ισλαμικού Κράτους, το αποκηρύσσει επισήμως και πιέζεται από την Δύση για σύμπραξη εναντίον του. Είναι γνωστό ότι το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ «παίζει» έντονα το ισλαμικό χαρτί, παρουσιάζει τον πρώην Αιγύπτιο Πρόεδρο Μόρσι ως μάρτυρα και το ίδιο το κόμμα παρουσιάζεται ως θύμα αμερικανικών και ισραηλινών συνομοσίων.

8. Οι Ευρωπαίοι πολιτικοί ηγέτες έχουν παραδώσει την ευθύνη λήψεως πολιτικών αποφάσεων σε λογιστές, οικονομολόγους και εργατολόγους, με αποτέλεσμα να αφήσουν ορθάνοικτη την κερκόπορτα διαρκούς εισβολής χιλιάδων μουσουλμάνων στην ΕΕ.

9. Η Δύση παραβλέπει το γεγονός ότι τα Δυτικά Βαλκάνια αποτελούν προγεφύρωμα ακραίων ισλαμιστών εντός της Ευρώπης. Επιπλέον ενθαρρύνει έμμεσα το όραμα της «Μεγάλης Αλβανίας» και ανέχεται (εάν δεν ευνοεί) την μουσουλμανική τουρκική διείσδυση στα Βαλκάνια. Ακόμη και οι πλέον καλόπιστοι είναι αδύνατον να μην σκεφθούν ότι η Δύση ενδεχομένως να ονειρεύεται τα μουσουλμανικά Βαλκάνια ως ανάχωμα στην Ρωσική (σλαβική και ορθόδοξη) επιρροή στην περιοχή αυτή.

Στην χώρα μας, η διαχρονική έλλειψη Εθνικής Στρατηγικής, με ευθύνη ολόκληρου του πολιτικού κόσμου, αντικαθίσταται με ασυνεχή κομματική και κοντόφθαλμη πολιτική, μη διασφαλίζουσα τα συμφέροντα των επερχομένων γενεών Ελλήνων, χάριν ομιχλωδών διεθνιστικών και δήθεν ανθρωπιστικών ιδεοληψιών. Η πολιτική μας ηγεσία στερούμενη της ρεαλιστικής υποδομής του Θουκυδίδη, κάνει ότι μπορεί προκειμένου να καταστήσει την Ελλάδα πόλο έλξεως λαθρομεταναστών. Οι κυβερνώντες, αψηφώντας την τουρκική διεισδυτική επι-

βουλή, τις αλτρωτικές φιλοδοξίες άλλων γειτονικών κρατών και τις απειλές του ΙΚ, αντί να αποτρέπουν, υποδέχονται χιλιάδες απρόσκλητους (κυρίως μουσουλμάνους) λαθρομετανάστες, διαθέτουν δημόσια κτίρια για την στέγασή τους, διευκολύνουν την απόκτηση ελληνικής ιθαγένειας και τους χτίζουν τζαμιά (επισημοποιώντας την ύπαρξη μουσουλμανικής μειονότητας εκτός Θράκης, με ότι αυτό συνεπάγεται). Αρωγός στις κυβερνητικές επιλογές έχει καταστεί η πλειοψηφία των ΜΜΕ. Οι οικονομικές, δημογραφικές, κοινωνικές και πολιτισμικές δυσμενείς συνέπειες στην ζωή των Ελλήνων πολιτών και κυρίως τα προβλήματα ασφαλείας τους, φαίνεται ότι δεν εντάσσονται στα Ζωτικά Εθνικά μας Συμφέροντα. Στο εξής κάθε έντονη διαμαρτυρία Ελλήνων πολιτών για την αφόρητη καθημερινή κατάσταση τους πιθανόν να τους θέσει αντιμέτωπους με την δικαιοσύνη βάσει του ψηφισθέντος αντιρατσιστικού νόμου. Με όλα αυτά και με την υιοθέτηση της άνευ ποσοτικών και ποιοτικών κριτηρίων εισαγομένης εργασίας, η χώρα μας θέτει τα μεσομακροπρόθεσμα θεμέλια επεκτάσεως του Ισλαμικού Κράτους στην χώρα μας και της μετατροπής του σε Χαλιφάτο.

Έστω και την υστάτη στιγμή οι ελληνικές κυβερνήσεις θα πρέπει να εκπονήσουν μία διακομματική μεταναστευτική αποτρεπτική στρατηγική, προβαίνοντας σε σειρά ενεργειών στο εξωτερικό και το εσωτερικό. Η πρόσφατη κινητικότητα στην ΕΕ ως προς το μεταναστευτικό ευνοεί τις θαρραλέες εθνικές αποφάσεις. Οι εφησυχασμένοι και διεθνοποιημένοι πολιτικοί μας, θα πρέπει να εξετάσουν προσεκτικά την νομοτελειακή συρρίκνωση ή εξαφάνιση κάθε θρησκευτικής και εθνικής μειονότητας στο σύνολο των κρατών του πλανήτη με πληθυσμιακή μουσουλμανική πλειοψηφία. Θα πρέπει παράλληλα να εξετάσουν τις αποτρεπτικές πρακτικές κυρίως κατά μουσουλμάνων λαθρομεταναστών σε κράτη όπως η Ιαπωνία και η Αυστραλία. Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει επί τέλους να γίνει κατανοητή η φύση του προβλήματος η οποία επ' ουδενί σχετίζεται με θρησκευτική ή ρατσιστική αντιπαράθεση αλλά με την θεμελιώδη επιλογή μεταξύ της κοσμοαντιλήψεως του κοσμικού και του θεοκρατικού κράτους. Οι θρησκευτικές ελευθερίες, τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι κοινωνικές προεκτάσεις τους είναι ανεκτά στον βαθμό που δεν κινδυνεύει η Ελληνική Δημοκρατία, ο πολιτισμός, η πληθυσμιακή αλλοίωση από αναφομοίωτες μειονότητες και εν τέλει στον βαθμό που δεν κινδυνεύει αυτή καθ' εαυτή η εθνική ταυτότητα και επιβίωση των Ελλήνων.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Του Ανδρέα Κατσίφα
Επιτίμου Αρεοπαγίτη

Από 10 Σεπτεμβρίου 2014 ισχύει στη χώρα μας ο νόμος 4285/2014 με τον τίτλο «Τροποποίηση του ν. 927/1979 και προσαρμογή στην απόφαση – πλαίσιο 2008/913 ΔΕΥ/28-11-2008, για την καταπολέμηση ορισμένων μορφών και εκδηλώσεων και ξενοφοβίας μέσω του ποινικού δικαίου (L328) και άλλες διατάξεις».

Και πριν από την ψήφισή του και κατά τις συζητήσεις στο Ελληνικό Κοινοβούλιο αλλά και στο μέλλον κατά την εφαρμογή του διατυπώθηκαν και θα διατυπωθούν σχόλια και ενστάσεις για την αναγκαιότητα της θέσπισης του νόμου αυτού ενόψει του ισχύοντος μέχρι τότε και ήδη τροποποιούμενου ν. 927/1979, όπως και των συναφών διατάξεων του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα.

Ενδεικτικώς και μόνον, σε συνδυασμό και με ορισμένα ιστορικά στοιχεία, περιορίζομαι να παρουσιάσω μερικά αδύνατα και αμφισβητούμενα σημεία του αντιρατσιστικού καλούμενου νόμου.

Στην Αιτιολογική Έκθεση που συνόδευσε το νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή προς ψήφιση παρατηρούμε τα εξής :

α. Ο ν. 927/1979 καταργείται. Η πρόταση δεν έγινε δεκτή.

β. Για την ανάγκη θέσπισης νέου πληρέστερου νόμου γίνεται παραπομπή σε πλήθος διεθνών κειμένων χωρίς να αναφέρεται και το περιεχόμενό τους. Απαριθμούνται περισσότερα από επτά κείμενα. Αυτό αποτελεί πρόσθετη δυσχέρεια σ' αυτούς που θα κληθούν να ερμηνεύσουν και να εφαρμόσουν το νόμο. Τούτο γιατί η αιτιολογική έκθεση είναι ισχυρό ερμηνευτικό βοήθημα κάθε νόμου όταν αυτός εμφανίζει κενά ή αμφίβολα σημεία. Η αναζήτηση και ιδίως η κατανόηση του εν λόγω κειμένων είναι εξαιρετικά δυσχερής ακόμα και από εξειδικευμένους νομικούς.

γ. Υιοθετείται η γνώμη ότι η χώρα μας μεταβαίνει σε πολυπολιτισμική κοινωνία και η ενσωμάτωσή μας σ' αυτή είναι αναγκαία. Έτσι όμως παραγνωρίζεται ότι η πολυπολιτισμική αντίληψη έχει αποτύχει στην πράξη και έχει ξεπεραστεί γιατί ήταν αυταπάτη, όπως δημόσια διακήρυξε η Γερμανίδα Καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, ο Βρετανός Πρωθυπουργός Ντέιβιντ Κάμερον και ο ηγέτης της Ιταλικής Αριστεράς Μάσιμο ντ' Αλέμα. Αλλά ποια πολυπολιτισμική και ειρηνική συμβίωση Ελλήνων και φανατικών μουσουλμάνων (τζιχαντιστών) μπορεί να γίνει δεκτή ως εφικτή ;

Ερχόμεθα τώρα στον αντιρατσιστικό, όπως αυτός ψηφίστηκε και διαμορφώθηκε και παρατηρούμε τα εξής :

α. Δεν καταργείται ο ν. 927-1979, όπως προτάθηκε, αλλά τροποποιείται με την αντικατάσταση ορισμένων άρθρων και την προσθήκη άλλων. Έτσι ο εφαρμοστής του νέου νόμου θα αναγκάζεται να προσφύγει σε δύο διαφορετικά κείμενα, ενώ νομοτεχνικώς θα ήταν πλέον πρόσφορη η κωδικοποίησή τους σε ενιαίο κείμενο.

β. Γίνεται χρήση σχοινοτενών εκφράσεων, εν πολλοίς επαναλαμβανομένων, στα τροποποιούμενα ή αντικαθιστώμενα άρθρα του παλαιού νόμου, κατά παράβαση της νομοπαρασκευαστικής τέχνης, όπου ισχύει η αρχή ότι ο νόμος πρέπει να είναι περιεκτικός μεν πλην σαφής και εύληπτος από τον μέση μορφωσης και αντίληψης άνθρωπο, αφού άγνοια νόμου δεν επιτρέπεται.

γ. Γίνεται χρήση αφηρημένων εννοιών, όπως ξενοφοβία, γενοκτονία, εγκλήματα πολέμου κ.λ.π. χωρίς κάποιο σαφέστερο προσδιορισμό. Με δεδομένο ότι στην πλούσια ελληνική γλώσσα η ίδια λέξη μπορεί να έχει περισσότερες έννοιες, ακόμα και να δηλώνει το αντίθετο (ευφημισμός), η δυσχέρεια της εφαρμογής του νόμου είναι υπαρκτή. Τυχόν ερμηνευτική προσφυγή στα κείμενα που αναφέρονται στην εισηγητική έκθεση, εκτός από τις δυσχέρειες που ήδη επισημάνθηκαν, προκύπτει και το ενδεχόμενο διαφορετικής ερμηνείας των εννοιών από τη διατύπωσή τους στην αγγλική συνήθως γλώσσα που δεν διαθέτει την απαιτούμενη προσαρμογή στο ελληνικό λεξιλόγιο.

δ. Όλες οι αξιόποινες πράξεις που προβλέπει ο νέος νόμος πρέπει να προέρχονται από «πρόθεση». Η πρόθεση ισοδυναμεί με δόλο. Ο δόλος όμως, όπως αυτός ισχύει στον Ελληνικό Ποινικό Κώδικα (άρθρο 26), είναι η ψυχική κατάσταση του δράστη και ως ενδιάθετη διεργασία είναι δύσκολο να διακριβωθεί παρά μόνο με την εξωτερική του, δηλαδή με λόγο ή έργο. Αυτομάτως έτσι η ενδιάθετη διεργασία συνδέεται με τις αφηρημένες έννοιες, όπως αυτές που προαναφέρθηκαν, που ως ασαφείς και αόριστες, μπορούν να εκτιμηθούν διαφορετικά και ανάλογα με τις προσωπικές αντιλήψεις και πεποιθήσεις του εκάστοτε εφαρμοστή του, που μπορεί και να διαφέρουν, αφού ανάγονται σε αξιολογικές κρίσεις.

ε. Στα θετικά του νόμου αυτού πρέπει να

πιστωθεί η μη αποδοχή της πρότασης που περιέχεται στην εισηγητική έκθεση να μη απελαύνονται από τη χώρα αλλοδαποί παράνομοι μετανάστες μέχρις ότου εκδοθεί οριστική (πρωτοβάθμια) απόφαση δικαστηρίου σχετική με παραβάσεις του νόμου. Την πρόταση υποστήριξε και η εκπρόσωπος κάποιου κόμματος κατά τη συζήτηση στη Βουλή. Αντ' αυτού με το άρθρο 5 του αντιρατσιστικού νόμου ο παθών όταν παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων απαλλάσσεται από την καταβολή του σχετικού παραβόλου υπέρ του Δημοσίου. Είναι φανερό ότι αν η πρόταση γινόταν δεκτή, με τη συνήθη βραδύτητα της απονομής της Ελληνικής Δικαιοσύνης, ο παράνομος μετανάστης (μηνυτής και γιατί όχι ψευδομηνυτής ;) μέχρι του πέρατος της ποινικής δίκης με αμετάκλητη, και όχι απλώς οριστική, απόφαση θα είχε εξασφαλίσει την οριστική στη χώρα μας παραμονή. Αλλά και η προβλεπόμενη απαλλαγή του παράνομου μετανάστη από την καταβολή παραβόλου, ενέχει εύνοια προς αυτόν σε βάρος άλλων (Ελλήνων ή νόμιμων μεταναστών) και έτσι ο νόμος από αντιρατσιστικός γίνεται ρατσιστικός.

Από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στον αντιρατσιστικό νόμο αυτές που ξεχωρίζουν είναι οι του Ολοκαυτώματος και της Γενοκτονίας.

Το Ολοκαύτωμα

Από το ότι στο νόμο το Ολοκαύτωμα αναγράφεται με κεφαλαίο το όμικρον συνάγεται ότι ο νομοθέτης αναφέρεται κυρίως, αν όχι αποκλειστικώς, σε ορισμένο γεγονός : το της γενοκτονίας των Εβραίων από τους Ναζί.

Η στην Ελλάδα ύπαρξη εβραϊκού στοιχείου μνημονεύεται από την αρχαιότητα. Στη Θήβα υπήρξε αξιόλογος εβραϊκός πληθυσμός, μέρος του οποίου είχε μετακομίσει στην περιοχή της Αθήνας (περιοχή Ελαιώνα). Είναι οι καλούμενοι «Γεφυραίοι» γιατί από τη γέφυρα του Κηφισού, πάνω από την οποία περνούσε η Ιερά Οδός, λοιδορούσαν τους Αθηναίους κατά τις πομπές τους προς Ελευσίνα εποχούμενους αμαξών. Οι λοιδορούμενοι ανταπέδιδαν τις ύβρεις με τα «εξ αμάξης». Κατά την εποχή του Αποστόλου Παύλου η περιοχή γύρω από την Πνύκα ανήκε στους Αγαρηνούς (ονομασία που περιλαμβάνει όλα τα σημιτικής καταγωγής γένη), όπως σημειώνει ο Διονύσιος Σουρμελής στο βιβλίο του «Κατάστασις Συνοπτική της Πόλεως Αθηνών» (1842). Ο Εβραίος περιηγητής Βενιαμίν εκ Τουδέλης (Ισπανίας) κατέγραψε τις στην Ελλάδα Εβραϊκές Κοινότητες γύρω στο 1160 μ.Χ. Ο μεγάλος όμως όγκος των Εβραίων της Ελλάδας είναι κυρίως της Θεσσαλονίκης προέρχεται από εκδιωγμό τους από την Ισπανία κατά το 1492. Οι Εβραίοι αυτοί ανήκαν στον κλάδο των Σεφαραδίμ και μιλούσαν τη γλώσσα «Λατίνο» (Ισπανοεβραϊκά). Στην Ελλάδα ο αντισημι-

τισμός δεν είχε την ίδια ένταση που είχε στη λοιπή Ευρώπη, εκτός από λίγες περιπτώσεις. Η συμβίωσή τους με τους λοιπούς Έλληνες ήταν ομαλή. Σχεδόν είχαν εξελληνισθεί γλωσσικά και ονομάζονταν «Ρωμανιώτες». Παρά τη φήμη ότι οι Εβραίοι ήσαν πλούσιοι, στην πραγματικότητα στη συντριπτική πλειοψηφία τους ήταν πτωχοί βιοπαλαιστές, ασχολούμενοι με ταπεινά επαγγέλματα και γι' αυτό τους ονόμαζαν «τενεκστήδες». Εντύπωση προκαλεί η παθητική στάση τους κατά τη διάρκεια του διωγμού τους από τους ναζί. Συνήθως οι ιστορικοί, όταν αναφέρονται στο Ολοκαύτωμα, έχουν υπ' όψη τους την εξόντωση των ισραηλιτών με βίαια μέσα, όπως δια δηλητηριωδών αερίων, τυφεκισμών κ.λ.π. Υπάρχει όμως και η περίπτωση θανάτωσης Εβραίων με την μέθοδο του πνιγμού σε ποτάμι ή στη θάλασσα, μέθοδο που χρησιμοποιούν και οι σύγχρονοι δουλέμποροι στα νερά της Μεσογείου. Κατά τη διάρκεια της κατοχής οι Βούλγαροι, που κατείχαν την περιοχή της Δράμας, συνέλαβαν Εβραίους (άνδρες, γυναίκες, παιδιά), τους οδήγησαν στην πόλη Λομ στη Βουλγαρία, τους παρέδωσαν στους ναζί, οι οποίοι στη συνέχεια τους έπνιξαν στο Δούναβη με ανατροπή και βύθιση σχεδίων. Η ίδια μέθοδος είχε εφαρμοσθεί και στη Γαλλία κατά την περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης, οπότε (1793) με βύθιση πλοίων στον ποταμό Loire θανατώθηκαν 1.500 αντιφρονούντες, μεταξύ των οποίων και 150 ιερείς, που δεν έδωσαν όρκο πίστης στο πολιτικό όργανο του κλήρου. Πάντως η χώρα μας έχει τιμήσει το Ολοκαύτωμα με την ανέγερση μνημείου στην Αθήνα, έμπρακτα δε ικανός αριθμός Εβραίων σώθηκαν με απόκρυψή τους από Έλληνες με όσο κίνδυνο συνεπαγόταν το τόλμημα.

Γενοκτονία

Με γενική γενοκτονία σπάνιες είναι οι περιπτώσεις της ολοκληρωτικής εξαφάνισης κάποιας ανθρώπινης φυγής δια βιαίων μέσων. Φυλές όπως οι Φοίνικες, οι Χάζαροι, οι Άβαροι, που φέρονται ως εξαφανισμένες, στην πραγματικότητα συγχωνεύθηκαν με άλλες φυλές, λόγω του κοινού θρησκευμάτος τους. Και από τις φυλές της Αμερικής, όπως και της Αυστραλίας που φέρονται ότι εξαφανίστηκαν, επέζησαν απόγονοι που ήδη προβάλλουν την ιδιαιτερότητά τους και διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Μορφές γενοκτονίας που υπέστησαν οι Έλληνες από τους Τούρκους, εκτός από τη δια βιαίων μέσων θανάτωσή τους, υπάρχουν και άλλες πιο ύπουλες και αποτελεσματικές.

Η πιο ήπια μορφή γενοκτονίας είναι αυτή των «περιτετμημένων». Πρόκειται για Έλληνες χριστιανούς που με τη βία υποβλήθηκαν σε περιτομή, με αποτέλεσμα να θεωρούνται ύποπτοι κατασκοπίας και να μη γίνονται δεκτοί, παρά σε λίγες περιπτώσεις, από

τους Έλληνες επαναστάτες του '21. Χαρακτηριστικές από αυτές τις περιπτώσεις αναφέρει στο πόνημά του «Η Κατασκοπία κατά την Επανάσταση του 1821» ο Χρήστος Κ. Ρέππας.

Περισσότερο έντονη μορφή γενοκτονίας αποτελεί ο εξισλαμισμός Ελλήνων καθ' όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας. Πρόκειται για δόλια και πιο αποτελεσματική τακτική γιατί ναι μεν δεν συνεπαγόταν τη φυσική εξόντωση των θυμάτων της, αποστερούσε όμως τους Έλληνες από ένα μεγάλο μέρος του έμφυχου δυναμικού τους και το προσέθετε στους Τούρκους, αφού κάθε νέος μουσουλμάνος θεωρείτο αυτομάτως Τούρκος με κακές διαθέσεις έναντι των πρώην ομοεθνών του. Το φαινόμενο του εξισλαμισμού ήταν έντονο στους χώρους που άμεσα εξουσίαζαν οι Τούρκοι (Μ. Ασία, Θράκη, Μακεδονία) και λιγότερο στην Κεντρική Ελλάδα (Θεσσαλία και νοτιότερα), είτε διότι, κατά το κοινώς λεγόμενο «Το κλίμα δεν το σήκωνε», είτε διότι η παρουσία Τούρκων στα εδάφη αυτά ήταν περιορισμένη, αφού είχε αντικατασταθεί σε ικανή κλίμακα από εξισλαμισμένους Αλβανούς που ελάχιστα ενδιαφέρονταν για τη θρησκεία. Να σημειωθεί ότι και οι ίδιοι οι Τούρκοι δεν πολυσυμπαθούσαν τους βίαιους ή εκούσιους εξισλαμισμούς γιατί, όπως είχε επισημανθεί, «αν εξοντώσουμε τους γκιαούρηδες, ποιος θα πληρώνει τα χαράτσια;». Χαρακτηριστικές περιπτώσεις εκούσιου εξισλαμισμού είναι αυτές των Βαλαάδων και των Πομάκων της Θράκης. Οι Βαλαάδες ήταν Έλληνες χριστιανοί, περιοχής της Βόρειας Ελλάδας, που για να αποφύγουν τις καταπίεσεις των Τούρκων, ομαδικώς μαζί με τον Μητροπολίτη τους, δήλωσαν μουσουλμάνοι και το μόνο που γνώριζαν για τη νέα τους θρησκεία ήταν να προφέρουν τη λέξη «βαλαά». Η λέξη περιλαμβάνεται στον όρκο που δίνουν οι μουσουλμάνοι Τούρκοι επί του Κορανίου και έχει ως εξής : «Βάλα(χ)ι, Τάλα(χ)ι, μπουγιούν ντουνιά, γιαρούν αρέτ». Οι τρεις πρώτες λέξεις αποτελούν επίκληση του θείου. Οι υπόλοιπες σημαίνουν : «σήμερα κόσμος, αύριο τίποτα».

Για τον ίδιο λόγο οι ελληνικής καταγωγής (απόγονοι της αρχαίας θρακικής φυλής των Αγριάνων) Πομάκοι της Θράκης, εξισλαμίσθηκαν σταδιακά και εν πολλοίς εκούσια αν και διατήρησαν ορισμένα χαρακτηριστικά του ελληνοχριστιανικού παρελθόντος τους. Από αυτό το λόγο, απλά και διότι ήταν αντίθετοι με τη μεταρρύθμιση του Μουσταφά Κεμάλ, δεν έχαιραν της εκτίμησης των Τούρκων και ούτε τώρα θέλουν την παρουσία τους στην Τουρκία.

Ειδεχθέστερη μορφή γενοκτονίας είναι το φοβερό παιδομάζωμα, η βίαιη δηλαδή αρπαγή νεαρής συνήθως ηλικίας ελληνοπαίδων (αγοριών και κοριτσιών). Από αυτά τα κορίτσια οδηγούνταν στους γυναικωνίτες (χαρέμια) Τούρκων αξιωματούχων και

πολλές φορές ήσαν και μητέρες ακόμα και Σουλτάνων. Τα παιδιά επιλέγονταν με κριτήριο τη σωματική τους διάπλαση αλλά και την οξύτητα του πνεύματός τους. Αν πιστέψουμε τον Th. Gordon, που έγραψε την «Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασής», οι Τούρκοι της Ελλάδος ήσαν άσχημοι στην εμφάνιση, σκηνηροί και μειωμένης αντίληψης. Τα χαρακτηριστικά αυτά έφεραν και οι λοιποί Τούρκοι. Από την άλλη πλευρά διάφοροι ξένοι περιηγητές εκθειάζουν την ομορφιά των ελληνοπαίδων (αγοριών και κοριτσιών) όπως ο Τούρκος Εβλιά Τσελεμπή (1672), που σημείωσε ότι στη Λιβαδειά, όλες οι ρωμηοπούλες ήσαν όμορφες και σαγηνευτικές. Για τους άνδρες ο Ιταλός κόμης Giuseppe Peccio (1824) λέγει ότι οι Ρουμελιώτες ήσαν οι πιο ρωμαλέοι άνδρες απ' όσους είχε δει μέχρι τότε. Το ίδιο είχε παρατηρήσει και ο William Gall και παλαιότερα ο Πανσανίας για τους γύρω από τον Παρνασσό χώρο. Στοιχεία για την έκταση του φαινομένου στην περιοχή αυτή δεν υπάρχουν. Ελάχιστες περιπτώσεις και μόνον για την Αθήνα αναφέρει ο ιστοριοδίφης Δημήτριος Καμπούρογλου στο βιβλίο του «Ιστορία των Αθηνών» και αυτές παρμένες από το χρονικό της Οξφόρδης. Ο ίδιος προσθέτει ότι «οι αρπαζόμενοι παίδες εδιδάσκοντο να φονεύσωσι τους αδελφούς των, τάχιστα εκτουρκιζόμενοι και λησμονούντες, ως εκ της μικράς ηλικίας των, και γονείς και πατρίδα». Τα αγόρια οδηγούντο στα βάθη της Μικράς Ασίας, όπου την φροντίδα για τον εξισλαμισμό και εν γένει εκτουρκισμό τους αναλαμβάνουν τούρκικες οικογένειες. Ήταν ένα είδος υιοθετημένων τέκνων και γι' αυτό ονομάζονταν «ιτσογλάν», δηλαδή εσωτερικά παιδιά. Λόγω του ανυπότακτου του (ελληνικού) χαρακτήρα τους δημιουργούσαν διάφορες καταστάσεις στο τουρκικό περιβάλλον τους, αντίθετες στη συνήθη νωχέλεια και μοιρολατρία των Τούρκων και έτσι, λόγω αυτής της ροπής τους προς την παραβατικότητα, στη σύγχρονη ελληνική λαϊκή γλώσσα χρησιμοποιείται η λέξη «ιτσογλάνι» κάθε άτακτο παιδί. Μετά την εύκολη μετάλλαξη των παιδιών αυτής από ελληνόπουλα σε τουρκόπουλα, αυτά οδηγούνταν σε ειδικά στρατόπεδα, όπου υποβάλλονταν σε σκληρή στρατιωτική εκπαίδευση και πλύση εγκεφάλου ώστε να καθίστανται διώκτες κάθε αλλόπιστου (ραγιά, γκιαούρη). Τα στρατόπεδα αυτά ήταν γνωστά ως «γενί τσαρί», δηλαδή νέα στρατόπεδα και οι εκπαιδευόμενοι «γενίτσαροι». Τέτοιο στρατόπεδο υπήρχε στην περιοχή της Ξάνθης. Στη συνέχεια οι γενίτσαροι συγκροτούσαν ειδικά στρατιωτικά σώματα από τα οποία οι Έλληνες υπέφεραν. Μερικοί γενίτσαροι ανήλθαν σε υψηλά στρατιωτικά αξιώματα, μέχρις ότου κατέστησαν επικίνδυνοι για την Οθωμανική Κυβέρνηση και περί το τέλος της με σουλτανική διαταγή διαλύθηκαν και πολλοί εξοντώθηκαν.

Ο ερντογανισμός σε ανάδρομη πορεία

Του Ταξιάρχου ε.α. Χρήστου Μηνάγια

www.geostrategy.gr

Τα αποτελέσματα των εκλογών της 7ης Ιουνίου 2015 κατέδειξαν ότι η χώρα εισήλθε σε μια νέα περίοδο, κατά την οποία οι πολιτικές ταυτότητες όχι μόνο δεν συμβαδίζουν πλέον με τις τρέχουσες απαιτήσεις των Τούρκων ψηφοφόρων αλλά άρχισαν να θεωρούνται ξεπερασμένες. Υπόψη ότι, στην Τουρκία οι πολιτικές ταυτότητες αφορούν στους φιλελεύθερους, δεξιούς, αριστερούς, νεωτεριστές, εκσυγχρονιστές, φιλοδυτικούς, αντιδυτικούς, υπέρμαχους-πολέμιους της παγκοσμιοποίησης και υπέρμαχους της παραδοσιακής.

Ας σημειωθεί ακόμη ότι, οι ψηφοφόροι της Τουρκίας επηρεάζονται άμεσα από τέσσερα ρεύματα: τον παντουρκισμό, τον ισλαμισμό (σουνιτικό ισλάμ), τον αλεβιτισμό και το κουρδικό.

Αναφορικά με τον παντουρκισμό, αυτός αποτελεί ένα πολιτικο-ιδεολογικό ρεύμα, το οποίο αφενός διακρίνεται για την πολυδιάστατη ανομοιομορφία του, αφετέρου θεωρεί ότι η τουρκική ταυτότητα είναι ανώτερη και υπερτερεί των υπολοίπων πληθυσμιακών ομάδων που ζουν στην Τουρκία. Μάλιστα, η στρατηγική της «μονοπωλιακής διαφύλαξης της τουρκικής ταυτότητας και της ακεραιότητας της χώρας» που υιοθετήθηκε διαχρονικά τόσο από το στρατιωτικό κατεστημένο όσο και από τον τουρκο-ισλαμιστή Ερντογάν είχε ως συνέπεια τα κοινωνικά και πολιτιστικά προβλήματα των μειονοτικών ομάδων να αρχίσουν να μετατρέπονται σε πολιτικά προβλήματα. Άλλωστε η άποψη αυτή αποτελεί την κύρια αιτία της πολιτικο-οικονομικής αστάθειας μετά τη συντριπτική ήττα που υπέστη το δίδυμο Ερντογάν-Νταβούτογλου στις εκλογές της 7ης Ιουνίου, με τους Κούρδους να ξεπερνούν για πρώτη φορά το εκλογικό όριο του 10% καταλαμβάνοντας 80 έδρες και το κυβερνών κόμμα AKP να αδυνατεί να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στον πίνακα που ακολουθεί φαίνονται τα εκλογικά αποτελέσματα στην Τουρκία από το 2002 μέχρι σήμερα.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΥ 2002-2015 ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Πολιτικοί Φορείς Έτος Εκλογών Εκλογικό Αποτέλεσμα

Ποσοστό (%) Έδρες

AKP

(Κόμμα

Δικαιοσύνης

και Ανάπτυξης)

2002	34,28	363
2007	46,56	341
2011	49,83	327
2015	40,81	258

CHP

(Ρεπουμπλικανικό Κόμμα)

2002	19,38	178
2007	20,87	112

2011	25,98	135
2015	25,00	132

MHP

(Εθνικιστικό Κόμμα)

2002	8,35	53
2007	14,26	71
2011	13,01	53
2015	16,36	80

HDP

(Κουρδικό Κόμμα)

Στις εκλογές του 2015 οι Κούρδοι συμμετείχαν ως κόμμα, ενώ στις προηγούμενες εκλογές ως ανεξάρτητοι βουλευτές.

2002	0,99	9
2007	5,23	20
2011	6,57	35
2015	13,11	80

Σε ό,τι έχει να κάνει με τον ισλαμισμό (σουνιτικό ισλάμ) και το αλεβιτισμό, αυτά αποτελούν δύο θρησκευτικο-κοινωνικά ρεύματα και οι οπαδοί τους διακρίνονται από δύο κύρια χαρακτηριστικά: πρώτον, αυτοί έχουν διαφορετικές ιστορικές ρίζες και δεύτερον, ανήκουν σε όλες τις κοινωνικές τάξεις (πλούσιοι, φτωχοί, αριστεροί, δεξιοί, φιλοδυτικοί, αντιδυτικοί κ.λπ.). Εν τω μεταξύ, η διαφορά των εν λόγω ρευμάτων έγκειται στο γεγονός ότι: από τη μια πλευρά, ο ισλαμισμός συμβαδίζει με τον εθνικισμό, με αποτέλεσμα αυτό να επιδρά σημαντικά στη διαμόρφωση του συστήματος αξιών της τουρκικής κοινωνίας, δεδομένου ότι και οι δύο συντηρούνται και ασπάζονται τους ίδιους πολιτιστικούς κώδικες. Μάλιστα, άλλοτε ο εθνικισμός είχε πρωταγωνιστικό ρόλο επικουρούμενος από τον ισλαμισμό, άλλοτε πρωταγωνιστούσε ο ισλαμισμός με τη στήριξη του εθνικισμού και σε μερικές περιόδους ενεργούσαν και οι δύο ισότιμα. Εν προκειμένω θα λέγαμε, ότι η άποψη αυτή αποτυπώνεται πλήρως στον παραπάνω πίνακα, βάσει του οποίου, η αλαζονική συμπεριφορά του Ερντογάν και η αποκοπή του από την πραγματικότητα συνετέλεσαν ώστε, εθνικιστές ψηφοφόροι του AKP να μετατοπισθούν προς το εθνικιστικό κόμμα MHP και να αυξήσουν τις έδρες του στην τουρκική εθνοσυνέλευση κατά 50% σε σύγκριση με τις εκλογές του 2011.

Από την άλλη πλευρά ο αλεβιτισμός υπήρξε στο στόχαστρο όλων των τουρκικών κυβερνήσεων, με ιδιαίτερη έμφαση μετά το 1960, οπότε τα ηγετικά στελέχη των αλεβιτικών κοινοτήτων αποφάσισαν την εφαρμογή μέτρων, αφενός για να ενδυναμώσουν τη θρησκευτικο-πολιτιστική τους ταυτότητα, αφετέρου για να αποκτήσουν σημαντικό πολιτικό και κοινωνικό ρόλο στην τουρκική κοινωνία. Ωστόσο, η στρατηγική αυτή δεν απέδωσε για τους εξής λόγους: ο πρώτος αφορά στην αναποφασιστικότητα

τους να δημιουργήσουν δικό τους πολιτικό φορέα, όπως οι Κούρδοι, με αποτέλεσμα ο ρυθμιστικός τους ρόλος στις εκλογές να είναι περιορισμένος και προβλέψιμος. Ο δεύτερος λόγος έχει να κάνει με την υποστήριξη που παρέχουν οι Αλεβήτες στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα CHP (κεμαλιστές) της αξιωματικής αντιπολίτευσης, παρόλο που το CHP δεν φρόντισε για τη διαφύλαξη των θρησκευτικο-πολιτιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών τους. Ο τρίτος, έχει σχέση με τη διάσπαση της συνοχής τους δεδομένου ότι η διεκδίκηση των κύριων αιτημάτων τους πραγματοποιείται κατά βάση μέσω μη κυβερνητικών οργανώσεων. Και τέλος, το γεγονός ότι, η πλειοψηφία των Τούρκων ψηφοφόρων είναι σουνίτες με αποτέλεσμα η ταυτότητα του κρατικού μηχανισμού να ρέπει όλο και περισσότερο προς τον σουνιτισμό. Επιπλέον, κρίνεται σκόπιμο να επισημανθεί ότι, όπως η πλειονότητα των Αλεβητών έκανε το λάθος να συμπαραταχθεί με τον κεμαλισμό για να προστατευθεί από τους θρησκευόμενους σουνίτες, το ίδιο λάθος κάνει και ένα σημαντικό μέρος των θρησκευόμενων σουνιτών οι οποίοι καταπατούν τα δικαιώματα των Αλεβητών και τους αντιμετωπίζουν όπως τους κεμαλιστές.

Σε ό,τι αφορά στον κουρδικό λαό, αυτός κατοικεί σε μια γεωγραφική περιοχή όπου διασταυρώνονται οι πολιτικοί, οικονομικοί και πολιτιστικοί άξονες που συνδέουν τη Μέση Ανατολή και εν γένει το Ισλάμ με τη Δύση. Ωστόσο, ενώ ο κουρδικός παράγοντας διεκδικεί δυναμικά έναν περιφερειακό και ρυθμιστικό ρόλο στην περιοχή, όλες οι τουρκικές κυβερνήσεις διακατεχόταν από μια μικροπολιτική αντίληψη μη αντιλαμβανόμενες την ουσία του κουρδικού προβλήματος, το οποίο με την πάροδο του χρόνου αποκτά όλο και μεγαλύτερη σημασία. Εξάλλου, το ρήγμα που υπάρχει στις σχέσεις μεταξύ κρατικού μηχανισμού και Κούρδων είναι πολύ βαθύ και οι πληγές είναι πολύ δύσκολο να επουλωθούν. Ας σημειωθεί ακόμη ότι, οι Κούρδοι αποτελούν μια πολυσύνθετη πληθυσμιακή ομάδα της Τουρκίας και διακρίνονται τόσο για τη διαφορετικότητα των ιδεολογικών και πολιτικών τους πιστεύω, όσο για την οικονομική και πολιτιστική τους ανομοιομορφία. Ωστόσο, οι διαρκείς διώξεις και παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους από τη μια πλευρά, καθώς επίσης οι πολιτικές και κοινωνικο-πολιτιστικές απαιτήσεις τους από την άλλη, είχαν ως αποτέλεσμα οι Κούρδοι να συσπειρωθούν κάτω από την προστατευτική σκέπη της κουρδικής ταυτότητας προκειμένου να ελαχιστοποιήσουν τον κίνδυνο αφομοίωσης τους.

Περαιτέρω θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, η σημαντική εκλογική νίκη του κουρδικού κινήματος στις 7 Ιουνίου 2015 δεν οφείλεται αποκλειστικά στη μεγάλη συσπείρωση των Κούρδων, αλλά στην παράλληλη μετατόπιση ψηφοφόρων τόσο από το χώρο της αριστεράς, όσο και τις υπόλοιπες μειονοτικές ομάδες της Τουρκίας. Ειδικότερα, η προεκλογική στρατηγική του κουρδικού κόμματος HDP δεν περιχαράκώθηκε στην κουρδική ταυτότητα και τον κουρδικό εθνικισμό, αλλά διευρύνθηκε, αφενός προβάλλοντας το HDP ως κόμμα της Τουρκίας που δεν θα στηρίζει το όραμα του Ερντογάν για αλλαγή του πολιτεύματος από προεδρευόμενη σε προεδρική δημοκρατία, αφετέρου

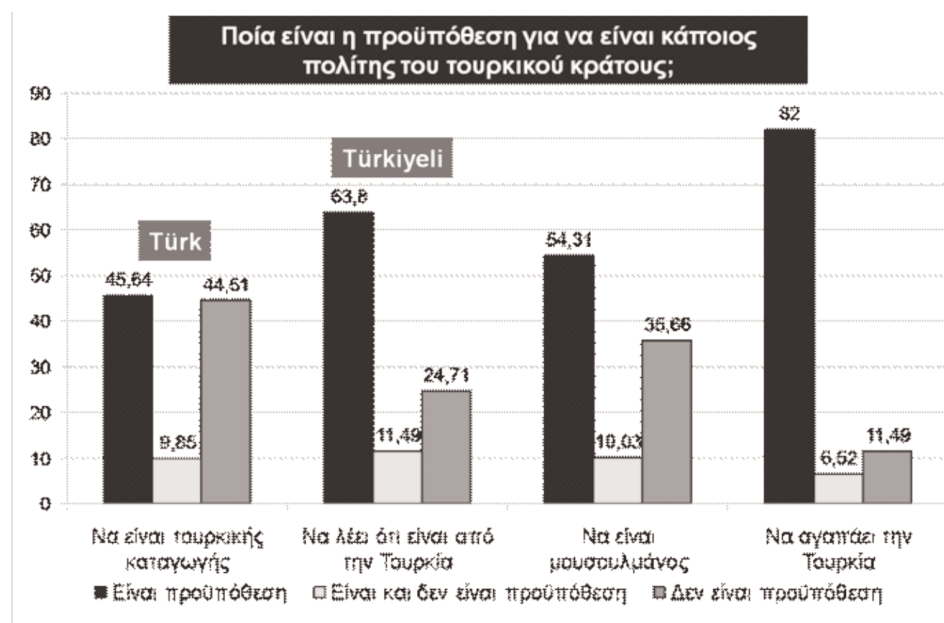
τονίζοντας ιδιαίτερα τον όρο «Türkiyeli».

Τι σημαίνει όμως αυτός ο όρος; Ο συντάκτης του παρόντος, στο βιβλίο του με τίτλο: «Αποκαλύπτοντας τον Τουρκικό Λαβύρινθο, Ισλάμ και Πολιτική στην Τουρκία» αναγράφει τα εξής: «Από τη στιγμή που δρομολογήθηκε η σύσταση της Τουρκικής Δημοκρατίας κατέστη σαφές ότι αυτή θεμελιώθηκε στη βάση ενός προβληματικού συστήματος που προήγαγε την τουρκική ταυτότητα και τη φιλοσοφία ότι οι πολίτες υπάρχουν για το κράτος και όχι το κράτος για τους πολίτες. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι ότι η προαναφερθείσα φιλοσοφία στηρίχθηκε και στηρίζεται σε δύο άξονες: στον εκτουρκισμό και στον εξισλαμισμό με προτεραιότητα στο σουνιτικό Ισλάμ. Μάλιστα για το θέμα του εκτουρκισμού, η Τουρκάλα καθηγήτρια Prof. Ayşe Kadioğlu επεσήμανε ότι, η Τουρκική Δημοκρατία ιδρύθηκε ως ένα κράτος που αναζητούσε το έθνος του, στηριζόμενο κατά βάση στους Τούρκους. Εν τω μεταξύ, μπορεί να πέρασαν 90 χρόνια από την ίδρυση της Τουρκικής Δημοκρατίας, αλλά στους πολίτες της χώρας αυτής εξακολουθεί να πλανάται το ερώτημα: Ποιοί είμαστε; Κατά βάση, αυτό οφείλεται στη σύγχυση που προκαλεί η εσκεμμένα λανθασμένη ερμηνεία των όρων Türk και Türkiyeli. Αναλυτικότερα: α. Türk σημαίνει Τούρκος ή Τουρκικός (Turkish) και προσδιορίζει το έθνος και όχι μια εθνοτική κοινότητα που είναι ενταγμένη σε ένα ευρύτερο χώρο του έθνους-κράτους. β. Türkiyeli σημαίνει “από την Τουρκία” και δεν εμπεριέχει κανένα εθνικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι αποτελεί μια εδαφική έννοια που περιλαμβάνει όλες τις εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες που ζουν στην Τουρκία. Μάλιστα ο όρος αυτός χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1919 από τον Mustafa Kemal, ο οποίος αντί για “τουρκικό κράτος” χρησιμοποιούσε τη φράση “το κράτος της Τουρκίας” και αντί για “τουρκικό έθνος” συνήθιζε να χρησιμοποιεί “το έθνος της Τουρκίας”. Όμως, με τη σύνταξη του Συντάγματος του 1924, η λέξη Türkiyeli που έχει ενοποιητικό χαρακτήρα έπαψε να χρησιμοποιείται και αντί αυτής υιοθετήθηκε ο διχαστικός όρος Türk (τουρκικός) προκειμένου το τουρκικό εθνικό στοιχείο να διατηρήσει την ηγεμονία του, αλλοτριώνοντας όλες τις εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες της Τουρκίας που είτε δεν ανήκαν, είτε δεν ήθελαν να ασπασθούν την τουρκική εθνική ταυτότητα. Ωστόσο μετά το 2010, η λέξη Türkiyeli χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο από τα τουρκικά ΜΜΕ και αποτελεί θέμα προβληματισμού Τούρκων αρθρογράφων, ακαδημαϊκών και πολιτικών.»

Επίσης, μια βασική επισήμανση για τον όρο «Türkiyeli», αφορά στα συμπεράσματα μιας έρευνας που πραγματοποιήθηκε σε 3.000 περιοχές της τουρκικής επικράτειας με τη συμμετοχή 47.958 ατόμων, από την οποία προκύπτει ότι, για να είναι κάποιος πολίτης του τουρκικού κράτους θα πρέπει να αγαπάει την Τουρκία (82%), να είναι Türk/Τούρκος (45,64%) και να λέει ότι είναι Türkiyeli/από την Τουρκία (63,8%). Στον πίνακα που ακολουθεί φαίνονται αναλυτικά τα αποτελέσματα της εν λόγω έρευνας, από τα οποία, η ελληνική πλευρά θα ήταν σκόπιμο να εστιασθεί στο ποσοστό του 82% που αφορά στην αγάπη των πολιτών του τουρκικού κράτους (Τούρκων, Κούρδων, Αλεβητών,

αριστερών κ.λπ) προς την πατρίδα τους.

Εθνοσυνέλευσης. Στο 1ο και 2ο γύρο απαιτούνται 367

Υπό το πρίσμα των παραπάνω εξελίξεων, καθίσταται σαφές ότι, η προπαγάνδα του Ερντογάν για τη «Νέα Τουρκία» απέτυχε, δεδομένου ότι τα ιδεολογικο-πολιτικά στερεότυπα που αυτός επέβαλε και η δημοκρατική του ατζέντα μετά το 2002 αποδείχθηκαν ανεπαρκή και αντιμετώπισθηκαν με καχυποψία από την τουρκική κοινωνία. Επίσης, ένας άλλος παράγοντας που ισχυροποίησε την καχυποψία αυτή ήταν το γεγονός ότι, οι μεταρρυθμίσεις του Ερντογάν δεν έγιναν με απόλυτα δημοκρατικά κριτήρια και είχαν λάβει τη μορφή ενός «πάρε-δώσε» της τουρκικής κυβέρνησης από τη μία πλευρά και των κεμαλιστών, εθνικιστών, Κούρδων, θρησκευτικών αδελφοτήτων (ανάλογα με την περίπτωση) από την άλλη. Όπως ήταν αναμενόμενο αυτό είχε ως συνέπεια την έτι περαιτέρω θωράκιση των διαχωριστικών γραμμών μεταξύ τους και τη διαρροή ψηφοφόρων, τόσο προς το κουρδικό κόμμα HDP, όσο προς το εθνικιστικό κόμμα MHP.

Ενώ λοιπόν όλα δείχνουν ότι, δεν είναι σίγουρο τι θα προκύψει το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα στην Τουρκία, κρίνεται σκόπιμο να παρατεθούν ορισμένες εκτιμήσεις και ένα πιθανό χρονοδιάγραμμα των πολιτικών εξελίξεων στη γειτονική χώρα:

- Έχουν ξεκινήσει ανεπίσημες διερευνητικές επαφές μεταξύ των κομμάτων για το ενδεχόμενο σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας.
- Την τελευταία εβδομάδα του Ιουνίου (πιθανόν 24 ή 25) θα συγκληθεί η Μεγάλη Τουρκική Εθνοσυνέλευση προκειμένου να ορκισθούν οι νέοι βουλευτές. Στην τελετή αυτή θα προεδρεύσει ο Ντενίζ Μπαικάλ, πρώην αρχηγός του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος CHP, ως ο μεγαλύτερος στην ηλικία βουλευτής.
- Την πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου θα ξεκινήσει η διαδικασία εκλογής προέδρου της Μεγάλης Τουρκικής

Εθνοσυνέλευσης. Στο 1ο και 2ο γύρο απαιτούνται 367 ψήφοι, ενώ στον 3ο γύρο απαιτούνται 276 ψήφοι. Σε περίπτωση αδυναμίας εκλογής προέδρου, θα ακολουθήσει ο 4ος γύρος και θα εκλεγεί ο υποψήφιος που θα συγκεντρώσει τους περισσότερους ψήφους. Επισημαίνεται ότι, σε περίπτωση που τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν συνεργασθούν στην εκλογή προέδρου, τότε το κόμμα AKP θα εκλέξει τον υποψήφιο του στον τέταρτο γύρο. Επομένως, η ενδεχόμενη συνεργασία των κομμάτων στο θέμα της εκλογής του προέδρου της Μεγάλης Τουρκικής Εθνοσυνέλευσης, πιθανόν να σηματοδοτήσει και τη μελλοντική τους στάση για σχηματισμό κυβέρνησης συνεργασίας.

- Σε περίπτωση αδυναμίας σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας, οι επόμενες βουλευτικές εκλογές αναμένεται να διεξαχθούν μετά το 2ο δεκάημερο του Νοεμβρίου. Τούτο προσδίδει ένα σημαντικό τακτικό πλεονέκτημα στον Ερντογάν για να αναδιατάξει τη στρατηγική του, η οποία θα στηρίζεται σε τρεις άξονες. Πρώτον, θα επιδιωχθεί, μέσω χρηματισμού, εκβιασμών ή άλλων ανταλλαγμάτων, η αποστασία τουλάχιστον 18 βουλευτών από άλλα κόμματα (κυρίως εθνικιστές) για να είναι εφικτός ο σχηματισμός κυβέρνησης. Δεύτερον, θα προβληθούν ιδιαίτερα οι συνέπειες των πολυκομματικών κυβερνήσεων που προηγήθηκαν και οι οποίες είναι ακόμη νωπές στη μνήμη της τουρκικής κοινωνίας. Και τρίτον, θα οξυνθεί η αντιπαλότητα με τα άλλα κόμματα κυρίως με το κουρδικό HDP, εστιάζοντας την κοινή γνώμη στο ερώτημα εάν ο εθνικός εθνικισμός είναι πιο σημαντικός από τον πολιτικό εθνικισμό, δηλαδή: «εθνική ταυτότητα ή έθνος-κράτος;». Το ερώτημα αυτό κατά την άποψη μας έχει δύο προσεγγίσεις: πρώτον, η έννοια της εθνικής ταυτότητας είναι ανεπαρκής σε σύγκριση με τη δομή του έθνους-κράτους. Η δεύτερη προσέγγιση έχει να κάνει με το γεγονός ότι όταν απειλείται το έθνος-κράτος ενδυναμώνεται ο εθνικισμός των Τούρκων, γι' αυτό και όλες οι τουρκικές κυβερνήσεις προβάλλουν συνεχώς τη θεωρία ότι όλοι επιθυμούν την αποσταθεροποίηση και τη διάλυση της χώρας. Φυσικά εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι, η προσπάθεια ενδυνάμωσης του τουρκικού εθνικισμού δεν θα περιορισθεί μόνο στο εσωτερικό της χώρας, αλλά θα προσανατολισθεί και στο εξωτερικό με άμεσους αποδέκτες την Ελλάδα, την Κύπρο, τη Συρία και το Ιράκ.
- Τέλος, θα πρέπει συνυπολογισθούν οι αντιδράσεις που θα υπάρξουν στο εσωτερικό του κόμματος AKP λόγω της βαριάς ήττας που αυτό υπέστη και οι προσπάθειες των εσωτερικών αντιπάλων του Ερντογάν, ώστε αυτός να αποδυναμωθεί και να απομονωθεί στο προεδρικό μέγαρο.

Ποίος κυβερνά τον Κόσμο

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Από την εποχή που ο George Orwell με το συγγραφικό του έργο επέδρασε στην μαζική κουλτούρα με ένα τρόπο Δαντικό, κατευθύνοντας ακόμη και την πολιτική σκέψη προς μία εφαρμογή μεθόδων παραπλανητικής πειθούς, ο σημερινός κόσμος ουδέν έχει διδαχθεί από αυτά τα μαθήματα. Δηλαδή, δεν έχει θεωρακισθεί για να προστατεύεται από κακόβουλες ποδηγητήσεις αλλά ούτε και έχει οργανωθεί ώστε να συντελέσει σε μία τέτοια κοινωνική δύναμη, η οποία με την αποκτώμενη πείρα και γνώση από τις αφηγήσεις της ιστορίας να είναι σε θέση να απομονώσει τους όσους επιδόξους εποφθαλμιούν να χρησιμοποιήσουν το ανθρώπινο δυναμικό σαν ένα ασύνειδο ενεργούμενο προς όφελος αυτών των βαρβάρων εξουσιαστών, των οποίων το αδιάλειπτο ενδιαφέρον και η διάθεση της ψυχής των συγκινείται αποκλειστικά από το πετρέλαιο, τα ευγενή σπορ, όπως το γκολφ, την νέο-αποικιακή δαγκάνα (παγκοσμιοποίηση) και βασικά από την «δύναμη». Έννοιες όπως δημοκρατία, δικαιοσύνη, κριτικός αναστοχασμός κλπ τους αφήνουν αδιάφορους, διότι τους προξενούν στο στομαχικό τους σύστημα συνδρομική εμετίαση. Απεναντίας αυτός ο κόσμος βιώνει όλα τα δεινά μιας πραγματικής και αναπόφευκτης δυστοπίας χωρίς να έχει συνείδηση του σε τι βαθμό έχει εξαπατηθεί από τα υπεσχημένα όνειρα από μέρους των επιπολαζόντων καπάτσων.

Έχουμε φθάσει στο σημείο, όπου οι εξουσιαστές ενίασι στον εγκέφαλο των υπεξουσίων εξηρημένων την ανακουφιστική ιδέα, ότι είναι ο κυρίαρχος λαός και ταυτόχρονα η διπλή τους σκέψη αστυνομεύει την όποια δυνητική ή παράτολμη σκέψη αυτών των υποτελών και την οποία μέσω των media, της τεχνολογίας καθώς και μέσω συμβούλων κοινωνιολογίας, οικονομίας και της εισαγωγής πολιτικών νεολογισμών και ψυχολογικών επιχειρήσεων -κυρίως φαιάς υποκατηγορίας- επιτυγχάνουν να ταξιθετήσουν τον «κυρίαρχο λαό» σε ελεγχόμενα συμπεριφορικά πεδία, στεριοποιώντας έτσι την όποια παρέκβαση της σκέψης του.

Διαπιστώνουμε, ότι το κράτος σαν έκδοση, σαν επιλογή ή σαν ευχέρεια εξουσίας στην σύγχρονη της άσκηση, δεν φαίνεται να προστατεύει τον κόσμο. Επίσης δεν βλέπουμε να εμπνέει εκείνη την εμπιστοσύνη, όπου ο κάθε πολίτης ήλπιζε, ότι θα προστατευθεί κάτω από την ομβρέλλα μιας ευαγγελιζομένης πολιτικής παρατάξεως.

Ο σημερινός πολίτης είναι ακάλυπτος απέναντι στο λεηλασιακό μένος ορισμένων δυνάμεων, τις

οποίες δεν μπορεί να προσδιορίσει, διότι αυτές οι δυνάμεις καλύπτουν αλλήλους στα οχυρά των κοινών συμφερόντων. Και το κράτος από την δική του πλευρά είναι σε διαρκή αντιπαράθεση με τις πάσης μορφής και εξελίξεως κρίσεις (κοινωνική, κοινοτική, οικονομική, ανθρωπιστική, ασφαλείας κττ) χωρίς να είναι σε θέση να τις διαχειριστεί με επιτυχία. Ίσως επειδή δεν ακολουθεί μία στρατηγική. Ίσως, διότι ενεργεί με γνώμονα την παραμονή του κόμματος στην εξουσία μετά τις επόμενες εκλογές. Συνεπώς δεν έχει πρόθεση να αναλάβει κάποιο πολιτικό κόστος, όταν απαιτείται να το κάνει. Και τούτο, διότι οι πλείστοι των πολιτών δεν κατανοούν, ότι αναπτυξιακή πορεία και μακρόπνοος εθνικός και οικονομικός ορίζοντας σημαίνει ακολουθία συνεπών προγραμματισμού ο οποίος οφείλει να αφίσταται των εννοιών δανεισμός, καταναλωτισμός με ασυλλόγιστες δαπάνες, υδροκέφαλη τριτογενής παραγωγή, τραπεζική απληστία κ.α.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εξακολουθεί να είναι ένα πείραμα, που ακόμη δεν έχει αποδείξει την δύναμη, την οποία είχαν οραματισθεί οι μεγαλοϊδεάτες ιδρυτές της. Ο κάθε αδύναμος Ευρωπαίος εταίρος/κράτος αποδεικνύεται πολύτρητος, απερίκλειστος και ευάλωτος στο εσωτερικό του. Ιδίως το Ελληνικό κράτος, ως προς την διεθνή του συμπόρευση με τους λοιπούς Ευρωπαίους, ως φαίνεται εκ των πραγμάτων, χάνει τον συγχρονισμό του με τον ταχύτερο Ευρωπαϊκό βηματισμό, η δε πολιτική του δύναμη ισχυροποιείται, διότι πλέον διαχέεται στον διεθνή χώρο. Χάνει την όποια δεξιοσύνη και ικανότητα θα μπορούσε να ορίσει τις τύχες της χώρας με την συμβολή επιχωρίων προσωπικοτήτων διακεκριμένων προσόντων. Η ημεδαπή εξουσία και οι πολιτικοί και όλοι οι μηχανισμοί εξουσίας καθώς και οι θεσμοί, όπως τους γνωρίζαμε έχουν απομακρυνθεί από την ελληνική κοινωνία, η οποία πλέον είναι εκτεθειμένη στην βία των δυνάμεων της αήθικης παγκοσμιοποίησης και η οποία ουδόλως ενδιαφέρεται για το οποιοδήποτε επί μέρους εθνικό όραμα και προσδοκία και την όποια μικρή ή μεγάλη εθνική ιδέα.

Το φαινόμενο ασφαλώς δεν είναι αποκλειστικά Ελληνική υπόθεση. Είναι ένα πρόβλημα που έχει κτυπήσει όλες ανεξαιρέτως τις εθνικές πόρτες. Είναι ένα αιτιατό, του οποίου όλοι κατανοούν το αίτιο αλλά απαιτεί μία μεγάλη εκστρατεία, μια πολύ μελετημένη προσπάθεια για να επανασυζεύξει την εξουσία με το κράτος, που είναι γνωστό παραδοσιακά σαν άσκηση εθνικής πολιτικής ή σαν κυβέρνηση υπηρε-

τούσα τα εθνικά συμφέροντα.

Ποιός να κυβερνά άραγε τον κόσμο αν όχι αυτός τον οποίο, σύμφωνα με τις επιταγές της δημοκρατίας, ο κυρίαρχος -απανταχού της Γης- λαός έχει προκρίνει; Όχι, δεν φαίνεται να είναι η όποια εκλεγμένη κυβέρνηση. Αλλά ούτε και οι ντιρεκτίβες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ούτε του ΟΗΕ. Ούτε του ΝΑΤΟ. Ούτε και όλοι αυτοί οι θεσμοί, οι συνασπισμοί, οι ενώσεις, οι κοινότητες, ο ΟΟΣΑ, ο ΟΑΣΕ, το Συμβούλιο της Ευρώπης, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου και οι G7 και όχι μόνον αυτοί αλλά και μερικές εκατοντάδες ακόμη διεθνών και διακυβερνητικών οργανισμών.

Μήπως είναι κάποιες αδιαφανείς οντότητες; Κάποιες οντότητες, οι οποίες σκοπεύοντας να οικοδομήσουν ένα παγκόσμιο πολιτικό σύστημα διακυβέρνησεως ενστερνίζονται το σχέδιο Kissinger, το οποίο προδιαγράφει μία σθεναρά οικονομική χωρητικότητα ως καλοταίριαστη προϋπόθεση επιτυχίας; Ένας πρώην πρωθυπουργός της Ελλάδος ανεφέρετο σε μία παγκόσμια διακυβέρνηση στην οποία ίσως να ευελπιστούσε να συμπεριληφθεί ο ίδιος σαν σημαίνον στέλεχος της. Την εποχή εκείνη αυτή η δήλωση φάνταζε ακατανόητη. Από την ενσκήψασα δυστυχία στην Ελλάδα απεδείχθη, ότι εκείνος απλά ομολογούσε την δική του αδυναμία να διαχειριστεί την οικονομική προσβολή την οποία υφίστατο η μικρή αυτή χώρα και για την οποία είχε επιλεγεί ως κυβερνήτης.

Οι υποστηρικτές ενός παγκοσμιοποιημένου πλανήτη προθέτουν τα πιο ουσιώδη προβλήματα καθώς και τα προβλήματα που προκαλούνται από την διεθνή τους διάσταση και μοιραία -κατά το πλείστον- προσβάλλουν επί μέρους συμφέροντα στις συνιστώσες κοινότητες. Ο ισχυρισμός τους επικεντρώνεται στην αντιμετώπιση των παγκοσμίων προβλημάτων, τα οποία σαν παγκόσμια δεν αποδέχονται τοπικές εκδοχές και τις ειδικές κατά τόπο λύσεις. Πιστεύουν, ότι δεν ευσταθούν οι τοπικές λύσεις σε προβλήματα, τα οποία προκαλούνται και μεγιστοποιούνται σε ένα επίπεδο παγκόσμιο. Η επανασύζευξη της γενικής εξουσίας με την πολιτική επιτυγχάνεται υπό προϋποθέσεις σε επίπεδο πλανητικό.

Αντίθετα οι σκεπτικιστές προβάλλουν τον δικό τους ρεαλισμό αναφερόμενοι στο γεγονός, ότι όσο υπάρχουν άνθρωποι με διαφορετική κουλτούρα, με διαφορετικό φυλετικό DNA και διαφορετικές εθνικές, γεωπολιτικές, οικονομικές, θρησκευτικές και άλλες επιδιώξεις και προσανατολισμούς, τότε είναι αδύνατον να συγκλίνουν σε μία παγκόσμια υπαγωγή. Δηλαδή, σε μία διακυβέρνηση συμβασιακής υπερατομικότητας. Οι σκεπτικιστές βλέπουν συνασπισμό των

ανθρώπων του πλανήτη Γη μόνον υπό συνθήκες επιτακτικής και αναπόδραστης ανάγκης, όπως πχ όταν ο πλανήτης δεχθεί εξωτερική απειλή από εξωγήινα όντα ή από συντελεστικά αστροφυσικά φαινόμενα.

Παρά ταύτα, οι άνθρωποι επιζητούν τον κραταιό οιασδήποτε ερμηνείας και μάλιστα μέσα από αυτή τους την αγωνία προσφέρουν ακούσια στους ισχυρούς ένα δίδαγμα σαν ιδέα εκμεταλλεύσεως αφελών για να καταστούν υποκείμενά τους. Μετά από αυτά, οι ισχυροί σκέπτονται, ότι αν ελευθερώσουν μία κοινωνία π.χ. από την θρησκεία (που το έχουν κάνει ήδη στον δυτικό κόσμο), τότε πρέπει να δώσουν ένα νέο ισοδύναμο ή πιο δυνατό πιστεύω. Συνεπώς, το μάθημα είναι: ...ευαγγελιστείτε μία πίστη, ένα οικονομικό όνειρο, μία απεριόριστη ευμάρεια, μία μεγάλη συντονισμένη οικογένεια, μία φτερούγα προστασίας, ένα στήριγμα και μία εγγύηση για ένα καλύτερο αύριο.

Και όλα αυτά με όρους δημοκρατίας. Ωστόσο υπάρχουν δυνάμεις, οι οποίες αδιαφορούν και για τους υποστηρικτές και για τους σκεπτικιστές και για όσους παλεύουν με τα ωκεάνια κύματα, όπου δεν υπάρχει στον ορίζοντα ένας φάρος ή ένα απείκασμα έστω ξηράς, σαν προσδιορισμός της σημασιολογίας της ελπίδας. Και ενώ η κοινωνία θα περίμενε ένα κυβερνήτη, που να ασκεί χρηστή διοίκηση, με απογοήτευση αντιλαμβάνεται πληθώρα ακατανοήτων ελιγμών καταμεσής του ονείρου της πολιτικής λογικής.

Και έρχονται οι συνομωσιολόγοι και στομφώδικα κηρύττουν: ...πίστευε φτωχέ αναμάρτητε, με την υπνώττουσα πολιτικο-κοινωνική σου συνείδηση. Αφού δεν έχεις την δύναμη να καταλάβεις μόνος σου, υπάρχουν αυτοί που θα σε βοηθήσουν να καταλάβεις τι εσύ θέλεις σ' αυτή την ζωή.

Ποιοί είναι αυτοί που κυβερνούν τον κόσμο;

Λέει ο Andrew Gavin Marshall, ότι «αν και είναι δύσκολο να το φανταστούμε, κυβερνώμεθα από μία δομή πανίσχυρων δυναστών, η οποία αποτελείται ευρέως από τραπεζικές οικογένειες, όπως οι Rothschild's, Rockefellers Goldman, Sachs, Lazard, Warburg και άλλοι. Έχουν αναδυθεί από τον ανενδοίαστο και τελεσίδικο έλεγχο του οικονομικού συστήματος. Δηλαδή έχουν εκτείνει την επιρροή τους επί πολιτικών και εκπαιδευτικών συσσωματώσεων, επιτηδειοτήτων, μεθοδολογιών και υποδείξεων για τρόπους ενεργείας μέσω των μειζόνων ιδρυμάτων τους και έχουν καταστεί οι κυρίαρχες κοινωνικές δυνάμεις του κόσμου μας. Έχουν δημιουργήσει δεξαμενές σκέψεως και άλλα ινστιτούτα, τα οποία διαμορφώνουν και αλλοιώνουν την πορεία της κοινωνίας και την σύγχρονη ιστορία της ανθρωπότητας».

Το να ενεργεί μία ομάδα ανθρώπων με τέτοιο σχέδιο επιβολής τρόπου ζωής και σκέψεως επί των μεγάλων μαζών είναι σαν να προκαλεί την έξαψη και τον εξερεθισμό μιας συμβατής -με την διαπάλη μεταξύ πρέποντος/ηθικού και ανοικείου προς τις επί μέρους κουλτούρες- ερμηνείας. Αυτός ο συλλογισμός, μετά τούτο, πορίζεται, ότι το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα δεν είναι άλλο τι από ένα καρτέλ, μία υπερυπόσταση μέσα στην οποία οι μεγαλύτερες τράπεζες του κόσμου είναι αποκλειστική και -κατά το μάλλον-συγκοινωνούσα κτήση των ολίγων, οι οποίοι επίσης ελέγχουν τις μετοχές των μεγαλύτερων ομίλων πολυεθνικών. Αυτό σήμερα έχει καταστεί υποσυνείδητη αντίληψη στην ευρύτερη κοινωνία σαν «ελεύθερη αγορά», τουτέστιν αυτό το απεριόριστα επικερδές παγκόσμιο τραπεζικό καρτέλ. Και το ερώτημα εξακολουθεί βασανιστικό: σε τί διαφέρει αυτό από την μαφία; Και οι συνομωσιολόγοι επανέρχονται: ...ναι αλλά υπάρχουν και κάποιοι άλλοι. Είναι το Hellfire Club, είναι το Bilderberg Group και η Trilateral Commission και οι Illuminati και οι Freemasons και οι Poor Fellow Soldiers of Christ και οι Knights Templar και, και, και...

Ε, και; Όλοι αυτοί είναι άνθρωποι του πλούτου και ανάμεσά τους ένοιο οππορτουνιστές πολιτικοί. Όλοι αυτοί, μέσω των εκμεταλλευσίμων πλεονεκτημάτων, που οι λέσχες παρέχουν σαν συντεινόμενες συγκυρίες, διευκολύνονται στην επιδίωξη της μεγέθυνσης της ιδιοκτησίας τους και της -προς πάσα κατεύθυνση- επιρροής τους. Αυτή άλλωστε είναι και η συνωμοτική τους δραστηριότητα. Δύναμη μέσω του πλούτου και της όποιας αδελφότητας. Αυτή είναι η υλιστική τους ηθική. Και αυτό περίπου είναι το δικό τους ζητούμενο και όχι το αυτοεγκώμιον ή η επαινοθηρία για μία πλήθυνση των ηθικών αρετών εκάστου των μελών. Η εξουσία, ως μη ούσα έμψυχη δεν είναι σε θέση να αισθάνεται την δυστυχία που προκαλεί στο καταφρονεμένο σώμα των εξηρημένων ή των πολιτικώς υποταγμένων. Αυτό που συγκινεί το όποιο ίχνος αισθήσεως της είναι το διαρκώς εισρέον περίσσειμα υλικής ιδιοκτησίας και ο εφιάλτης για την συντήρηση της προηγέσεως της κραταιότητας.

Ωστόσο υπάρχει και σ' αυτό το είδος των ανθρώπων ένα ζήτημα απεριτοίχιστον. Ο πλούτος και η υλική ιδιοκτησία δεσμεύουν τον κατέχοντα με το παρόν. Λειτουργούν σαν προστατευτική μεμβράνη από τον περιοδεύοντα θάνατο. Οι κατέχοντες αισθάνονται μακράν της υποθέσεως της εμβίου προσωρινότητας. Ωστόσο έρχεται και γι αυτούς η στιγμή που οι ίδιοι διερωτώνται: «ποιός μπορεί να μου πει ποιος είμαι»; Αυτή την ερώτηση διατυπώνει ο King Lear

στο ομώνυμο έργο του William Shakespeare. Αυτός ο ίδιος ο βασιλιάς βρίσκεται πειθαναγκαστικά αντιμέτωπος με την αδιαπραγμάτευτη ωμότητα της φύσεως, η οποία του υπενθυμίζει -χωρίς ίχνος ελέους- εκείνο, που σχεδόν όλοι όσοι κατέχουν αξιώματα και εξουσίες και ατράνταχτες περιουσίες, αποφεύγουν να το στοχαστούν. Ότι δηλαδή είναι απλά κρέατα και κόκκαλα και έντερα και κόπρανα και, ότι αυτή τους η φθαρτότητα, μία των προσεχών ημερών, θα παύσει να υπάρχει. Ο θάνατος στην συνείδηση του κυβερνήτου φανερώνει την κύκνεια αδυναμία του να κυριαρχήσει στην ίδια του την ζωή με σκοπό την παράτασή της. Συνεπώς είναι χαρακτηριστικά απατηλό να προσπαθεί να εξουσιάσει τις ζωές των άλλων βασιζόμενος ή υπολογίζοντας σε δική του μακρόπνοια. Αλήθεια, η φύση είναι τρομοκράτης; Είναι τρομοκράτης; Εάν υπενθυμίζει στον κάθε εξουσιαστή και τον κάθε κυβερνήτη, ότι πρέπει να αποδεχτεί την δική του πεπερασμένη ύπαρξη, τότε ναι, είναι τρομοκράτης. Είναι η Άτροπος Μοίρα.

Τελικά ποιος κυβερνά τον κόσμο;

Επί τέλους, γιατί να μη δεχθούμε, ότι κυβερνήτης είναι ο Θεός; Ως προς αυτό υπάρχει ένας δισταγμός για να κατατεθεί σαν κατηγορηματική δήλωση. Και τούτο διότι ο εγκέφαλος του ανθρώπου είναι πεπερασμένος και από ό,τι είναι γνωστό μέχρι τώρα δεν διαθέτει την ικανότητα να αποφανθεί πορισματικά επάνω σε θεοσοφικά ή μεταφυσικά ζητήματα. Απλώς εικάζει.

Ο άνθρωπος βάσει της μέχρι τώρα εξησκημένης του λογικής δέχεται τον Θεό σαν δημιουργό του κόσμου αλλά την διακυβέρνησή του την έχει εκχωρήσει στους Νόμους της Φύσεως. Αφήνεται να εννοηθεί από τα δεδομένα των ανθρωπίνων γνώσεων, ότι όταν η νοόσφαιρα, η οποία είναι μία προηγμένη εκδοχή τεχνητής νοημοσύνης (συγκερασμός σοφίας ανθρώπου με προσθήκη νοητικών ελιγμών των ηλεκτρονικών υπολογιστών) των ανθρώπων και γενικότερα των animalia sapienti εξελιχθεί σε βαθμό υπέρτατο, τότε -κατά το πιθανότερο- θα προσδιοριστεί και το ποιος έχει τα ανάλογα προσόντα να κυβερνήσει τον κόσμο. Ως προς το σήμερα είναι αδύνατη μία τέτοια πρόβλεψη. Ουδείς των προαναφερθέντων κυβερνά τον κόσμο.

Ίσως μερικοί, που ερμηνεύουν εύστοχα την «φορά των πραγμάτων και των φαινομένων» εκμεταλλεύονται τις «προκλήσεις», όπως αυτές έχουν ορισθεί από τον Arnold Toynbee στην Σπουδή της Ιστορίας, μπορούν και είναι σε θέση -και μόνον για ένα βραχύ διάστημα- να ελέγχουν σήμερα ένα μέρος του εμψύχου δυναμικού του δικού μας μικρού γήινου κόσμου.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 ΜΑΡΤΙΟΥ έως 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1.ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό

Τις προεδρικές εκλογές, που διεξήχθησαν στις 25 Απριλίου στα κατεχόμενα, κέρδισε με το 60,5% των ψήφων ο Μουσταφά Ακιντζί, ο οποίος είναι οπαδός της ομοσπονδιακής λύσης και θεωρείται μετριοπαθής και διαλλακτικός. Η εκλογή του δημιούργησε συγκρατημένη αισιοδοξία για επίτευξη λύσεως, αλλά ο κ. Ερντογάν έσπευσε να τον προειδοποιήσει, με το συγχαρητήριο τηλεγράφημά του, ότι «δεν είναι δυνατόν να υιοθετηθεί μία στάση για εξεύρεση λύσης στο Κυπριακό με οποιοδήποτε κόστος».

Στις 15 Απριλίου άρχισε η νέα φάση των ενδοκυπριακών συνομιλιών με την συνάντηση των κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί, οι οποίοι συζήτησαν διαδικαστικά θέματα και συμφώνησαν να συναντώνται δύο φορές την εβδομάδα.

Η επίλυση του Κυπριακού δεν εξαρτάται από τις θέσεις του εκάστοτε τουρκοκυπρίου ηγέτη, αλλά από τη στάση της Τουρκίας, η οποία, όπως έχει καταστεί σαφές από τις δηλώσεις των ηγετών της, αποκλίνει προς την Ομοσπονδία και επιμένει στη διατήρηση του ρόλου της εγγυήτριας δύναμης δια της παρουσίας τουρκικών στρατευμάτων. Επομένως όσο δεν γίνονται

δεκτές οι θέσεις της δεν πρόκειται να συναινέσει σε λύση, όποιος και αν είναι ο τουρκοκύπριος ηγέτης.

Στις 27 Απριλίου πραγματοποιήθηκε στη Λευκωσία η 2η τριμερής συνάντηση μεταξύ των ηγετών της Ελλάδας κ. Τσίπρα, της Κύπρου κ. Αναστασιάδη και της Αιγύπτου κ. Σίσι, οι οποίοι διεκήρυσαν ότι οι χώρες τους είναι αποφασισμένες να προχωρήσουν τις διαπραγματεύσεις για την οριοθέτηση των θαλασσιών ζωνών, με γρήγορους ρυθμούς. Ο κ. Σίσι δήλωσε ανέτοιμος, επί του παρόντος, να αποδεχθεί την πρόταση των δύο άλλων για τη διεύρυνση της συναντήσεως σε τετραμερή με τη συμμετοχή και του Ισραήλ. Ο ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου, σχολιάζοντας την τριμερή, δήλωσε ότι χωρίς την Τουρκία κανένα βήμα δεν θα ισχύσει στην Ανατολική Μεσόγειο και ότι η Τουρκία δεν θα επιτρέψει την οριοθέτηση των θαλασσιών ζωνών ερήμην της.

Η αντίδραση της Τουρκίας είναι αναμενόμενη γιατί βλέπει ότι κινδυνεύει όχι μόνο να μείνει εκτός παιχνιδιού στην περιοχή, αλλά και να απομονωθεί τελείως εξ αιτίας της αποτυχίας της πολιτικής «των μηδενικών προβλημάτων» του κ. Νταβούτογλου και των κακών σχέσεων με όλους τους γείτονές της.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Στις 7 Απριλίου πραγματοποιήθηκε συνάντηση στη Βουδαπέστη για την «ενεργειακή ασφάλεια». Συμμετείχαν οι ΥΠΕΞ Ελλάδος, Τουρκίας, ΠΓΔΜ, Σερβίας και Ουγγαρίας, οι οποίοι συζήτησαν και τη συμμετοχή των χωρών τους στην κατασκευή του αγωγού Turkish Stream, ο οποίος θα μεταφέρει ρωσικό αέριο στην Τουρκία από εκεί προς την Ευρώπη.

Στις 24 Απριλίου ξεκίνησαν, ύστερα από διετή αναστολή, οι συνομιλίες για τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (MOE), στις οποίες θα συζητηθεί και η οριοθέτηση των πεδίων βολής στο Αιγαίο.

Η Τουρκία εξεβίασε την επανέναρξη των συνομιλιών με την, δήθεν κατά λάθος, εκδοθείσα και ακυρωθείσα τον Μάρτιο NOTAM, γιατί μέχρι τότε η Ελλάδα ηρνείτο να συζητήσει το θέμα που είχε τεθεί από την Τουρκία στις αρχές του 2014.

Στις 11-12 Μαΐου ο κ. Κοτζιάς πραγματοποίησε την πρώτη επίσημη επίσκεψή του στην Τουρκία και στις 13-14 Μαΐου συμμετείχε στην Σύνοδο των ΥΠΕΞ των χωρών του ΝΑΤΟ στην Αττάλεια. Συναντήθηκε με τον πρόεδρο κ. Ερντογάν, τον πρωθυπουργό κ. Νταβούτογλου και τον ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου, με τον

οποίο αποφάσισαν την επανέναρξη των διερευνητικών επαφών για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο και την προώθηση με πιο γρήγορους ρυθμούς των συζητήσεων για τα ΜΟΕ.

γ. Σκοπιανό

Στις 7 Απριλίου ο κ. Κοτζιάς συζήτησε με τον ομόλογό του των Σκοπίων κ. Ποπόσκι, στο πλαίσιο της συναντήσεως για την «ενεργειακή ασφάλεια» στη Βουδαπέστη και την προοπτική υιοθέτησής Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ), με στόχο τη βελτίωση των διμερών σχέσεων.

Στις 16 Απριλίου το ΥΠΕΞ των Σκοπίων επιβεβαίωσε με δηλώσεις στο Ιδιωτικό Πρακτορείο Ειδήσεων «Meta», ότι οι δύο χώρες έχουν ανταλλάξει προτάσεις σχετικά με την υιοθέτηση ΜΟΕ, οι οποίες και εξετάζονται. Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές η εξέλιξη αυτή είναι απότοκος των δημοσίων και παρασημιακών πιέσεων από ΗΠΑ και ΕΕ, οι οποίες επιδιώκουν την εντατικοποίηση των συνομιλιών με το πρόσχημα ότι οι εσωτερικές εξελίξεις στην ΠΓΔΜ την απειλούν με αποσταθεροποίηση. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον επιδεικνύει και η Γερμανία η οποία επιδιώκει να αναλάβει τον έλεγχο των Δυτικών Βαλκανίων.

Οι ίδιες πηγές θεωρούν ότι η εξέλιξη αυτή είναι αμφιλεγόμενη γιατί δεν έχει καθοριστεί ούτε το περιεχόμενό της, ούτε οι διαδικασίες που θα ακολουθηθούν, ούτε και ο διεθνής οργανισμός υπό την αιγίδα και τον συντονισμό του οποίου θα διεξαχθούν.

Τα ΜΟΕ δεν πρόκειται να βελτιώσουν τις σχέσεις με τον εξοβελισμό του αλτρωτισμού χωρίς την επίλυση του ονόματος που είναι το όχημά του. Όσο ο κ. Γκρονέφσκι βρίσκεται στην εξουσία οι σχέσεις όχι μόνο δεν θα βελτιώνονται, αλλά και θα εντείνονται λόγω των εθνικιστικών του προσκλήσεων.

δ. Σχέσεις με Ε.Ε.-Μεταναστευτικό

Στις 27 Μαΐου η Κομισιόν αποφάσισε τη μετεγκατάσταση σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία – Γαλλία – Ισπανία – Πολωνία) 16.000 προσφύγων Σύρων και Ερυθραίων. Το ίδιο θα ισχύσει και για την Ιταλία για 24.000 πρόσφυγες.

Επίσης ότι οι επιχειρήσεις

«Τρίτων» και «Ποσειδώνας» της Frontex, που εφαρμόζονται στην Ελλάδα και την Ιταλία, θα χρηματοδοτηθούν με 26 εκατομμύρια ευρώ το 2015 και 46 εκατομμύρια ευρώ το 2016, πέραν αυτών που είχαν προϋπολογιστεί.

ε. Σχέσεις με ΗΠΑ

Το τελευταίο διάστημα οι σχέσεις της χώρας μας με τις ΗΠΑ έχουν οξυνθεί εξ αιτίας των ανοιγμάτων της ελληνικής κυβερνήσεως προς τη Μόσχα, σε μια περίοδο που ΝΑΤΟ και ΕΕ της έχουν επιβάλλει κυρώσεις, αλλά και του θέματος της τρομοκρατίας και του Ξηρού.

Οι ΗΠΑ με διαβήματα, δηλώσεις αξιωματούχων, αλλά και την αναβολή της συναντήσεως των ΥΕ-ΘΑ των δύο χωρών που είχε προγραμματιστεί για τις 21 Μαΐου, εξέφρασαν την δυσφορία τους. Και όλα συνέβησαν σε μια ώρα που οι ΗΠΑ είναι η μόνη χώρα που μας στηρίζει στις συνομιλίες για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσεως και στην οποία απευθύνεται ο Έλληνας πρωθυπουργός κάθε φορά που έχει δυσκολίες, για να επέμβει προς τους θεσμούς προκειμένου να δείξουν διαλακτικότητα.

Για να ανακτηθεί η εμπιστοσύνη των ΗΠΑ, που τόσο μας είναι αναγκαία θα πρέπει να σοβαρευτεί η κυβέρνηση, να σταματήσουν οι αμετροεπείς και απειλητικές δηλώσεις των Υπουργών και κυρίως οι διαρροές ότι θα στηρίξουμε τη Ρωσία στο Ουκρανικό, βάζοντας ακόμη και βέτο αν χρειαστεί, προκειμένου να εξασφαλίσουμε τη βοήθειά της.

στ. Σχέσεις με Ρωσία

Η νέα ελληνική κυβέρνηση προέβη σε ανοίγματα προς την Ρωσία, χωρίς όμως να αποσπάσει κάποια βοήθεια για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσεως.

Ενώ ο κ. Πούτιν είχε προτείνει στον κ. Τσίπρα την επέκταση του αγωγού φυσικού αερίου Turkish Stream δια μέσου της Ελλάδος στην Ευρώπη, ο κ. Μεντβέντεφ αποδέχθηκε την πρόταση της Σλοβακίας στις 3 Ιουνίου για επέκτασή του στην Ευρώπη όχι μέσω της Ελλάδος αλλά μέσω Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Ουγγαρίας και Σλοβακίας.

Αυτό καταδεικνύει ότι η Ρωσία παίζει πολύπλευρο παιχνίδι και κινείται με βάση τα συμφέροντά

της. Τελικά θα επιλέξει τη διαδρομή που θα συμφωνήσει η ΕΕ, καθώς χωρίς την έγκρισή της αγωγός δεν κατασκευάζεται.

Η κυβέρνηση τήρησε αυτή τη στάση, είτε γιατί πίστευε ότι θα αποσπάσει κάποια οικονομική βοήθεια, είτε για να προβληματίσει τους εταίρους μας στην ΕΕ και να τους αναγκάσει να συμβιβαστούν με τις απαιτήσεις της στην οικονομική διαπραγμάτευση. Με την κίνησή της αυτή εκτιμούσε ότι θα προκαλούσε ανησυχία και στις ΗΠΑ, οι οποίες επιθυμούν την παραμονή της χώρας μας τόσο στο πλευρό της Δύσεως λόγω της γεωστρατηγικής της θέσης στην αναίσθητη περιοχή της Αν. Μεσογείου, όσο και στην ΕΕ γιατί εκτιμούν ότι ένα Grexit θα προκαλούσε αναταραχή και στο παγκόσμιο πιστωτικό σύστημα. Η πολιτική όμως αυτή δεν πέτυχε τα αναμενόμενα, γιατί ούτε η ΕΕ υποχώρησε και ούτε οι ΗΠΑ τρομοκρατήθηκαν. Αλλά και τα ανοίγματα προς την Ρωσία απέτυχαν, γιατί αυτή κινείται καιροσκοπικά αποβλέποντας, με τις όποιες κινήσεις της όχι στην προσφορά βοήθειας στην Ελλάδα, αλλά στη δημιουργία προβλημάτων στην ΕΕ και τις ΗΠΑ, εκμεταλλευόμενη τις ανάγκες της Ελλάδος.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αρνήθηκε πρόταση της κυβερνήσεως, σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, να εκπροσωπήσει την Ελλάδα στις εορταστικές εκδηλώσεις στη Μόσχα για τα 70 χρόνια από τη νίκη κατά των Ναζί, θεωρώντας, και πολύ σωστά, ότι αυτό θα ήταν πρόκληση προς τη Δύση της οποίας οι ηγέτες απέσχον λόγω του Ουκρανικού.

Αν αυτό αληθεύει δείχνει έλλειψη σοβαρότητας της εξωτερικής μας πολιτικής.

ζ. Σχέσεις με Ισραήλ και Παλαιστινίους

Η τριμερής συνάντηση Ελλάδος-Κύπρου-Ισραήλ, που είχε σχεδιαστεί για τον Μάιο, ανεβλήθη λόγω της απασχολήσεως του κ. Τσίπρα με τις διαπραγματεύσεις, αλλά οι διάλογοι είναι ανοικτοί και οι σχέσεις των δύο χωρών είναι ομαλές, με την κυβέρνηση να επιδιώκει την εμβάθυνσή τους.

Με πρωτοβουλία της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ θα κατατεθεί ψήφισμα στη

Βουλή για την αναγνώριση Παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, όπως έχει γίνει από πολλές χώρες, αλλά η κυβέρνηση δεν θα προβεί στην αναγνώριση, προκειμένου να μη διαταραχθούν οι σχέσεις με το Ισραήλ.

η. Σχέσεις με Αλβανία

Οι σχέσεις με την Αλβανία έχουν ενταθεί εξ αιτίας των ανθελληνικών κινήσεων του πρωθυπουργού κ. Ράμα.

Στις 8 Μαΐου η Αλβανία επέδωσε ρηματική διακοίνωση στον Έλληνα Πρέσβη στα Τίρανα με την οποία απαιτεί την τροποποίηση του προγράμματος ερευνών της χώρας μας με το αιτιολογικό ότι παραβιάζεται η αλβανική υφαλοκρηπίδα, ζητώντας και τους ψηφιακούς χάρτες που δείχνουν με ακρίβεια την περιοχή των οικοπέδων που γίνονται οι έρευνες.

Κατόπιν αυτού ακύρωσαν την επίσκεψή τους στα Τίρανα ο πρωθυπουργός κ. Τσίπρας και ο ΥΠΕΞ κ. Κοτζιάς, όπου επρόκειτο να συμμετάσχουν στη Σύνοδο «Διαδικασία για Συνεργασία της Ν.Α. Ευρώπης». Την Ελλάδα εκπροσώπησε ο ΥΦΕΞ κ. Χουντής.

Στις 21 Μαΐου εξελέγη ως αντιπρόεδρος της Βουλής ο πρόεδρος του Κόμματος των Τσάμηδων Σεπτίμ Ιντριζί, ο οποίος αμέσως μετά την εκλογή του δήλωσε : «Όταν οι Αλβανοί της Τσαμουριάς κερδίσουν τα δικαιώματά τους σύντομα θα έχουμε αντιπρόεδρο και στην ελληνική Βουλή». Λόγω αυτής της ενέργειας παρητήθη από αντιπρόεδρος της Βουλής ο Βορειοηπειρώτης κ. Βαγγέλης Λουλές.

Στις 27 Μαΐου ο κ. Ράμα ζήτησε από την Ελλάδα να αρχίσουν νέες διαπραγματεύσεις για τα θαλάσσια σύνορα, δηλώνοντας ότι : «Εμείς δεν σκοπεύουμε να διαπραγματευτούμε το εθνικό συμφέρον για τις σχέσεις καλής γειτονίας».

Ο εκπρόσωπος του ελληνικού ΥΠΕΞ κ. Κούτρας σχολιάζοντας τις δηλώσεις του κ. Ράμα ανέφερε ότι διολισθαίνει λόγω και έργω καθημερινά, του συνέστησε δε την επιστροφή στη λογική και στο σεβασμό της νομιμότητας και του διεθνούς δικαίου, που αποτελεί τον ασφαλέστερο δρόμο για την ευρωπαϊκή προοπτική της Αλβανίας. Επίσης, για την εκλογή του Τσάμη Ιντριζί ως αντιπρό-

εδρου της Βουλής, ανέφερε ότι η επιλογή προσώπων, που εκπροσωπούν φορείς αλτρωτισμού και συνδέονται άμεσα με το Ναζισμό, δεν προάγουν τη φιλία και τη συνεργασία με τους γείτονες.

Τον Ιούνιο 2009 Ελλάδα και Αλβανία υπέγραψαν τη συμφωνία καθορισμού των θαλασσίων συνόρων μεταξύ των δύο χωρών, η οποία ακυρώθηκε από το Συνταγματικό Δικαστήριο της Αλβανίας στις αρχές του 2010 ως ετεροβαρής, κατόπιν προσφυγής του κ. Ράμα που ήταν τότε αρχηγός της αντιπολιτεύσεως. Η συμφωνία όμως αυτή με βάση το Διεθνές Δίκαιο εξακολουθεί να ισχύει και γι' αυτό ο κ. Ράμα επιδιώκει την έμμεση αναθεώρησή της, δια του επανακαθορισμού των θαλασσίων συνόρων. Είναι βέβαιο ότι τον κ. Ράμα υποκινεί η Τουρκία, η οποία θεωρεί ότι η συμφωνία Ελλάδος-Αλβανίας θα αποτελούσε κακό προηγούμενο. Το ό'τι πράγματι την όλη υπόθεση υποκινεί η Τουρκία φαίνεται και από την τουρκική ορολογία που χρησιμοποιεί το Συνταγματικό Δικαστήριο στην απόφασή του. Η Ελλάδα δεν πρέπει να δεχθεί την απαίτηση της Αλβανίας και να αντιδράσει με κάθε νόμιμο τρόπο, παρεμποδίζοντας ακόμη και την ευρωπαϊκή προοπτική της.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 8 Απριλίου ο κ. Ράμα δήλωσε ότι η ένωση της Αλβανίας και του Κοσόβου είναι αναπόφευκτη και ότι αυτό θα συμβεί είτε στο πλαίσιο της ΕΕ, είτε ως αντίδραση στην τύφλωση και την οκνηρία της, ζητώντας από την ΕΕ να επιτρέψει την ελεύθερη μετακίνηση των Κοσοβάρων στις χώρες μέλη της.

Οι εμπρηστικές αυτές δηλώσεις αποδοκιμάστηκαν από την ΕΕ, τις ΗΠΑ, την Ρωσία αλλά και τη Σερβία της οποίας ο πρωθυπουργός κ. Τζούριτς κάλεσε την Αλβανία να πάψει να χτυπάει τα τύμπανα του πολέμου και να σεβαστεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της.

Ο κ. Ράμα οραματίζεται τη «Μεγάλη Αλβανία» και να γίνει ο ηγέτης όλων των Αλβανών, που θα τον γράψει η ιστορία, όπως δηλώνει. Για να μην προκαλεί έχει εγκαταλείψει τον όρο «Μεγάλη Αλβανία», και χρησιμοποιεί τον όρο «εθνική ενο-

ποίηση», που σημαίνει ακριβώς το ίδιο. Ως πρώτο στόχο έχει θέσει την ένωση με το Κόσοβο, η οποία ουσιαστικά έχει ξεκινήσει με την ελεύθερη διακίνηση ανθρώπων και αγαθών και την κοινή εκπροσώπηση σε αρκετές ξένες πρωτεύουσες.

Σε περίπτωση που η διεθνής κοινότητα επιτρέψει στον κ. Ράμα να συνεχίζει να συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο, είναι βέβαιο ότι θα ανοίξουν οι ασκοί του Αϊόλου στα Βαλκάνια, με τους Σέρβους του Κοσσυφοπέδιου, της Βοσνίας και των Σκοπίων να απαιτούν την ένωση με τη Σερβία, τους Κροάτες της Ερζεγοβίνης με την Κροατία και γιατί όχι και τους Βορειοηπειρώτες με την Ελλάδα.

Ε.Ε. και ΗΠΑ οφείλουν να επέμβουν άμεσα και να συνεντίσουν τον κ. Ράμα, ο οποίος προκαλώντας τους γείτονές του παίζει με τη φωτιά.

Στις 28 Απριλίου απέρριψε την επίσημη πρόσκληση της Ρωσίας να παραστεί στις εορταστικές εκδηλώσεις για τη νίκη κατά των Ναζί στη Μόσχα στις 9 Μαΐου, κατηγορώντας την για τη στάση της στο Ουκρανικό, αλλά και τις επικρίσεις του κ. Λαβρόφ όσον αφορά τις δηλώσεις του κ. Ράμα για το Κοσσυφοπέδιο.

Η αντιρωσική στάση της Αλβανίας είναι καιροσκοπική με στόχο την εύνοια των Δυτικών και την προώθηση της ενταξιακής της προοπτικής στην ΕΕ.

β. ΠΓΑΜ

Από τις αρχές του 2015, η χώρα έχει βυθιστεί σε βαθιά πολιτική κρίση, εξ αιτίας της συγκρούσεως του πρωθυπουργού κ. Γκρουέφσκι και του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολιτεύσεως κ. Ζάεβ, ο οποίος τον κατηγορήσε ότι παρακολουθούσε πάνω από 20.000 πολίτες δια των Μυστικών Υπηρεσιών των οποίων επικεφαλής ήταν ο εξάδελφός του.

Στις 9 Μαΐου, και ενώ η κρίση συνεχιζόταν, ένοπλοι εισέβαλαν στην πόλη Κουμάνοβο, από την οποία απωθήθηκαν το πρωί της 10 Μαΐου ύστερα από σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις οι εισβολείς ήσαν αλβανόφωνοι παραστρατιωτικοί του UCK, από τους οποίους φονεύθηκαν 14 και συνελήφθησαν 30. Από πλευράς

αστυνομίας φονεύθηκαν 8 και τραυματίστηκαν 37.

Η αλβανική πλευρά χαρακτήρισε τα επεισόδια ως προβοκάτσια του κ. Γκρουέφσκι για να εκτονώσει την εσωτερική ένταση, ενώ η σκοπιανή κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι πρόκειται για οργανωμένες ομάδες Αλβανών εθνικιστών που υπηρετούν το όραμα της «Μεγάλης Αλβανίας». Η Ρωσία κατηγορήσε ΗΠΑ και Αλβανία ως υποκινητές με στόχο τη μεταίωση του αγωγού Turkish Stream ο οποίος σχεδιάζεται για να μεταφέρει ρωσικό φυσικό αέριο μέσω Ελλάδας, Σκοπίων και Σερβίας στην Ευρώπη.

Ο πρόεδρος Ιβάνωφ επέρριψε την ευθύνη εμμέσως στην Ελλάδα επειδή παρεμποδίζει την ένταξη της χώρας του στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς, η οποία θα συνέβαλε στην σταθερότητά της.

Τα γεγονότα στο Κουμάνοβο, πυροδότησαν περαιτέρω την ένταση με καθημερινές διαδηλώσεις υποστηρικτών της αντιπολιτεύσεως και αντιδιαδηλώσεις οπαδών του κ. Γκρουέφσκι, οι οποίες φορτίζουν το κλίμα.

Οι ΗΠΑ κατηγορήσαν, με δηλώσεις του Πρέσβυ τους στα Σκόπια, τον κ. Γκρουέφσκι ότι δεν είναι προσηλωμένος στα ιδεώδη της δημοκρατίας και στις αρχές της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, απειλώντας έτσι το σχόχο της χώρας του για ένταξη στο NATO και την ΕΕ, ενώ ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ κατηγορήσε τη Δύση ότι συντονίζει την κατάσταση λόγω της φιλορωσικής πολιτικής του κ. Γκρουέφσκι.

Στις 2 Ιουνίου ο Επίτροπος για τη διεύθυνση της ΕΕ κ. Χαν ανακοίνωσε ότι οι αρχηγοί των πολιτικών κομμάτων κατέληξαν σε προκαταρκτική συμφωνία, μετά τη συνάντηση που είχαν μαζί του στα Σκόπια, για την πραγματοποίηση πρώτων βουλευτικών εκλογών μέχρι τον Απρίλιο 2016. Επίσης ότι η ρύθμιση των λεπτομερειών θα καθοριστεί σε άλλη συνάντηση.

Η Δύση εστράφη κατά του Γκρουέφσκι όχι για την αντιδημοκρατική του συμπεριφορά η οποία ήταν γνωστή, αλλά λόγω της στροφής του προς τη Ρωσία. Οι ΗΠΑ που έχουν επενδύσει πολλά σε μια φιλική ΠΓΑΜ δεν πρόκειται να τον συγχωρήσουν και θα τον περιθωριοποιήσουν σύντομα. Η κρίση κατέδειξε στους Σκοπιανούς ότι όλοι οι

γείτονές τους, πλην της Ελλάδος, υποβλέπουν τη χώρα τους και θα επιθυμούσαν το διαμελισμό της. Η Ελλάδα θα πρέπει σε αυτό ακριβώς να εστιάσει την πολιτική της για να πείσει τόσο το λαό, όσο και τη μελλοντική ηγεσία των Σκοπίων ότι είναι η μόνη φιλική τους χώρα στην περιοχή, στην οποία μπορούν να βασίζονται. Αν αυτό επιτευχθεί οι σχέσεις των δύο χωρών στην μετά Γκρουέφσκι εποχή, θα είναι καλύτερες και ίσως βρεθεί και λύση στο ζήτημα του ονόματος.

γ. Σερβία

Στις 27 Μαΐου ο Σέρβος πρωθυπουργός κ. Βούσιτς επισκέφθηκε την Αλβανία, σε ανταπόδοση της προ εξαμήνου επισκέψεως του κ. Ράμα, σε μια προσπάθεια εξομαλύνσεως των σχέσεων των δύο χωρών. Και οι δύο αναφέρθηκαν στις διαφορές τους ως προς το Κόσοβο, αλλά δήλωσαν ότι πρέπει να επιλυθούν ειρηνικά.

Οι επισκέψεις πραγματοποιήθηκαν κατόπιν πιέσεων της Γερμανίας, η οποία θέλει να διαδραματίσει ρόλο στα Βαλκάνια.

Στις 28 Μαΐου ο κ. Βούσιτς δήλωσε ότι έκανε αποδεκτή πρόταση των ΗΠΑ για την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου, ο οποίος θα μεταφέρει αέριο από το Αζερμπαϊτζάν στην Ευρώπη.

Αυτό αποτελεί στροφή της Σερβίας, η οποία μέχρι πρότινος είχε εκδηλώσει την πρόθεση να συμμετάσχει στην κατασκευή του αγωγού Turkish Stream που θα μετέφερε ρωσικό αέριο στην Ευρώπη. Δικαιολογώντας αυτή τη στροφή ο κ. Βούσιτς δήλωσε ότι σκοπός της Σερβίας είναι ο ευρωπαϊκός δρόμος και ότι επιθυμεί να έχει ισχυρούς δεσμούς με τις ΗΠΑ, οι οποίες θα βοηθήσουν την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας του.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Στις 25 Μαρτίου η Βουλή ψήφισε νομοσχέδιο της κυβερνήσεως περί «εσωτερικής ασφαλείας», με το οποίο ενισχύονται οι εξουσίες της αστυνομίας, μετατρέποντας την Τουρκία σε αστυνομικό κράτος.

Στις 31 Μαρτίου δύο άνδρες, μέλη παράνομης αριστερής οργανώσεως εισέβαλαν στο δικαστικό μέγα-

ρο της Κωνσταντινουπόλεως και εκράτησαν όμηρο έναν Εισαγγελέα επί έξι ώρες οπότε φονεύθηκαν και οι τρεις κατά την έφοδο της αστυνομίας.

Με πρόσχημα τη δημοσίευση φωτογραφιών του Εισαγγελέα με το πιστόλι των απαγωγέων στον κρόταφό του, απαγορεύτηκε με δικαστική απόφαση η λειτουργία των twitter, youtube, facebook και 166 ακόμη δικτύων μέχρις ότου κατέβηκαν οι φωτογραφίες. Για τον ίδιο λόγο διετάχθη έρευνα σε βάρος τεσσάρων εφημερίδων.

Με αφορμή αυτό το επεισόδιο ο κ. Ερντογάν ζήτησε από την κυβέρνηση την κατάργηση των ιδιωτικών εταιρειών ασφαλείας και την ανάθεση της φυλάξεως των ιδιωτικών και των δημοσίων κτιρίων στην αστυνομία.

Ο κ. Ερντογάν εκμεταλλεύεται κάθε ευκαιρία προκειμένου να ελέγξει ακόμη και με αντιδημοκρατικά μέσα τα ΜΜΜ και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, αλλά και να μετατρέψει τη χώρα σε αστυνομικό κράτος.

Στις βουλευτικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 7 Ιουνίου το κόμμα ΑΚΡ του κ. Ερντογάν έχασε την αυτοδυναμία που είχε εδώ και 13 χρόνια. Μεγάλος νικητής ανεδείχθη το φιλοκουρδικό κόμμα HDP το οποίο πήρε το 13% των ψήφων και 80 έδρες.

Η έλλειψη αυτοδυναμίας αποτελεί μεγάλη ήττα για τον κ. Ερντογάν, ο οποίος παρατύπως ενεπλάκη και στον προεκλογικό αγώνα, γιατί ανατρέπει τα σχέδιά του να μετατρέψει το πολίτευμα σε προεδρικό και να εξασφαλίσει υπερεξουσίες. Ο τουρκικός λαός τον τιμώρησε για την αλλαζονική και αυταρχική συμπεριφορά του και τη μεγαλομανία του, η οποία παρέπεμπε σε «Σουλτάνο».

Τα σενάρια που συζητούνται για την επομένη ημέρα περιλαμβάνουν, είτε νέα προσφυγή στις κάλπες εντός 45 ημερών, είτε κυβέρνηση συνασπισμού του ΑΚΡ με το κόμμα της «Εθνικής Δράσης», ή του ρεπουμπλικανικού κόμματος με το κόμμα της «Εθνικής Δράσης», με την υποστήριξη του κουρδικού κόμματος, μόνο για να οδηγήσει τη χώρα στις εκλογές.

β.Αρμενική Γεννοκτονία

Εκνευρισμό προκάλεσαν

στον κ. Ερντογάν και την κυβέρνηση οι εκδηλώσεις στο Ερεβάν για την συμπλήρωση ενός αιώνα από την έναρξη της αρμενικής γενοκτονίας, στις οποίες παρέστησαν ο πρόεδρος της Ρωσίας κ. Πούτιν, της Γαλλίας κ. Ολάντ και οι ηγέτες άλλων 60 χωρών. Το ψήφισμα της Ευρωβουλής, οι δηλώσεις του Πάπα και η αναφορά του όρου «γενοκτονία» για πρώτη φορά από το Γερμανό πρόεδρο κ. Γκάουκ.

Αντιθέτως ο κ. Ερντογάν εξέφρασε την ικανοποίησή του γιατί ο κ. Ομπάμα χρησιμοποίησε τον όρο «τρομερό μακελλίο».

γ. Αγωγοί Φυσικού Αερίου

Στις 7 Μαΐου η τουρκική κυβέρνηση και η ρωσική εταιρεία Gazprom συμφώνησαν να τεθεί σε λειτουργία το Δεκέμβριο 2016 ο αγωγός Turkish Stream που θα μεταφέρει 63 δις κυβικά μέτρα ρωσικό φυσικό αέριο ετησίως.

Η Τουρκία και το Αζερμπαϊτζάν συμφώνησαν να αρχίσουν την κατασκευή του χερσαίου αγωγού TANAP μήκους 1.850 χλμ, ο οποίος θα μεταφέρει ετησίως 10 δις κυβικά μέτρα αζέρικο φυσικό αέριο για την Ευρώπη και 6 δις κ.μ. για την Τουρκία.

δ. Βεβήλωση της Αγίας Σοφίας

Μουσουλμανικές οργανώσεις που ζητούν την μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί, οργάνωσαν τη Μ. Παρασκευή στον περίβολό της εκδήλωση για τον Μωάμεθ και στις 29 Μαΐου πραγματοποίησαν την πρωινή προσευχή «το ναμάζι» με τη συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

4. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

α. Γερμανία

Οι ΥΠΕΞ της G7 στο κοινό ανακοινωθέν που εξέδωσαν, μετά τη λήξη των εργασιών της Συνόδου στο Λίμπεκ της Γερμανίας στις 15 Απριλίου, τονίζουν ότι η Ρωσία θα επιστρέψει στη G8, μόνο αν τηρήσει τη συμφωνία του Μινσκ για την Ουκρανία. Το ίδιο δήλωσε και η κ. Μέρκελ στις 21 Μαΐου εν όψει της νέας Συνόδου G7 στη Βαυαρία στις 7-9 Ιουνίου 2015.

β. Ηνωμένο Βασίλειο

Παρά τις δυσμενείς γι' αυτόν δημοσκοπήσεις, ο πρωθυπουργός κ.

Κάμερον πέτυχε σαρωτική νίκη στις εκλογές που διεξήχθησαν στις 7 Μαΐου κερδίζοντας την απόλυτη πλειοψηφία με 330 έδρες.

Ο κ. Κάμερον στις προγραμματικές του δηλώσεις ανέφερε ότι θα διαπραγματευτεί τις σχέσεις της χώρας με την ΕΕ και στη συνέχεια θα προκηρύξει δημονήφισμα μέχρι τα τέλη του 2017 ή και ακόμη ενωρίτερα. Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι λίγο πάνω από το 50% των Βρετανών επιθυμούν παραμονή, αλλά αυτό ενδέχεται να αλλάξει εάν οι Ευρωπαίοι δεν δεχθούν τις αλλαγές που θα προτείνει ο κ. Κάμερον.

γ. Γαλλία

Το κόμμα του τ. προέδρου κ. Σαρκοζί ανεδείχθη νικητής του πρώτου γύρου των τοπικών εκλογών, που διεξήχθησαν στις 22 Μαρτίου με 32,5% έναντι 21% του κόμματος του κ. Ολάντ και 25,25% του κόμματος της κ. Λεπέν, που δεν ήλθε πρώτο όπως προέβλεπαν οι δημοσκοπήσεις. Στο δεύτερο γύρο ο κ. Σαρκοζί κέρδισε 67 νομούς από 40 που είχε και ο κ. Ολάντ 34 από 61.

Στις 29 Απριλίου ο κ. Ολάντ ανακοίνωσε αύξηση κατά 3,8 δις ευρώ των αμυντικών δαπανών αντί της αναμενόμενης μείωσης. Έτσι για την περίοδο 2014-2019 το συνολικό ποσό θα ανέλθει στα 131 δις ευρώ.

δ. Ισπανία

Στις περιφερειακές εκλογές που έγιναν στις 24 Μαΐου το Λαϊκό Κόμμα του πρωθυπουργού κ. Ραχόϊ διατήρησε την πρώτη θέση με 27% από 38% που είχε, με δεύτερο το σοσιαλιστικό με 25% και τρίτο το Ροδemos με 22%.

Τα διεθνή και ισπανικά μέσα ΜΜΕ εκτιμούν ότι επέρχεται «ριζοσπαστική αλλαγή» στο πολιτικό σκηνικό της χώρας.

ε. Πολωνία

Τις Προεδρικές εκλογές, που έγιναν στις 24 Μαΐου κέρδισε με 52% ο δεξιός Ευρωβουλευτής κ. Ντούντα του Ευρωσκεπτικιστικού Κόμματος «Νόμος και Δικαιοσύνη». Σύμφωνα με δημοσκόπηση το 70% των Πολωνών αντιτίθεται στην εγκατάλειψη του εθνικού νομίσματος σλότι και την υιοθέτηση του ευρώ.

στ. Φιλανδία

Τις εκλογές που έγιναν στις

19 Απριλίου κέρδισε το κόμμα «Κέντρο» του εκατομμυριούχου κ. Σίππε, ο οποίος σχημάτισε κυβέρνηση συνασπισμού, στην οποία Υπουργός Εξωτερικών ορίστηκε ο αρχηγός του Ευρωσκεπτικιστικού Κόμματος «Φιλανδοί» κ. Σοϊνι, ο οποίος προεκλογικά είχε ταχθεί υπέρ της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Ο κυβερνητικός συνασπισμός όμως υποστηρίζει ότι η Φιλανδία θα μπορούσε να δεχθεί ένα τρίτο πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδας.

ζ. Ιταλία

Στις περιφερειακές εκλογές που διεξήχθησαν στις 31 Μαΐου, πρώτο ήλθε το Κεντροαριστερό Δημοκρατικό Κόμμα του κ. Ρέντζι με 22,6% από 41% στις Ευρωεκλογές, δεύτερο το κίνημα του κ. Γκρίλο με 19,6% και ακολουθούν η Λέγκα του Βορρά με 13% και η «Φόρτσα Ιτάλια» του κ. Μπερλουσκόνι με 10%

5. ΗΠΑ

Γερμανικά ΜΜΕ αποκάλυψαν ότι η Γερμανική Υπηρεσία Πληροφοριών BND βοήθησε τις Αμερικανικές Μυστικές Υπηρεσίες να παρακολουθούν το Γραφείο του Προέδρου της Γαλλίας κ. Ολάντ, το ΥΠΕΞ της Γαλλίας και τα γραφεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Η Γερουσία απέρριψε στις 23 Απριλίου νομοσχέδιο που είχε ψηφιστεί από το Κογκρέσο με το οποίο περιοριζόνταν οι εξουσίες της Υπηρεσίας Εθνικής Ασφάλειας (NSA) στην παρακολούθηση τηλεφωνικών επικοινωνιών αμερικανών πολιτών, ενέργεια την οποία έκρινε παράνομη και το Εφετείο της Νέας Υόρκης με απόφασή του στις 7 Μαΐου.

Ο κ. Ομπάμα διέγραψε την Κούβα από τον κατάλογο των χωρών που στηρίζουν την τρομοκρατία στις 14 Απριλίου και στη συνέχεια είχε εγκάρδια συνάντηση με τον Ραούλ Κάστρο στο πλαίσιο της Συνόδου Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ) στον Παναμά. Στις 21 Μαΐου συνεχίστηκαν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των αντιπροσωπειών στην Ουάσινγκτον με αντικείμενο την επαναλειτουργία Πρεσβειών.

Η κ. Χίλαρι Κλίντον ανακοίνωσε στις 13 Απριλίου την υποψηφιότητά της για το χρίσμα του Δημοκρατικού Κόμματος εν όψει των προεδρικών εκλογών του 2016.

Στις 19 Μαΐου ο κ. Ομπάμα, μετά τις ταραχές που ξέσπασαν από τις δολοφονίες μαύρων από αστυνομικούς, απαγόρευσε στα αστυνομικά όργανα να χρησιμοποιούν εξοπλισμό του αμερικανικού στρατού και ενέκρινε την τοποθέτηση καμερών στις στολές τους, ώστε να βιντεοσκοπούνται τα περιστατικά.

6. ΡΩΣΙΑ

Συνεχίζεται το ψυχροπολεμικό κλίμα μεταξύ Ρωσίας και Δύσεως εξ αιτίας της κρίσεως στην Ουκρανία. Για τον λόγο αυτό δεν παρέστησαν οι δυτικοί ηγέτες στις εορταστικές εκδηλώσεις που έγιναν στις 9 Μαΐου στη Μόσχα για την 70ή επέτειο της νίκης κατά των Ναζί.

Στις 18 Μαρτίου ο κ. Πούτιν υπέγραψε με τον ηγέτη της Ν.Οσετίας, που έχει αποσπαστεί από τη Γεωργία, συμφωνία με την οποία ενσωματώνονται οι στρατιωτικές, οι αστυνομικές και οι τελωνειακές δυνάμεις των δύο χωρών, προκαλώντας την αντίδραση των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, που κατηγόρησαν τον κ. Πούτιν για τυχοδιωκτισμό.

Στις 26 Μαρτίου ο κ. Πούτιν δήλωσε ότι οι δυτικές δυνάμεις επιδιώκουν «αλλαγή καθεστώτος» στη Ρωσία και τις κατηγόρησε ότι χρησιμοποιούν γι' αυτό το σκοπό ρωσικές ΜΚΟ και άλλες κοινωνικές οργανώσεις, που τις χρηματοδοτούν.

Στις 16 Μαρτίου οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι είναι έτοιμες να επιβάλουν και νέες κυρώσεις στη Ρωσία αν συνεχίσει να υπονομεύει την Ουκρανία, ενώ η ΕΕ παρέτεινε τις κυρώσεις μέχρι το τέλος του 2015. Το ίδιο αποφάσισε και η G7 που συνήλθε στη Βαυαρία στις 7-9 Ιουνίου.

Εμπειρογνώμονες της Κομισιόν με έγγραφό τους, εκτιμούν ότι η Ρωσία έχει πετύχει κάποια σχετική σταθεροποίηση της οικονομίας της και ότι θα καταφέρει να διαχειριστεί και μετά το 2015 τις συνέπειες των κυρώσεων, αν και καταλυτικός θα είναι ο ρυθμός του πληθυσμού.

Στις 13 Απριλίου ο κ. Πούτιν ήρε το εμπάργκο κατά του Ιράν και αποφάσισε να παραδοθούν οι αντιαεροπορικοί πύραυλοι ύραυλοι S-300 για τους οποίους είχε υπογραφεί συμφωνία το 2007. Οι ΗΠΑ επέκριναν τη Ρωσία γιατί προχώρησε σε άρση του εμπάργκο πριν οριστικοποιηθεί η συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα

του Ιράν, ενώ το Ισραήλ την αποδοκίμασε.

Στις 14 Απριλίου το Κρεμλίνο ανακοίνωσε ότι προωθεί πρόγραμμα εμπορικών ανταλλαγών με το Ιράν ύψους 20 δις δολαρίων.

Από 12-21 Μαΐου Ρωσία και Κίνα πραγματοποίησαν κοινές ναυτικές ασκήσεις στα διενή ύδατα της Μεσογείου για πρώτη φορά.

Αυτό σηματοδοτεί την περαιτέρω ενίσχυση των αμυντικών δεσμών των δύο χωρών, αλλά και τη διεύρυνση των κινεζικών φιλοδοξιών. Η σχέση τους όμως είναι ευκαιριακή και αποβλέπει στον περιορισμό της αμερικανικής ναυτικής υπεροχής και εάν το πετύχουν θα αρχίσει ο ανταγωνισμός μεταξύ τους.

7. ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Ο πόλεμος στην Ανατολική Ουκρανία συνεχίζεται σε χαμηλότερη όμως ένταση, μετά τη συμφωνία του Μινσκ.

Η κάθε πλευρά κατηγορεί την άλλη ότι παραβιάζει την εκεχειρία, ενώ η Δύση ισχυρίζεται ότι η Ρωσία δεν συμβάλλει στην εφαρμογή της συμφωνίας και ότι ενισχύει στρατιωτικά τους αυτονομιστές.

Στις 18 Μαΐου ο πρόεδρος της Ουκρανίας κ. Ποροσένκο ανακοίνωσε ότι συνελήφθησαν δύο Ρώσοι στρατιώτες που πολεμούσαν στο πλευρό των ρωσόφωνων αυτονομιστών στο θύλακα Λουγκάνσκ και στις 4 Ιουνίου ισχυρίστηκε ότι 9.000 Ρώσοι στρατιωτικοί βρίσκονται στη χώρα του. Η Ρωσία το αρνείται και μιλά για εθελοντές που είναι απόστρατοι. Την ένταση ενίσχυσε και πρόσφατη απόφαση του ουκρανικού κοινοβουλίου με την οποία αναστάλη η στρατιωτική συνεργασία με τη Ρωσία, γεγονός που θα της στερήσει τη δυνατότητα, μεταξύ άλλων, να ενισχύσει την Υπερδνειστερία, στην οποία διαθέτει στρατιωτική Βάση, με στρατεύματα που θα διέρχονται μέσω του ουκρανικού εδάφους.

Στις 12 Μαΐου η αυτοαποκαλούμενη «Λαϊκή Δημοκρατία του Ντονένσκ» στην Ανατολική Ουκρανία γιόρτασε τον πρώτο χρόνο από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της, χωρίς την παρουσία Ρώσων επισήμων. Ο αρχηγός των αυτονομιστών κ. Αλεξάντερ Ζαχρετσένκο στην ομιλία του αναφέρθηκε σε

«αυτονομία» και «ανεξαρτησία», ενώ ο αντιπρόεδρος του Κοινοβουλίου κ. Πουσίλιν δήλωσε ότι θα δεχθούν την πραγματοποίηση εκλογών μόνο αν εφαρμοστεί η συμφωνία του Μινσκ και κυρίως η παράγραφος 11 που προβλέπει συνταγματική αναθεώρηση ώστε να κατοχυρωθεί η αποκέντρωση και αυτονομία των περιοχών.

Στις 13 Μαΐου συναντήθηκαν στο Σότσι της Ρωσίας ο πρόεδρος κ. Πούτιν και ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Κέρι και συζήτησαν το πρόβλημα της Ουκρανίας, χωρίς ένδειξη προόδου.

8. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α.Ισραήλ - Παλαιστινιακό

Στις εκλογές που διεξήχθησαν στο Ισραήλ στις 18 Μαρτίου το κόμμα Λικούντ ήλθε πρώτο με 30 έδρες και ύστερα από διαβουλεύσεις έξι εβδομάδων ο κ. Νετανιάχου κατήφερε να σχηματίσει στις 7 Μαΐου κυβέρνηση συνασπισμού με το υπερεθνικιστικό κόμμα «Εβραϊκή Εστία» του κ. Μπένεντ που πρεσβεύει στην προσάρτηση των κατεχομένων παλαιστινιακών εδαφών από το Ισραήλ, δύο κόμματα υπερορθόδοξων Εβραίων και ένα κεντροδεξιό σχηματισμό. Η νέα κυβέρνηση έχει πλειψηφία μιας μόνο ψήφου (61/120), γεγονός που την καθιστά αδύναμη.

Λίγες μόνο ώρες μετά τη συμφωνία Νετανιάχου-Μπένεντ, οι ισραηλινές αρχές έδωσαν άδεια για την ανέγερση 900 νέων κατοίκων στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, αποκάλυπτοντας έτσι τις προθέσεις της νέας κυβερνήσεως.

Ο κ. Ομπάμα συνεχάρη τον κ. Νετανιάχου τηλεφωνικά, μετά δύο ημέρες, και τον προειδοποίησε ότι, εάν εξακολουθήσει να εμμένει στην προεκλογική του διακήρυξη ότι όσο είναι πρωθυπουργός δεν θα επιτρέψει να δημιουργηθεί παλαιστινιακό κράτος, οι ΗΠΑ θα αναθεωρήσουν τις σχέσεις τους με το Ισραήλ και ότι είναι έτοιμες να δεχθούν ακόμη και την αναγνώριση του «Κράτους της Παλαιστίνης» από το ΣΑ/ΟΗΕ. Ο κ. Νετανιάχου κατόπιν αυτού αναγκάστηκε να αλλάξει στάση και να δηλώσει ότι τάσσεται υπέρ των δύο κρατών, αλλά το Παλαιστινιακό να είναι αποστρατιωτικοποιημένο και να αναγνωρίζει το εβραϊκό κράτος.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της

Haaretz ο κ. Νετανιάχου στη συνάντηση που είχε με την υπεύθυνη για την εξωτερική πολιτική της ΕΕ κ. Μογκερίνι στις 20 Μαΐου, της πρότεινε την επανάληψη των ειρηνευτικών συνομιλιών, που έχουν διακοπεί από τον Απρίλιο 2014, επικεντρωμένες μόνο στον καθορισμό των εβραϊκών εποικισμών που θα παρεμείνουν στο Ισραήλ, με αντάλλαγμα την παραχώρηση ισοδύναμης έκτασης γης στους Παλαιστίνιους. Η Παλαιστινιακή Αρχή απέρριψε ως απαράδεκτη την ιδέα του κ. Νετανιάχου, δια του Παλαιστίνιου διαπραγματευτή κ. Ερεκάτ, που δήλωσε ότι «τα μόνα σύνορα που πρέπει να οριστούν είναι αυτά το 1967, που ίσχυαν πριν από τον πόλεμο των Έξι Ημερών».

Ο κ. Νετανιάχου προέβη σ' αυτήν την πρόταση προκειμένου να δείξει καλή πρόθεση και να εξασθενήσει τις πιέσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι οι Παλαιστίνιοι θα την απορρίψουν. Αλλά και αν την απεδέχοντο και έφταναν σε συμφωνία θα ήταν και πάλι κερδοσμένος γιατί θα εξέλιπε το εμπόδιο των εποικισμών για την επανέναρχη των συνομιλιών.

Την 1η Απριλίου η Παλαιστινιακή Αρχή έγινε επισήμως μέλος του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση του Ισραήλ. Ωστόσο, υπό τις διεθνείς πιέσεις, άρχισε να καταβάλει στην Παλαιστινιακή Αρχή τα φορολογικά και τα τελωνειακά έσοδα που της αναλογούν και τα οποία είχε αρχίσει να παρακρατεί από τον περασμένο Νοέμβριο, που οι Παλαιστίνιοι είχαν υποβάλλει την αίτηση εντάξεώς τους στο Ποινικό Δικαστήριο.

β. Ιράν

Στις 2 Απριλίου οι έξι μεγάλες δυνάμεις (ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα-Γαλλία-Βρετανία-Γερμανία) και το Ιράν κατέληξαν σε προκαταρκτική συμφωνία στη Λωζάνη για την επίλυση του προβλήματος του πυρηνικού του προγράμματος και με στόχο να υπογραφεί η τελική συμφωνία την 30ή Ιουνίου. Έκτοτε διεξάγονται στη Βιέννη εντατικές διαπραγματεύσεις για να ξεπεραστούν τα όποια προβλήματα, από τα οποία τα σοβαρότερα είναι :

- Η άρνηση του Ιράν να αποδεχθεί την απαίτηση της Γαλλίας για

επιθεώρηση των εγκαταστάσεών του, ώστε να διαπιστωθεί ο ειρηνικός χαρακτήρας του προγράμματός του.

- Η απαίτηση του Ιράν για άρση των κυρώσεων αμέσως μετά την υπογραφή της οριστικής συμφωνίας και όχι σταδιακά μέχρι το τέλος του έτους που προτείνουν οι ΗΠΑ.

Η διεθνής κοινότητα χαιρέτησε τη συμφωνία εκτός από το Ισραήλ που την καταδίκασε και τη Σαουδική Αραβία που εξέφρασε την ανησυχία της. Στην Τεχεράνη η αναγκασία της συμφωνίας προκάλεσε ενθουσιασμό, ενώ το κατεστημένο εξέφρασε την υποστήριξή του στο πρόεδρο κ. Ρουχανί.

Η συμφωνία εάν ολοκληρωθεί θα αλλάξει τα δεδομένα στη Μ. Ανατολή. ΗΠΑ και Ιράν θα συνεργαστούν για την αντιμετώπιση των τζιχαντιστών, αλλά και την επίλυση του Συριακού δεδομένης της φιλίας του Ιράν με τον Άσαντ. Το Ιράν θα προσφέρει εναλλακτικές λύσεις για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της ΕΕ, αυξάνοντας έτσι την πίεση στη Ρωσία. Υπάρχει επίσης περίπτωση να συνεργαστούν και για την ειρήνευση στην Υεμένη, όπου το Ιράν υποστηρίζει τους αντάρτες Χούτι, που έχουν καταλάβει την εξουσία και βομβαρδίζονται από τη συμμαχία της Σ.Αραβίας και άλλων εννέα χωρών.

γ. Ιράκ

Στις 3 Απριλίου ο ιρακινός στρατός ενισχυμένος από συιτικές πολιτοφυλακές και υποστηριζόμενος από την αεροπορία των ΗΠΑ ανεκατέλαβε το Τιγκρίτ, πατρίδα του Σαντάμ, όπου αποκαλύφθηκαν ομαδικοί τάφοι εκατοντάδων στρατιωτών, από τους 1.700 που είχαν σφαγιαστεί από τους τζιχαντιστές το 2014.

Παρά την ήττα τους στο Τιγκρίτ οι ισλαμιστές ανασυγκροτήθηκαν και κατάφεραν να καταλάβουν στις 17 Μαΐου την πόλη Ραμάντι, πρωτεύουσα της μεγαλύτερης επαρχίας Ανμπάρ, σε απόσταση 100 χλμ από τη Βαγδάτη.

Η πτώση του Ραμάντι αποτελεί σημαντική ήττα για τον ιρακινό στρατό, πολύ δε περισσότερο γιατί ο πρωθυπουργός κ. Χάϊντερ Αλ-Αμπάντι, είχε υποσχεθεί την απελευθέρωση και της επαρχίας Αμπάρ μετά το Τιγκρίτ. Ο ΥΕΘΑ των ΗΠΑ κ. Κάρ-

τερ με δηλώσεις του εξέφρασε την έκπληξή του γιατί όπως είπε, ενώ οι ιρακινές δυνάμεις που ήταν υπέρτερες δεν επέδειξαν την απαιτούμενη μαχητική θέληση. Απαντώντας ιρακινός αξιωματούχος ανέφερε ότι ο κ. Κάρτερ έχει κάνει λάθος εκτίμηση, ενώ ο ιρανός στρατηγός Σουλεϊμανί, αρχηγός των φρουρών της επαναστάσεως, κατηγορήσε τις ΗΠΑ ότι δεν κούνησαν ούτε το δαχτυλάκι τους για να προστατεύσουν το Ραμάντι. Αντιθέτως ο κ. Ομπάμα δήλωσε ότι η απώλεια του Ραμάντι είναι τακτική υποχώρηση και εξέφρασε την πεποίθηση ότι τελικά θα νικηθεί το ΙΚ.

Η κυβέρνηση του Ιράκ στηρίζεται πολύ στις συιτικές πολιτοφυλακές και στο Ιράν, γεγονός που προκαλεί τη δυσπιστία των συιτικών φιλών.

Στις 26 Μαΐου ο ιρακινός στρατός άρχισε επισταμένες επιχειρήσεις για την απομόνωση του Ραμάντι και την εν συνεχεία ανακατάληψή του.

Στις 21 Μαΐου ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ δήλωσε ότι η Μόσχα θα παράσχει όπλα στο Ιράκ, για την αναχαίτιση των ισλαμιστών.

Στις 2 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι Διεθνής Διάσκεψη με τη συμμετοχή 20 δυτικών και αραβικών κρατών. Το Ιράκ κατηγορήσε τη Δύση ότι δεν βοηθά όσο πρέπει και οι συιτίτες του Ιράκ κατηγορήσαν τον σίιτη πρωθυπουργό κ. Αμπάντι ως μαριονέτα του Ιράν και ότι δεν προωθεί την εθνική συμφιλίωση.

δ. Συρία

Παρά τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς οι ισλαμιστές συνέχισαν τις επιθέσεις τους και κατέλαβαν στις 21 Μαΐου την αρχαία πόλη Παλμύρα από την οποία αποχώρησαν ο συριακός στρατός και οι μαχητές της Χεζμπολάχ, που πολεμούν εναντίον των τζιχαντιστών στη Συρία. Συνεχίζοντας την επίθεσή τους, στις 23 Μαΐου κατέλαβαν και το τελευταίο μεθοριακό φυλάκιο προς το Ιράκ, εξασφαλίζοντας τον έλεγχο της μισής Συρίας και της μεθορίου του Ιράκ.

Στις 27 Μαΐου οι Κούρδοι της Συρίας απελευθέρωσαν 14 χριστιανικά χωριά που είχαν καταλάβει από το Φεβρουάριο οι τζιχαντιστές. Ο ΥΕΘΑ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου δήλωσε στις 28 Μαΐου ότι ο

στρατός των ΗΠΑ άρχισε να εκπαιδεύει στην Τουρκία Σύρους μαχητές της αντιπολίτευσης, για να πολεμήσουν εναντίον των ισλαμιστών. Παρόμοια εκπαίδευση θα γίνει στην Ιορδανία, τη Σαουδική Αραβία και το Κατάρ.

Ενώ ο εμφύλιος συνεχίζεται τα ΗΕ ξεκίνησαν στις 5 Μαΐου μια τρίτη προσπάθεια ειρηνικής διευθέτησης της κρίσης, που έχει προκαλέσει ο εμφύλιος, με στόχο να έχει ολοκληρωθεί έως τις 30 Ιουνίου. Στους συνομιλητές αυτή τη φορά περιλαμβάνεται και το Ιράν που διατηρεί καλές σχέσεις με τη Συρία και αυτό έχει τη σημασία του. Μέχρι τώρα έχουν σκοτωθεί 210.000 εκ των οποίων 11.000 παιδιά και έχουν εκτοπιστεί 4 εκατομμύρια άνθρωποι.

ε. Ισλαμικό Κράτος

Σύμφωνα με έκθεση, που συνέταξε το Μάρτιο 2015 ομάδα ειδικών του ΟΗΕ, ο αριθμός των ξένων μαχητών σε τρομοκρατικές οργανώσεις αυξήθηκε κατά 71% από τις αρχές του 2014 και έχει φτάσει στις 25.000, προερχομένων από 100 κράτη. Από αυτούς οι 20.000 βρίσκονται στο Ιράκ και στη Συρία, απ'όπου θα διασπαρουν σε όλο τον κόσμο, αν ηττηθεί το ισλαμικό κράτος σε αυτές τις δύο χώρες.

Η οργάνωση «Τμήμα Χάκιν του Ισλαμικού Κράτους», έδωσε στη δημοσιότητα στις 22 Μαρτίου λίστα 100 Αμερικανών στρατιωτικών με ονόματα, φωτογραφίες και διευθύνσεις και καλεί τους «μοναχικούς λύκους» που ζουν στις ΗΠΑ να τους σκοτώσουν στο δρόμο ή τα σπίτια τους.

Εκπρόσωπος του ισλαμικού κράτους ανακοίνωσε στις 13 Μαρτίου, με ηχογραφημένο μήνυμα, ότι η ισλαμιστική οργάνωση Μπόκο Χαράμ της Νιγηρίας υπήχθη στο ισλαμικό κράτος.

Οι τζιχαντιστές συνεχίζουν να χρησιμοποιούν το διαδίκτυο προκειμένου να διασπείρουν το φόβο, αλλά και για να εκτοξεύσουν απειλές. Την 20 Μαρ. ανάρτησαν στο διαδίκτυο εξάλεπτο βίντεο στο οποίο προβάλλεται ο αποκεφαλισμός τριών Κούρδων Πεσμεργκά και η απειλή προς τον πρόεδρο του ιρακινού Κουρδιστάν, ότι για κάθε ρουκέτα, που θα εκτοξεύεται κατά των μουσουλμάνων, θα αποκεφαλίζεται και

ένας Πεσμεργκά κρατούμενος.

Το ΙΚ, παρά τις απώλειες από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, επεκτείνει την κυριαρχία του αφενός μεν χρησιμοποιώντας τη βία και αφετέρου υποστηρίζοντας τα δικαιώματα των σουνιτών μουσουλμάνων, οι οποίοι, αισθανόμενοι περιθωριοποιημένοι από τα καθεστώτα της Συρίας και του Ιράκ, δείχνουν ανοχή στους τζιχαντιστές.

Αντιθέτως οι ΗΠΑ έχουν επικεντρώσει τις προσπάθειές τους στη στρατιωτική αντιμετώπιση, παραγνωρίζοντας ότι απαιτείται και πολιτική στρατηγική για την αναχαίτισή τους.

στ. Υεμένη

Συνεχίζεται ο εμφύλιος που ξέσπασε τον Ιανουάριο, όταν οι σίιτες αντάρτες Χούτι κατέλαβαν την πρωτεύουσα Σαναά και ανέτρεψαν τον πρόεδρο Μανσούρ, ο οποίος μαζί με την κυβέρνηση κατέφυγε στη Σ.Αραβία.

Στις 26 Μαρτίου η συμμαχία 9 χωρών υπό την Σ. Αραβία άρχισε βομβαρδισμούς κατά των Χούτι, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει επιτευχθεί η αντιμετώπισή τους.

Την 1 Μαΐου το ΣΑ/ΟΗΕ απέρριψε ρωσικό σχέδιο ψηφίσματος για διακοπή των εχθροπραξιών.

Στις 25 Απριλίου απειλήθηκε επεισόδιο όταν ναυτική νηοπομπή, αποτελούμενη από επτά εμπορικά και δύο πολεμικά του Ιράν, αναγκάστηκε να αλλάξει πορεία, υπό την πίεση του αμερικανικού αεροπλανοφόρου «Θίοντορ Ρούσβελτ», ενώ επιχειρούσε να παραβιάσει το ναυτικό αποκλεισμό της Υεμένης.

Στις 26 Μαΐου ο ΓΓ/ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι αναβάλλονται για λίγες ημέρες οι ειρηνευτικές συνομιλίες, που είχε συμφωνηθεί να αρχίσουν στις 28 Μαΐου Η εξόριστη όμως κυβέρνηση της Υεμένης, που έχει δηλώσει ότι δεν συζητά με τους αντάρτες, έκανε λόγο για αναβολή επ'αόριστον.

9. ΑΦΡΙΚΗ

α. Αίγυπτος

Δικαστήριο του Καΐρου επέβαλε στις 16 Μαΐου την ποινή του θανάτου στον πρώην πρόεδρο κ. Μόρσι και 106 μέλη της Μουσουλ-

μανικής Ένωσης, για συμμετοχή τους στα βίαια επεισόδια του 2011. Η απόφαση αυτή επικρίθηκε από τη Διεθνή Αμνηστία, τις ΗΠΑ, την ΕΕ και τον κ. Ερντογάν.

Εξ αιτίας αυτής της αποφάσεως, το Δικαστικό Σώμα της Αιγύπτου έχει βρεθεί στο στόχαστρο του Ισλαμικού κράτους, το οποίο με μήνυμα του εκπροσώπου του στην Αίγυπτο κληρικού Αμπού Οσάμα αλ Μάσρι καλεί τους ισλαμιστές να εξοτρώσουν τους δικαστές και να καταστρέψουν με εκρηκτικά τα σπίτια τους.

Τα δυσμενή σχόλια της Δύσης, αλλά και μεγάλης μερίδος των αιγυπτίων προκάλεσε ο διορισμός ως Υπουργού της Δικαιοσύνης του προέδρου της Ένωσης Δικαστών κ. Αλ Ζέντ, ο οποίος σε τηλεοπτική του συνέντευξη είχε πει : «Κάθε επίθεση με στόχο τη δικαιοσύνη δεν θα μείνει αναπάντητη. Σε αυτή τη χώρα είμαστε οι άρχοντες και οι υπόλοιποι οι δούλοι».

Στις 19 Μαρτίου ανακοινώθηκε το πρόγραμμα επεκτάσεως του Σουέζ. Γύρω από τη διώρυγα θα αναπτυχθεί μία ειδική οικονομική ζώνη με αρκετούς λιμένες. Το έργο θα κοστίσει 8,5 δις δολάρια και θα ολοκληρωθεί μέχρι το 2030, δημιουργώντας ένα εκατομμύριο θέσεις εργασίας.

β. Λιβύη

Συνεχίζεται, με εκατοντάδες νεκρούς, τραυματίες και εκτοπισμένους η χαοτική κατάσταση που έχει επικρατήσει στη χώρα από το 2011 που ανετράπη ο Καντάφι. Οι στρατοί των δύο κυβερνήσεων, της αναγνωρισμένης από τη Δύση, την Αίγυπτο και τα Αραβικά κράτη του Κόλπου που εδρεύει στο Τομπρούκ και της παράνομης που έχει εγκαταστήσει στην Τρίπολη ο οισλαμικός συνασπισμός Φατζρ Λίμπα (Αυγή της Λιβύης) και υποστηρίζεται από την Τουρκία και το Κατάρ, συγκρούονται τόσο μεταξύ τους όσο και με τους μαχητές του ισλαμικού κράτους, οι οποίοι έχουν διεισδύσει στη χώρα.

Στις 27 Μαΐου οι μαχητές του ισλαμικού κράτους που ελέγχουν μεγάλη περιοχή της Σύρτης, κατέλαβαν και το αεροδρόμιό της, που είχε στον έλεγχο της ο συνασπισμός Φατζρ Λίμπα.

Στις 13 Απριλίου άρχισε στο

Αλγέρι και συνεχίζεται μέχρι σήμερα νέος γύρος συνομιλιών, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, για τον τερματισμό της κρίσεως και τον σχηματισμό εθνικής κυβερνήσεως.

Έγινε γνωστό στις 28 Μαΐου ότι η ΕΕ εγκατέλειψε την ιδέα της ανάληψης στρατιωτικής δράσης κατά των δουλεμπόρων στις ακτές της Λιβύης. Το τελικό σχέδιο θα προβλέπει ήπιες δράσεις όπως καταγραφή υπόπτων πλοιαρίων ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ κρατών μελών, παρακολούθηση διαδικτύου κ.α.

γ. Κένυα

Τέσσερεις μαχητές της σομαλικής ισλαμιστικής οργάνωσης Αλ Σαμπάαμπ εισέβαλαν στις 2 Απριλίου στις εστίες του Πανεπιστημίου της Γκαρσία και κατέσφαξαν 147 χριστιανούς φοιτητές. Νεκροί έπεσαν και οι τρομοκράτες από τα πυρά της αστυνομίας.

Στόχος της Αλ Σαμπάαμπ είναι η επιβολή θεοκρατικού καθεστώτος στο κέρασ της Αφρικής και γι' αυτό έχει επεκτείνει τις δραστηριότητές της σ' όλη την Ανατολική Αφρική.

δ. Νιγηρία

Η ισλαμιστική οργάνωση Μπόκο Χαράμ, η οποία προσεχώρησε πρόσφατα στο ισλαμιστικό Χαλιφάτο, έχει επεκτείνει τη δράση της στο Τσαντ, το Β.Καμερούν και το Νίγηρα.

10.ΑΣΙΑ

α. Αφγανιστάν

Στις 24 Απριλίου άρχισε η εαρινή επίθεση των Ταλιμπάν με στόχο να πλήξει κυρίως τους ξένους στρατιώτες που υπηρετούν στο Αφγανιστάν, όπως ανακοίνωσαν. Ταυτόχρονα συνεχίζονται σχεδόν καθημερινά και οι βομβιστικές επιθέσεις με δεκάδες νεκρούς.

Στις 24 Μαΐου ο Αμερικανός Στρατηγός Κάμπελ, διοικητής της στρατιωτικής αποστολής στο Αφγανιστάν δήλωσε ότι το ΙΚ στρατολογεί μέλη στη χώρα, αλλά δεν έχει επί του παρόντος επιχειρησιακές δυνατότητες.

Στις 3-4 Μαΐου συναντήθηκαν στο Κατάρ αντιπροσωπείες της κυβέρνησεως και των Ταλιμπάν για συνομιλίες. Παρά τις προσπάθειες του πρωθυπουργού κ. Γανί για ειρήνευση, οι Ταλιμπάν αρνούνται οιαδήποτε συμφωνία πριν αποχωρήσουν όλοι οι ξέ-

νοι στρατιώτες που ανέρχονται σε 12 χιλ εκ των οποίων 9.800 Αμερικανοί.

Στις 22 Μαΐου η Ρωσία κατήγγειλε το διάδρομο ανεφοδιασμού των αμερικανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν δια μέσου των εδαφών της.

β. Πακιστάν

Το ισλαμικό κράτος ανέλαβε την ευθύνη για τη βομβιστική επίθεση στις 13 Μαΐου στο Καράτσι, όπου βρήκαν τον θάνατο 45 μέλη της σιιτικής μειονότητας των Ισμαηλιτών.

14 άνθρωποι σκοτώθηκαν και 80 τραυματίστηκαν από έκρηξη βόμβας έξω από δύο εκκλησίες στη Λαχόρη. Την ευθύνη ανέλαβε οργάνωση που έχει αποσχιστεί από τους Ταλιμπάν.

Οι θρησκευτικές μειονότητες στο Πακιστάν δεν είναι πλέον ασφαλείς, γιατί οι Ταλιμπάν έχουν δηλώσει ότι οι επιθέσεις εναντίον τους θα συνεχιστούν μέχρι να εφαρμοστεί σε όλη τη χώρα ο νόμος της Σαρίας. Ο κίνδυνος γίνεται κάθε ημέρα και μεγαλύτερος, γιατί πολλοί Ταλιμπάν, περίπου 10.000, έχουν προσχωρήσει στο ισλαμικό Χαλιφάτο.

γ. Κίνα

Στις 8 Μαΐου Κίνα και Ρωσία υπέγραψαν μια σειρά συμφωνιών για την ενίσχυση των οικονομικών τους σχέσεων. Συμφώνησαν επίσης να επενδύσουν 1 τρις ρούβλια (19,7 δις δολάρια) στην σιδηροδρομική σύνδεση Μόσχας-Καζάν, ένα έργο που θα ολοκληρωθεί το 2020.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη της Στοκχόλμης, η Κίνα κατέστη ο τρίτος μεγαλύτερος εξαγωγέας όπλων με το 5%, ύστερα από τις ΗΠΑ που κατέχουν το 31% και της Ρωσίας το 27%. Τα δύο τρίτα των κινεζικών όπλων πωλούνται στο Πακιστάν, το Μπαγκλαντές και τη Μιανμάρ.

Ένταση στην περιοχή έχει προκαλέσει η κατασκευή από την Κίνα επτά τεχνητών νησίδων πάνω σε υπάρχοντες υφάλους, σε αμφισβητούμενη και από άλλες γειτονικές χώρες περιοχή της νότιας κινεζικής θάλασσας. Οι ΗΠΑ, υποστηρίζοντας τα συμφέροντα των συμμαχικών τους χωρών ισχυρίζονται ότι οι νησίδες κατασκευάζονται σε διεθνή ύδατα και καλούν την Κίνα να σταματήσει τη δραστηριότητα. Παρακολουθούν επίσης τις

εργασίες και με πτήσεις κατασκοπευτικών αεροπλάνων, προκαλώντας την έντονη αντίδραση της Κίνας. Επιπλέον έχουν αυξήσει και τη στρατιωτική τους παρουσία στην περιοχή.

Στις 25 Μαΐου, σύμφωνα με δημοσίευμα της Telegraph, κρατική εφημερίδα της Κίνας, παρουσίασε στρατιωτικό έγγραφο, στο οποίο αναφέρεται ότι η Κίνα σκοπεύει να αυξήσει την παρουσία της στη Νότια θάλασσά της και ότι αν η θέση των ΗΠΑ είναι να την παρεμποδίσει τότε ο σινοαμερικανικός πόλεμος θα είναι αναπόφευκτος.

Διεθνείς παρατηρητές εκτιμούν ότι αν και οι δύο χώρες δηλώνουν ότι δεν θέλουν τον πόλεμο, εντούτοις όλες οι επιλογές είναι στο τραπέζι.

δ. Ιαπωνία

Στις 28 Απριλίου συναντήθηκαν στην Ουάσιγκτον οι πρόεδροι των ΗΠΑ κ. Ομπάμα και της Ιαπωνίας κ. Άμπε, οι οποίοι συμφώνησαν τη στρατηγική της αμυντικής συνεργασίας των δύο χωρών. Σύμφωνα με αυτή η συνεργασία των δύο χωρών επεκτείνεται σε παγκόσμια κλίμακα και όχι μόνο στην άμυνα της Ιαπωνίας και της γύρω περιοχής όπως ίσχυε μέχρι τώρα.

Στις 24 Απριλίου συναντήθηκαν στο περιθώριο της Συνόδου Κορυφής Ασίας-Αφρικής οι ηγέτες της Ιαπωνίας κ. Άμπε και της Κίνας κ. Σι και συζήτησαν για τη βελτίωση των σχέσεων των χωρών τους, που βρίσκονται σε ένταση εξ αιτίας των διαφορών του Β'ΠΠ, των εδαφικών διαφορών για τις νησίδες Σενκάκου για την Ιαπωνία ή Νταϊογιού για την Κίνα και της περιφερειακής τους αντιπαλότητας. Η συνάντηση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί καλή σε σχέση με την πρώτη τους συνάντηση στην Σύνοδο Κορυφής στο Πεκίνο στο τέλος του 2014 που δεν αντάλλαξαν ούτε χειραψία.

ε. Βόρειος Κορέα

Ο νοτιοκορεατικός στρατός ανακοίνωσε ότι η Β.Κορέα προέβη σε δοκιμαστική εκτόξευση επτά πυραύλων εδάφους-αέρος στις 13 Απριλίου.

Στις 20 Απριλίου ο ΓΓ/ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι η Β.Κορέα ανακάλεσε την άδεια που του είχε χορηγήσει για να επισκεφθεί βιομηχανικό συγκρότημα στις 30 Απριλίου.

Στις 30 Απριλίου το Κρεμλίνο ανακοίνωσε ότι ο κ. Κιμ ακύρωσε την

προγραμματισμένη επίσκεψη, την πρώτη εκτός Β.Κορέας, στη Μόσχα για τις εορταστικές εκδηλώσεις στις 9 Μαΐου, για εσωτερικούς λόγους.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της The Wall Street Journal στις 30 Απριλίου, η Β.Κορέα άρχισε, όπως προέκυψε από αεροφωτογραφίες, την επαναλειτουργία εργοστασίου παραγωγής ΠΟ. Σύμφωνα με Κινέζους επιστήμονες η Β.Κορέα διαθέτει 20 ΠΟ και είναι σε θέση να τα διπλασιάσει σε ένα χρόνο. Αμερικανοί όμως ειδικοί τα υπολογίζουν σε 10-16.

12.ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

α. Βενεζουέλα

Στις 11 Μαρτίου ο κ. Ομπάμα χαρακτήρισε τη Βενεζουέλα ως «εξαιρετική απειλή» για την ασφάλεια των ΗΠΑ και επέβαλε κυρώσεις σε βάρος επτά κυβερνητικών αξιωματούχων για το ρόλο τους στην καταστολή των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων που ξέσπασαν τον Φεβρουάριο με αίτημα την ελευθερία του λόγου, τη βελτίωση της ασφάλειας και το τέλος των ελλείψεων σε αγαθά.

Στις 16 Μαρτίου το Κοινο-

βούλιο ενέκρινε το αίτημα του κ. Μαδούρο για ενίσχυση των προεδρικών αρμοδιοτήτων μέχρι το τέλος του έτους για να αντιμετωπίσει την αμερικανική διπλωματική επιθετικότητα.

Στις 22 Μαρτίου η Κίνα ανακοίνωσε τη σύναψη δανείου 10 δις δολαρίων με τη Βενεζουέλα.

β. Αργεντινή

Δημοσίευμα του Βρετανικού «The Sun» στις 25 Μαρτίου αποκάλυψε ότι η Ρωσία αντάλλαξε αεροσκάφη «Sukhoi SU-24» με κρέας από την Αργεντινή.

Στις 23 Απριλίου, κατά την επίσκεψη της προέδρου κ. Κίχνερ στη Μόσχα, Ρωσία και Αργεντινή υπέγραψαν συμφωνίες για το φυσικό αέριο και την κατασκευή πυρηνικού εργοστασίου παραγωγής ενέργειας σε αργεντινικό έδαφος.

γ. Βραζιλία

Η Γερουσία ενέκρινε την περικοπή των συντάξεων για τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος και την προσέλκυση επενδύσεων.

1,7 εκατομμύρια Βραζιλιά-

νοι διαδήλωσαν στις 16 Μαρτίου κατά της προέδρου κ Ρούσεφ κατηγορώντας την για διαφθορά.

Σύμφωνα με δημοσκόπηση που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαρτίου, το 59,7% των ερωτηθέντων τάχθηκε υπέρ της αποπομπής της προέδρου κ. Ρούσεφ, ενώ το 64,8% έκρινε το έργο της αρνητικό.

δ. Κολομβία

Στις 22 Μαΐου η επαναστατική οργάνωση FARK ανακοίνωσε τη διακοπή της μονομερούς καταπαύσεως του πυρός, λόγω της δολοφονίας 26 μαχητών της από την κυβερνητική αεροπορία. Η εξέλιξη αυτή θέτει σε δοκιμασία τις συνομιλίες που διεξάγονται από το τέλος του 2012 για τον τερματισμό των συγκρούσεων, εξ αιτίας των οποίων 220.000 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους και εκατομμύρια έχουν εκτοπιστεί.

Στις 29 Μαΐου, παρά τις συνεχιζόμενες συγκρούσεις ο στρατός, σε συνεργασία με την FARK, άρχισε την άρση ναρκοπεδίων. Από το 1990 μέχρι τώρα έχουν σκοτωθεί από νάρκες 2.000 άτομα και έχουν τραυματιστεί 9.000.

Ευχαριστήριοι Σημείωμα

Ο Πρόεδρος και τα Μέλη του ΔΣ/ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

1. Ευχαριστούν το ΓΕΕΘΑ, την ΕΑΑΝ, την ΕΑΑΑ, την Περιφέρεια Δυτικής Μακεδονίας κ.α. για την ηθική και έμπρακτο στήριξη του Ινστιτούτου μας αναγνωρίζοντας συναφώς το σοβαρό έργο του, το οποίον είναι προσανατολισμένο στην κατεύθυνση της υποστήριξης των εθνικών μας συμφερόντων.
2. Ευχαριστούν τα Μέλη του Ινστιτούτου για την καταβολή της ετησίας οικονομικής συνδρομής των και όχι μόνον, αποδεικνύοντας έτσι το πόσο σημαντική είναι η συμβολή μας στην γενική προσπάθεια στηρίξεως της πατρίδος μας.
3. Επίσης ευχαριστούν προκαταβολικά εκείνα τα Μέλη του Ινστιτούτου, τα οποία για διαφόρους δικαιολογημένους λόγους δεν κατέβαλαν την συνδρομή τους και τα οποία Μέλη σε πρώτη ευκαιρία θα ανταποκριθούν, έτσι ώστε το Ινστιτούτο μας να μην διατελεί σε κατάσταση ληξιπροθέσμου και μη αναγκαιούσης στο Ελληνικό πορεύεσθαι οντότητος.

Επισκευθείτε την Ιστοσελίδα του Ινστιτούτου στην διεύθυνση www.elisme.gr

Το «Αντί...» των Ελληνικών Κομμάτων

Του Άρη Διαμαντόπουλου

Υποστρατήγου ε.α - Ψυχολόγου – Διδάκτορος Φιλοσοφίας

Ο Θουκυδίδης στην ιστορία του περιγράφει οικτρές συμπεριφορές μεταξύ των τότε κομμάτων, ενώ στον ίδιο χρόνο το Ελληνικό γένος αιμορραγούσε εξαιτίας του Πελοποννησιακού πολέμου.

Οι δημοκρατικοί βιαίως ανέτρεπαν τους ολιγαρχικούς της πόλης τους, υποκινούμενοι από τους Αθηναίους και οι ολιγαρχικοί επίσης ανέτρεπαν τους δημοκρατικούς, πειθαρχώντας στα κελεύσματα των Λακεδαιμονίων¹.

Στα νεώτερα χρόνια ο Ελληνισμός πάλι περιπίπτει στην εθνική τραγωδία του εμφυλίου ενόπλου σπαραγμού με «Θουκυδίδεια» συμπτώματα, εμποτισμένα βαθύτερα από το πάθος του ιδεολογικού «αντί...» μεταξύ κομμουνιστών και φιλελεύθερων δημοκρατών.

Σήμερα το «αντί...» των κομμάτων οδήγησε την Χώρα μας στην χρεωκοπία και την κοινωνία στην εξαθλίωση.

Και δεν φθάνει η μέχρις εδώ συμφορά που έχουν προκαλέσει, αλλά εξακολουθούν με θράσος και με πείσμα να υπηρετούν το «αντί...» επάνω σ' ένα ημιθανές σώμα της Ελλάδας...

Κατόπιν αυτών και τόσων άλλων κομματικών αντιπαραθέσεων, που δυστυχώς η Ελληνική ιστορία έχει καταγράψει, εγείρονται τα ερωτήματα:

Οφείλονται στην οργανική διαιρετότητα του κομματικού πολιτικού συστήματος, που έχει ως συνέπεια τον κατακερματισμό του κοινωνικού σώματος και τον αθέμιτο και συγκρουσιακό ανταγωνισμό μεταξύ των πολιτών;

Ή οφείλεται στην διαφοροποίηση των χαρακτηριστικών των λαών, ανάλογα με τη γεωγραφία και το κλίμα κάθε χώρας; Και εάν ναι, ποιος είναι ο βασικός χαρακτήρας των Ελλήνων;

Πράγματι, τόσο ο γεωγραφικός χώρος της Ελλάδας όσο και οι κλιματολογικές συνθήκες διέπονται από φυσικές αντιθέσεις, οι οποίες εγχαράχθησαν στη φύση των Ελλήνων ως συλλογικό ασυνείδητο κατά

τον Carl Gustav Jung, με τα κύρια γνωρίσματα την δύναμη και την διάνοια, όπως λέει ο Αριστοτέλης².

Αυτός ο δυναμικός ανταγωνιστικός χαρακτήρας μεταπηδά και στο πολιτικό κομματικό σύστημα, με συνέπεια να δημιουργείται ένας επαναλαμβανόμενος και συναλλασσόμενος φαύλος κύκλος μεταξύ πολιτικών

και πολιτών, όπως περιγράφεται από τον Πλάτωνα στην «Πολιτεία» στις εναλλαγές των πολιτευμάτων³ και επιβεβαιώνεται σήμερα από το βίωμά μας.

Απεναντίας, αυτός ο δυναμισμός και με διάνοια χαρακτήρας των Ελλήνων, από καταστροφικός αναδεικνύεται σε δημιουργικό και προοδευτικό, όταν

είναι ελεύθερος από τον κομματικό του εναγκαλισμό, όπως επαληθεύεται από την, σε παγκόσμια κλίμακα, πρόοδο των Ελλήνων στο εξωτερικό.

Άρα εύλογα προκύπτει το ερώτημα: Μήπως το κομματικό πολιτικό σύστημα δεν προσάδει στον χαρακτήρα των Ελλήνων;

Και αν ναι ποια δημοκρατία είναι ευεργετική για την Ελληνική κοινωνία;

Η απάντηση δίδεται από τον πατέρα της δημοκρατίας τον Αριστοτέλη: «*Το είδος της δημοκρατίας είναι ανάλογο με την πόλη και τον λαό και ότι η οργάνωση και η λειτουργία των θεσμών της δύνανται ν' αποτελούν συνδυασμούς αριστοκρατίας και δημοκρατίας*»⁴.

Με σεβασμό στους αναγνώστες
Πειραιάς, 27 Μαΐου, 2015

Σημειώσεις

1. Θουκυδίδου Ιστορία Γ' 81-82, 82-84, 84-85. Μετάφραση Αγγελος Σ. Βλάχος. Εκδόσεις Εστίας. Αθήνα 2008.
2. Αριστοτέλης. Πολιτικά. 1286b/20, /30-35. Μετάφραση-Σχόλια Νικόλαος Παρίσης. Εκδόσεις Πάπυρος. Αθήνα 1975.
3. Άρη Διαμαντόπουλος. Ο Πλατωνικός Ηγέτης. Πολιτεύματα. Σελίδες 133-310. Εκδόσεις Δεσμός. Πειραιάς 2012.
4. Αριστοτέλης. Πολιτικά. 1317a-1321b/10. Μετάφραση-Σχόλια Νικόλαος Παρίσης. Εκδόσεις Πάπυρος. Αθήνα 1975.

Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου

Η 19^η Μαΐου, για την Ελλάδα, είναι ημέρα μνήμης και πένθους για την γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, που η Βουλή των Ελλήνων με το υπ' αριθμ. 2193/8-3-1994 Νόμο την καθιέρωσε ως ημέρα μνήμης.

Η 19^η Μαΐου για όλους εμάς είναι ημέρα Πένθους, Μνήμης και Περισυλλογής. Είναι ημέρα που θα πρέπει και έχουμε την ιερά υποχρέωση εις το διηνεκές να θυμόμαστε και να τιμούμε τους 353.000 προγόνους μας που σφαγιάστηκαν από τους Νεότουρκους από το 1914 έως το 1923.

Είναι ημέρα που στέλνουμε το μήνυμα σε όλους, σε όλες τις Αρχές, τόσο εντός Ελλάδας όσο και εκτός αυτής. Ότι δεν θα ξεχάσουμε ΠΟΤΕ. Γιατί η λήθη θα αποτελούσε καταισχύνη για μας, και θα αποτελούσε μια νέα γενοκτονία. Οι 353.000 ψυχές που χάθηκαν με τον πιο βίαιο, θηριώδη και απάνθρωπο τρόπο από τους Νεότουρκους και του Κεμαλικού καθεστώτος στις πόλεις και στα χωριά, στα βουνά και στις χαράδρες, στις εξορίες, στις φυλακές και στα τάγματα εργασίας, ζουν και θα ζουν ανάμεσά μας όσο θα τους θυμόμαστε και θα τους μνημονεύουμε, μέχρι που η παγκόσμια συνείδηση καταχωρήσει στις αφηγήσεις της το τι εστί Τούρκος. Τι είναι όμως γενοκτονία, που η Τουρκία αρνείται πεισματικά να παραδεχθεί αυτή την ιστορική χρέωση;

ΟΡΟΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

Η Σύμβαση για την πρόληψη και την καταστολή του εγκλήματος της γενοκτονίας, εγκρίθηκε με ψήφισμα 260 (III)Α της γενικής συνελεύσεως των ΗΕ στις 9 Δεκεμβρίου 1948.

Άρθρο 1 : Τα συμβαλλόμενα μέρη επιβεβαιώνουν ότι η γενοκτονία, είτε διαπράττεται εν καιρώ ειρήνης είτε πολέμου και είναι έγκλημα με βάση το διεθνές δίκαιο, όπου αναλαμβάνεται η υποχρέωση να προλαμβάνεται και τιμωρείται.

Άρθρο 2 : Στην παρούσα σύμβαση, γενοκτονία σημαίνει οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις που διαπράττονται με σκοπό την καταστροφή, εν όλω ή εν μέρει, εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας όπως : Α) Θανάτωση των μελών της ομάδας, Β) Πρόκληση σωματικών ή διανοητικών βλαβών σε μέλη της ομάδας, Γ) Εθελουσία επιβουλή στις συνθήκες ζωής ομάδας που υπολογίζεται να επιφέρει την φυσική, εν λόγω ή εν μέρει καταστροφή της, Δ) Η επιβολή μέτρων που αποσκοπούν στην παρεμπόδιση των γεννήσεων εντός της ομάδας και Ε) Μεταφορά δια της βίας των παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα.

Σύμφωνα λοιπόν, με το ανωτέρω ψήφισμα των ΗΕ, στην περίπτωση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, εκτελέστηκε δολοφονία 353000 χριστιανών μιας εθνικής οντότητας. Υπήρξε βίαιος ξεριζωμός από τις εστίες τους, και αναγκαστική μεταφορά των σε άλλα μέρη της ενδοχώρας της Τουρκίας με σκοπό τον καθ' οδόν αφανισμό τους. Υπήρξε βίαιη μεταφορά παιδιών σε άλλη εθνική ομάδα. Όλα αυτά, στοιχειοθετούν το έγκλημα της επισυμβάσης γενοκτονίας. Η διάπραξη της φρικαλέας αυτής γενοκτονίας μαρτυρείται από ξένους ανταποκριτές, από Πρέσβεις, Προξένους, αυτόπτες μάρτυρες της εποχής εκείνης, καθώς από Έλληνες ιστορικούς και από πολλές άλλες προφορικές και γραπτές αφηγήσεις. Η Τουρκία κατηγορηματικά αρνείται την γενοκτονία που διέπραξαν οι πρόγονοί τους, εξυπηρετούσα τα δικά της συμφέροντα.

Το 1930 ο Ε. Βενιζέλος υπέγραψε το περιβόητο ελληνοτουρκικό σύμφωνο φιλίας με τον Ινονού, την οποία στην συνέχεια η Τουρκία ουδέποτε την εφάρμοσε. Και τούτο καταδεικνύεται από τα μετέπειτα γεγονότα: του 1934-1935, του 1942, του 1955, του 1964 εις βάρος της ελληνικής ομογένειας της Κων/λης και των νησιών Ίμβρου και Τενέδου και του 1974 με την τουρκική εισβολή στην Κύπρο.

Η Τουρκία εάν πραγματικά επιθυμεί την αποκατάσταση της ελληνοτουρκικής φιλίας πέραν των άλλων θεμάτων για επίλυση, θα πρέπει πρωτίστως να αναγνωρίσει την εκτέλεση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου από τους προγόνους τους.

Στα πλαίσια της συμφιλίωσης των λαών, συγχωρούμε αλλά δεν ξεχνούμε, γιατί όποιος ξεχνά την ιστορία του δεν έχει ούτε παρόν ούτε μέλλον. Γιατί ως Έλληνες δεν μνησικακούμε, αλλά οφείλουμε να θυμόμαστε, και να διδασκόμαστε από την ιστορία μας. Η ιστορία είναι σαν τον καθρέπτη του αυτοκινήτου, κοιτάμε πίσω για να πάμε μπροστά.

Αντ/ρχος (ε) ε.α. Χρήστος Δ. Γιανταμίδης Π.Ν.